DZIENNIK GAZETA PRAWNA

Kodeks drogowy 2015

po zmianach

- Surowsze kary dla kierowców
- Zmiany w taryfikatorze mandatów
- Nowe zasady przewożenia dzieci w fotelikach
- Zmiany w egzaminach na prawo jazdy
- Nowe systemy rejestracji wykroczeń
- Co czeka kierowców w 2016 roku
- Porady eksperta
- Ustawa – Prawo o ruchu drogowym

Patron medialny:

RMF

Kodeks drogowy 2015

po zmianach

■ Surowsze kary dla kierowców ■ Zmiany w taryfikatorze mandatów ■ Nowe zasady przewożenia dzieci w fotelikach ■ Zmiany w egzaminach na prawo jazdy ■ Nowe systemy rejestracji wykroczeń ■ Co czeka kierowców w 2016 roku ■ Porady eksperta ■ Ustawa – Prawo o ruchu drogowym

DZIENNIK GAZETA PRAWNA

DZIENNIK
GAZETA PRAWNA

Adres redakcji: 01-042 Warszawa, ul. Okopowa 58/72
www.dziennik.pl, www.gazetaprawna.pl, www.forsal.pl, www.prawnik.pl

Autorzy: Damian Michalczuk, Tomasz Żółciak
Redaktor merytoryczny: Anita Jackiewicz
Redaktor prowadzący: Renata Krasowska-Kłos
Korekta: Mirosława Jasińska-Nowacka
Projekt graficzny okładki: Kinga Pisarczyk
DTP: Joanna Archacka

Biuro Obsługi Klienta: 03-308 Warszawa, ul. Batalionu Platerówek 3
tel. 22 212 08 27, 22 761 31 27, e-mail: bok@infor.pl

© Copyright by INFOR Biznes Sp. z o.o.
Wydanie I/2015, maj 2015 r.
ISBN 978-83-64085-15-4

SPIS TREŚCI

Wstęp **7**

1. Surowsze kary dla kierowców **9**
Zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym 9
Zmiany zasad przewożenia dzieci w fotelikach 10
Zmiany w Kodeksie karnym 10
Blokada alkoholowa 12
Kurs reedukacyjny 14

2. Nowy taryfikator mandatów **15**

3. Zmiany w egzaminach na prawo jazdy **16**

4. Nowości czekające kierowców od 4 stycznia 2016 roku **18**

5. Zmiany na drogach – co jeszcze czeka kierowców **20**
System eCall w każdym samochodzie 20
Angliki na drogach 20
Rozszerzenie e-myta i walka rządu z korkami 22
Bezpieczniejsze wyprzedzanie – nowy patent 2+1 na drogach 23
Nowe systemy rejestracji wykroczeń 24
Rejestracja przejazdu na czerwonym świetle 26
Ekostrefy w miastach 28

6. Porady eksperta **31**
Czy piraci drogowi stracą prawo jazdy 31
Czy poniosę karę za przewóz dodatkowego pasażera 32
Czy młodzi kierowcy są traktowani surowiej 32
Czy mąż straci prawo jazdy na zawsze 33
Czy zapłacą także bezrobotni 34
Czy kierowca popełnia nowe przestępstwo 35
Czy muszę ponownie zdawać egzamin 36
Czy mogę dostać mandat 500 zł za brak odblasków 36

Czy każdy wyrok zostanie opublikowany ... 37
Czy wszystkim pijanym kierowcom zostanie założona blokada ... 38
Czy stracę prawo jazdy za wykroczenie ... 39
Czy mogę odzyskać uprawnienia ... 40
Czy można liczyć na wyjątek ... 41
Czy mogę wozić dziecko bez fotelika ... 41
Czy żołnierz musi mieć zapięte pasy ... 42
Czy mogę odbyć kurs reedukacyjny ... 43
Czy mogę skorzystać z pomocy adwokata ... 44
Czy mogę dostać mandat w wysokości 800 zł ... 45
Czy stracę prawo jazdy za 3 mandaty ... 46
Czy punkty karne nie będą się sumować ... 46
Czy można ustalić ilość spożytego alkoholu ... 47

USTAWA z dnia 20 czerwca 1997 r. **Prawo o ruchu drogowym**
(t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zm.) ... **49**

DZIAŁ I. Przepisy ogólne (art. 1–2) ... 51

DZIAŁ II. Ruch drogowy (art. 3–65j) ... 59
Rozdział 1 Zasady ogólne ... 59
Rozdział 2. Ruch pieszych ... 66
Rozdział 3. Ruch pojazdów ... 69
Oddział 1. Zasady ogólne ... 69
Oddział 2. Włączanie się do ruchu ... 70
Oddział 3. Prędkość i hamowanie ... 71
Oddział 4. Zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu ... 73
Oddział 5. Wymijanie, omijanie i cofanie ... 74
Oddział 6. Wyprzedzanie ... 74
Oddział 7. Przecinanie się kierunków ruchu ... 76
Oddział 8. Ostrzeganie oraz jazda w warunkach zmniejszonej przejrzystości powietrza ... 78
Oddział 9. Holowanie ... 79
Oddział 10. Ruch pojazdów w kolumnie ... 80
Oddział 11. Przepisy dodatkowe o ruchu rowerów, motorowerów oraz pojazdów zaprzęgowych ... 81
Rozdział 4. Ruch zwierząt ... 82
Rozdział 5. Porządek i bezpieczeństwo ruchu na drogach ... 83
Oddział 1. Przepisy porządkowe ... 83
Oddział 2. Zatrzymanie i postój ... 90

Oddział 3. Używanie świateł zewnętrznych 94
Oddział 4. Warunki używania pojazdów w ruchu drogowym 95
Oddział 5. Wykorzystanie dróg w sposób szczególny 111

DZIAŁ III. Pojazdy (art. 66–86a) 117
Rozdział 1. Warunki techniczne pojazdów 117
Rozdział 1a. Homologacja 122
Rozdział 1b. Dopuszczenie jednostkowe pojazdu 155
Rozdział 1c. Dopuszczenie indywidualne WE pojazdu 158
Rozdział 2. Warunki dopuszczenia pojazdów do ruchu 160
Rozdział 2a. Centralna ewidencja pojazdów 176
Rozdział 2b. (uchylony) 186
Rozdział 2c. Krajowy Punkt Kontaktowy 186
Rozdział 3. Badania techniczne pojazdów 191

DZIAŁ IV. Bezpieczeństwo ruchu drogowego (art. 87–128) 201
Rozdział 1. (uchylony) 201
Rozdział 1a. Centralna ewidencja kierowców 201
Rozdział 1b. Centralna ewidencja posiadaczy kart parkingowych 211
Rozdział 2. (uchylony) 213
Rozdział 2a. (uchylony) 213
Rozdział 2b. (uchylony) 214
Rozdział 3. Wojewódzki ośrodek ruchu drogowego 214
Rozdział 4. (uchylony) 216

DZIAŁ V. Kontrola ruchu drogowego (art. 129–140ae) 216
Rozdział 1. Uprawnienia Policji i innych organów 216
Rozdział 2. Zatrzymywanie i zwracanie dowodów rejestracyjnych 233
Rozdział 3. Zatrzymywanie praw jazdy i pozwoleń oraz cofanie i przywracanie uprawnień do kierowania pojazdami 235
Rozdział 4. Kary pieniężne za przejazd pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu 240

DZIAŁ Va. Działania na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego (art. 140b–140l) 243

DZIAŁ Vb. Kary pieniężne (art. 140m–140n) 247

DZIAŁ VI. Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe (art. 141–152) 249

Załączniki do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r 251

Załącznik nr 1. Kategorie zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego 251
Załącznik nr 2. Kategorie pojazdów 253

Indeks rzeczowy **255**

PROJEKT USTAWY o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw **259**

PROJEKT USTAWY o zmianie ustawy Kodeks wykroczeń oraz ustawy Prawo o ruchu drogowym **272**

Wstęp

18 maja weszły w życie nowe przepisy zaostrzające kary m.in. dla kierowców jeżdżących na podwójnym gazie i rażąco łamiących przepisy. To efekt nowelizacji ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Zmiany w przepisach zostały opracowane przez trzy resorty: spraw wewnętrznych, sprawiedliwości oraz infrastruktury i rozwoju.

Powodem zmian były przede wszystkim niepokojące statystyki dotyczące wypadków powodowanych przez pijanych kierowców. W ubiegłym roku byli oni sprawcami 1838 wypadków, w których zginęło 256 osób, a 2313 zostało rannych.

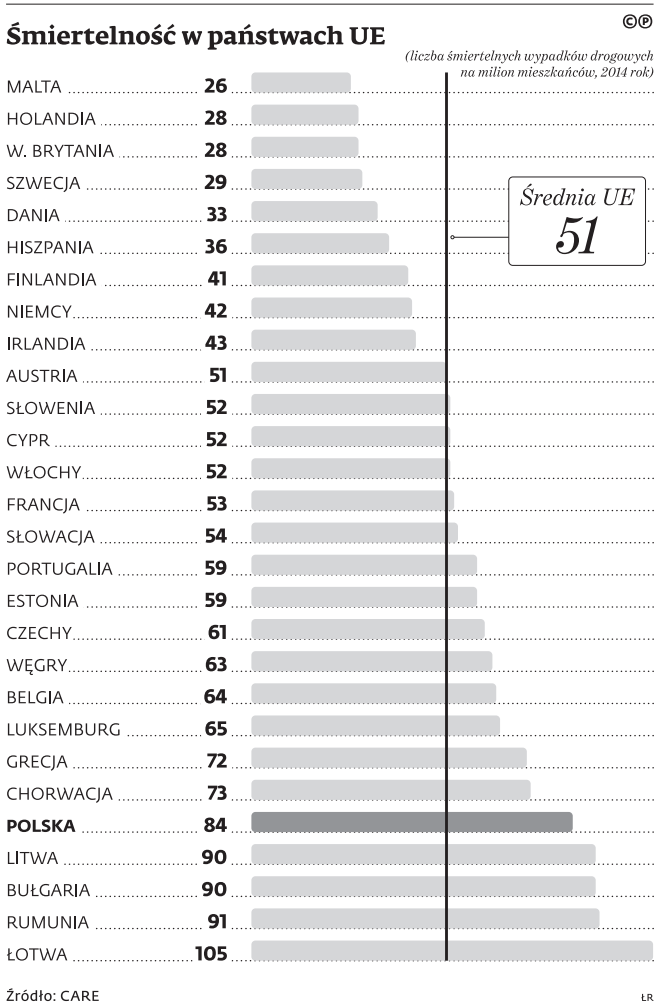
To także efekt oczekiwań społecznych. Z badania opinii (przeprowadzonego na zlecenie resortu spraw wewnętrznych w grudniu 2014 r. na próbie 1002 osób) wynika, że niemal wszyscy respondenci (96%) opowiedzieli się za natychmiastowym odbieraniem prawa jazdy za recydywę w jeździe pod wpływem alkoholu. Polacy zapytani o opinie w sprawie odbierania kierowcom prawa jazdy za rażące naruszenie przepisów nieco częściej opowiadali się za (53%) niż przeciw (44%) takiej sankcji.

W 2014 roku policjanci przeprowadzili 15,4 mln kontroli trzeźwości – prawie 2 razy więcej niż w 2013 roku. Mimo tej znaczącej różnicy w ocenie prawie połowy respondentów (46%) kontrole trzeźwości kierowców są przeprowadzane za rzadko. Tylko 7% pytanych miało inną opinię, deklarując, że odbywają się one za często.

Do tego doszły tragiczne wydarzenia, które odbiły się szerokim echem w mediach. W dniu 17 grudnia 2013 r. kobieta, u której wykazano 1‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, wjechała samochodem w przejście podziemne w Warszawie i tylko cudem w trakcie tego wypadku nie było ofiar śmiertelnych. Do najbardziej tragicznej katastrofy doszło 2 stycznia 2014 r. w Kamieniu Pomorskim, gdzie kierowca, u którego stwierdzono 2‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, jadąc samochodem doprowadził do śmierci 6 osób. Do podobnych wypadków doszło: 11 grudnia 2013 r. w Czarnówce pod Otwockiem (śmierć 13-letniego chłopca) oraz w październiku minionego roku w Łodzi (śmierć 63-letniej kobiety i 10-letniego chłopca).

Surowsze kary dla kierowców to nie wszystko. Zmotoryzowanych czekają także zmiany w egzaminach na prawo jazdy, ostrzejsze regulacje dotyczące młodych stażem kierowców czy wreszcie nowe rodzaje urządzeń wykrywających naruszenia drogowe.

Liczba śmiertelnych ofiar drogowych na milion mieszkańców w UE – porównanie 2010 r. z 2014 r.

Źródło: Komisja Europejska

1. Surowsze kary dla kierowców

Zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym

Nowelizacja ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591) obowiązująca od 15 maja br. rozszerza także katalog okoliczności umożliwiających policyjnej drogówce zatrzymanie prawa jazdy już w trakcie kontroli. W tym celu zmieniono treść art. 135 ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z nim funkcjonariusz zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem także w razie ujawnienia czynu polegającego na:

- kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h w obszarze zabudowanym,
- przewożeniu osób w liczbie przekraczającej liczbę miejsc określoną w dowodzie rejestracyjnym (pozwoleniu czasowym) lub wynikającą z konstrukcyjnego przeznaczenia pojazdu niepodlegającego rejestracji, z wyjątkiem przewozu osób pojazdem komunikacji miejskiej.

W takich przypadkach decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy na okres 3 miesięcy wyda starosta (zmiana art. 102 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami).

Pozostałe przypadki, gdy policjant zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem:

a) uzasadnione podejrzenie, że kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,
b) stwierdzenie zniszczenia prawa jazdy w stopniu powodującym jego nieczytelność,
c) podejrzenie podrobienia lub przerobienia prawa jazdy,
d) gdy upłynął termin ważności prawa jazdy,
e) gdy wobec kierującego pojazdem wydane zostało postanowienie lub decyzja o zatrzymaniu prawa jazdy,
f) gdy wobec kierującego pojazdem orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów lub wydano decyzję o cofnięciu prawa jazdy,
g) przekroczenie przez kierującego pojazdem liczby 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego,
h) przekroczenie przez kierującego pojazdem, w okresie roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy, liczby 20 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego.

Pokwitowanie zatrzymania prawa jazdy uprawnia do kierowania pojazdem jeszcze przez 7 dni w sytuacji, gdy prawo jazdy zatrzymano:
– w przypadkach określonych powyżej w punktach b–d
– w razie uzasadnionego podejrzenia, że kierowca popełnił przestępstwo lub wykroczenie, za które może być orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów.

Zmiany zasad przewożenia dzieci w fotelikach

Od 15 maja 2015 r. obowiązują przepisy nowelizacji ustawy – Prawo o ruchu drogowym, które dotyczą przewożenia dzieci w fotelikach dziecięcych. Nowela zakłada, że w ten sposób podróżować będą musiały dzieci poniżej 150 cm wzrostu (zniesiono granicę wieku 12 lat). Najwięcej emocji budzi możliwość przewożenia trzeciego dziecka w wieku co najmniej 3 lat w pasach (bez fotelika) na tylnym siedzeniu, gdy dwoje pozostałych dzieci już jest w fotelikach i nie ma możliwości zainstalowania trzeciego. Eksperci ze stowarzyszenia Partnerstwo dla Bezpieczeństwa Drogowego zachęcają rząd, by trzecie dziecko jeździło przynajmniej na specjalnej podkładce, która z jednej strony zmieści się między dwa foteliki, a z drugiej – zapewni, że pas bezpieczeństwa ułoży się prawidłowo na ciele dziecka.

Jak wynika z ostatnich badań Krajowej Rady Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego, specjalne foteliki zabezpieczające stosuje 89% kierowców. Okazuje się też, że wraz z wiekiem dzieci spada odsetek stosowania tego typu urządzeń. Był on najwyższy wśród maluchów do 3 lat – 95%, u starszych w wieku 4–7 lat – 92%, a w grupie 8–12 lat – tylko 86%.

Jaki fotelik należy kupić dla dziecka[1]

- foteliki dzielą się na kilka grup wagowych. Fotelik samochodowy dla niemowląt montowany tyłem do kierunku jazdy to grupa 0+ (dla dzieci o wadze do 13 kg). Fotelik dla dzieci od około roku do 3–4 lata to grupa I (9–18 kg). Z kolei siedzenie podwyższające z oparciem to grupa II–III (15–36 kg);
- warto sprawdzić wyniki fotelika w prowadzonych crashtestach. Testy fotelików można znaleźć np. na stronie fotelik.info, testy przeprowadzone przez ADAC, OEAMTC, AA Trust czy ANWB;
- przed kupnem warto przymierzyć fotelik w samochodzie, a przede wszystkim sprawdzić, czy da się go stabilnie zamocować.

Zmiany w Kodeksie karnym

Od 18 maja 2015 r. obowiązuje ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z nią kierow-

[1] Na podstawie: fotelik.info

ca, który prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości, w dalszym ciągu będzie mógł trafić do więzienia na 2 lata.

Najważniejsze zmiany dotyczą możliwości odebrania uprawnień. I tak:

1) sąd w wyroku wyda zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju (na okres nie krótszy niż 3 lata) wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, który był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia po sprowadzeniu katastrofy w ruchu lądowym albo po spowodowaniu wypadku, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała;
2) wobec sprawcy znajdującego się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, który był już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w takim stanie, zostanie orzeczony dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
3) podwyższona zostaje górna granica okresu zakazu prowadzenia pojazdów z 10 do 15 lat;
4) po okresie co najmniej 10 lat obowiązywania zakazu sąd będzie mógł orzec o modyfikacji tego środka poprzez dopuszczenie do prowadzenia przez sprawcę jedynie pojazdów wyposażonych w blokadę alkoholową (jeżeli postawa, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz zachowanie w okresie wykonywania środka karnego uzasadniają przekonanie, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę nie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji). Z naszych informacji wynika, że części posłów ten przepis się nie podoba i w związku z tym będą dążyć do kolejnej nowelizacji przepisów;
5) wobec sprawcy, który był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, sąd będzie zobowiązany orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości co najmniej 10 tys. zł, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu; jeżeli ustalenie takiej osoby nie jest możliwe, nawiązka zostanie orzeczona na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
6) przestępstwem będzie prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu przez osobę, której zostały cofnięte uprawnienia do prowadzenia pojazdów na mocy decyzji właściwego organu (sprawca podlegać będzie karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2);

7) sąd w postępowaniu wykonawczym będzie mógł określić sposób podania wyroku do publicznej wiadomości przez umieszczenie odpisu z wyroku lub wyciągu z wyroku, ze wzmianką dotyczącą prawomocności, na stronie Biuletynu Informacji Publicznej sądu, jeżeli sposób podania wyroku do publicznej wiadomości nie został określony w wyroku.

Jakie kary grożą za jazdę po spożyciu alkoholu

1) Prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu (od 0,2 do 0,5 promila) to wykroczenie. Grozi za to:
   - grzywna w wysokości od 50 do 5 tys. zł,
   - zakaz prowadzenia pojazdów na okres od 6 miesięcy do 3 lat,
   - 10 punktów karnych,
   - areszt do 30 dni;
2) Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości (powyżej 0,5 promila) to przestępstwo. Grozi za to:
   - grzywna (wymierzana w stawkach dziennych uzależniona od dochodu),
   - kara ograniczenia wolności,
   - kara pozbawienia wolności do 2 lat,
   - zakaz prowadzenia pojazdów na okres od 3 do 15 lat,
   - obowiązkowa nawiązka na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 tys. zł;
3) Recydywa, czyli powtórne prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu:
   - grzywna (wymierzana w stawkach dziennych uzależniona od dochodu),
   - kara ograniczenia wolności,
   - kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat,
   - zakaz prowadzenia pojazdów,
   - obowiązkowa nawiązka na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10 tys. zł.

Blokada alkoholowa

Od 18 maja obowiązuje ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541), która wprowadza zupełną nowość w polskim prawie w postaci blokady alkoholowej (tzw. alkolock). Proponowane przepisy definiują blokadę jako urządzenie techniczne uniemożliwiające uruchomienie silnika pojazdu silnikowego i pojazdu szynowego, w przypadku gdy zawartość alkoholu w wydychanym przez kierującego powietrzu wynosi co najmniej 0,1 mg alkoholu w 1 dm^3. Wstępnie szacuje się, że blokady mogą kosztować ok. 1000 zł, a za ich instalację i coroczną kalibrację zapłaci skazany.

WAŻNE

Warunki techniczne, wymogi funkcjonalne oraz częstotliwość kalibracji urządzenia zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw transportu. W ramach warunków technicznych mogą zostać określone takie kwestie, jak sposób unieruchomienia silnika i powiązane z tym wymogi homologacyjne. W ramach wymogów funkcjonalnych zostaną określone takie kwestie, jak sposób pobierania próbki od kierowcy oraz moment pobierania próbki.

Kiedy założony zostanie alkolock

- Jeśli minęła połowa czasu, na który sąd odebrał uprawnienia. Tak więc jeśli np. za jazdę w stanie nietrzeźwości sąd odbierze uprawnienia do prowadzenia wszelkich pojazdów na okres trzech lat, skazany dopiero po 1,5 roku będzie mógł wystąpić do sądu z wnioskiem o możliwość korzystania z pojazdu z zamontowaną blokadą alkoholową przez pozostałe 1,5 roku.

- Jeśli minęło co najmniej 10 lat obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego na podstawie art. 42 ust. 3 lub 4 Kodeksu karnego. Mówiąc inaczej, jeśli sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze (jeśli sprawca, będący w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub który uciekł z miejsca zdarzenia, spowodował śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu), możliwość ponownego prowadzenia pojazdu, ale tylko z alkolockiem, pojawi się dopiero po 10 latach od wydania orzeczenia przez sąd. Obowiązek jazdy z blokadą będzie dożywotni.

- Jeśli prawo jazdy cofnięto na okres nieprzekraczający roku, kierowca po uzyskaniu zgody będzie mógł od razu jeździć pojazdem wyposażonym w blokadę bez konieczności zdawania egzaminu.

UWAGA

Jazda pojazdem bez blokady alkoholowej lub wyposażonym w urządzenie nieposiadające świadectwa corocznej kalibracji będzie traktowana jak złamanie postanowienia sądowego, co jest przestępstwem zagrożonym karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Kurs reedukacyjny

Ustawa o kierujących pojazdami stanowi, że starosta może wydać decyzję administracyjną kierującą kierowcę na dwa rodzaje specjalnych kursów reedukacyjnych (art. 99 ust. 1 pkt 4 i 5):

1) kurs reedukacyjny w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego, jeżeli osoba kierująca pojazdem:
   a) przekroczyła liczbę 24 punktów otrzymanych za naruszenie przepisów ruchu drogowego,
   b) w okresie próbnym popełniła co najmniej dwa wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji;
2) kurs reedukacyjny w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii, jeżeli kierowała pojazdem w stanie nietrzeźwości (powyżej 0,5‰ alkoholu we krwi), w stanie po użyciu alkoholu (od 0,2 do 0,5‰) lub środka działającego podobnie do alkoholu.

Co prawda ustawa o kierujących pojazdami w pierwotnym brzmieniu stanowiła, że kierowcy zaczną być wysyłani w razie potrzeby na oba rodzaje kursów z dniem 4 stycznia 2016 r., jednak nowelizacja przepisów spowodowała, że regulacje dotyczące kursu reedukacyjnego w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii wejdą w życie już 1 lipca 2015 r. Ukończenie kursu będzie warunkiem odzyskania prawa jazdy.

Koszt dwudniowych kursów, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia[2], określono na 400 zł. Wykłady będą odbywać się w grupach liczących 10–15 osób. Kierowca skierowany na taki kurs będzie musiał go odbyć w ciągu miesiąca od dnia skierowania, a następnie w czasie 6 tygodni przedstawić zaświadczenie o ukończeniu tego szkolenia.

Jak wynika z ustawy o kierujących pojazdami, kurs reedukacyjny w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii jest prowadzony w formie wykładów i obejmuje w szczególności przedstawienie:

1) skutków wypadków drogowych,
2) wpływu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu na funkcje percepcyjne kierującego oraz na podejmowane przez niego decyzje w ruchu drogowym,
3) psychologicznych aspektów kierowania pojazdem i uczestnictwa w ruchu drogowym.

[2] Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie kursu reedukacyjnego w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii oraz szczegółowych warunków i trybu kierowania na badania lekarskie lub badania psychologiczne w zakresie psychologii transportu (Dz.U. z 2013 r., poz. 9)

2. Nowy taryfikator mandatów

Od 11 kwietnia 2015 r. obowiązują nowe kwoty mandatów za niektóre wykroczenia. Najważniejsze zmiany przewidują m.in.:

- ostrzejsze kary za nieuprawnione parkowanie na kopertach. Jeśli kierowca, nie mając do tego uprawnień, zaparkuje na miejscu przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej, otrzyma mandat karny w wysokości 800 zł. Z kolei za nieuprawnione posługiwanie się kartą parkingową grozić będzie 300 zł mandatu;
- lżejszą karę dla pieszych. 31 sierpnia 2014 r. wprowadzono obowiązek noszenia elementów odblaskowych dla pieszych, którzy poruszają się poza terenem zabudowanym po zmroku. Rozporządzenie zakłada, aby nie określać konkretnej wysokości mandatu dla osoby, która nie spełni tego obowiązku, tylko wskazać jej górną granicę – do 100 zł. Wcześniej osobom nieprzestrzegającym tego nakazu groziła kara nawet do 500 zł;
- nowe regulacje dotyczące mandatów dla nietrzeźwych rowerzystów. Od listopada 2013 r. kierowanie pojazdem innym niż mechaniczny pod wpływem alkoholu jest wykroczeniem, a nie przestępstwem. Zgodnie z rozporządzeniem nietrzeźwy rowerzysta będzie mógł zostać ukarany mandatem w wysokości 500 zł, natomiast za stan po użyciu alkoholu (od 0,2 do 0,5‰) grozić będzie od 300 do 500 zł mandatu;
- kary za brak kasku. Mandaty w wysokości 100 zł dostaną także osoby, które poruszają się tzw. czterokołowcem (np. quadem) bez kasku;
- jeśli właściciel pojazdu (posiadacz, użytkownik, prowadzący) dopuści do prowadzenia tego pojazdu przez osobę niemającą wymaganych uprawnień na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, grozi mu za to mandat w wysokości 300 zł;
- dodatkowe wymogi dla kierowców autobusów szkolnych. Za niewłączenie świateł awaryjnych podczas wsiadania lub wysiadania dzieci grozi mandat 200 zł.

3. Zmiany w egzaminach na prawo jazdy

Zmiany w egzaminach miały miejsce 19 stycznia 2013 r. Zmieniły się procedury (kandydat musi wyrobić w starostwie profil kandydata na kierowcę i dopiero potem zapisać się na kurs i egzamin) oraz formuła testu teoretycznego. Zamiast ok. 300 ogólnodostępnych pytań na testach zaczęto stosować utajnioną bazę, która dziś liczy ok. 3 tysięcy pytań (włącznie z filmami prezentującymi sytuacje na drodze).

Po dwóch latach obowiązywania nowych testów w życie wchodzą kolejne zmiany. Już teraz przyszli kierowcy nie muszą obowiązkowo przechodzić kursów teoretycznych w szkołach jazdy. Jeśli chcą, mogą teorii nauczyć się we własnym zakresie i podejść do państwowego egzaminu. Jeśli go zdadzą, wówczas powinni zapisać się na kurs praktyczny do ośrodka szkolenia kierowców i potem zdać jeszcze egzamin w jednym z wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego.

Przypomnijmy też, że od początku 2015 roku kandydaci podczas egzaminu są oceniani także pod kątem ekojazdy. Chodzi o właściwą zmianę biegów (osoba egzaminowana powinna dokonywać zmiany biegu na wyższy w momencie, kiedy silnik osiągnie od 1800 do 2600 obrotów na minutę, a pierwsze cztery biegi powinny być włączone zanim pojazd osiągnie 50 km/h) oraz umiejętne hamowanie silnikiem przy zatrzymywaniu i zwalnianiu.

Teraz nadchodzą kolejne zmiany, tym razem odnoszące się kolejny raz do bazy pytań egzaminacyjnych. W grudniu ubiegłego roku Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju (MIR) powołało komisję do spraw weryfikacji i rekomendacji pytań egzaminacyjnych stosowanych na egzaminie państwowym na prawo jazdy. Gdy eksperci zakończą swoją pracę, a pytania ostatecznie zatwierdzi MIR, baza zostanie opublikowana. Kiedy? Jak wynika z przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o kierujących pojazdami, pytania będą publikowane w internecie po zatwierdzeniu przez MIR nie później niż 6 miesięcy od powołania komisji.

Kto weryfikuje pytania

W skład komisji weszło 6 egzaminatorów, 6 instruktorów nauki jazdy, 3 instruktorów techniki jazdy, 5 ekspertów w zakresie prawa, 2 ekspertów w zakresie medycyny ratunkowej, 2 ekspertów z dziedziny psychologii, 3 ekspertów z dziedziny metodyki i dydaktyki, 3 ekspertów w zakresie języka polskiego, 1 tłumacz języka angielskiego, 1 tłumacz języka niemieckiego oraz 3 ekspertów w dziedzinie języka migowego.

Od 10 maja 2015 r. wszyscy zainteresowani, w myśl art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o kierujących pojazdami będą mogli przesyłać propozycje scenariuszy, wizualizacji i opisów wchodzących w skład pytań egzaminacyjnych stosowanych na egzaminie państwowym, które następnie zostaną zweryfikowane przez komisję. Odpowiedni formularz oraz adres, na który będzie można przesyłać propozycje pytań, zostanie opublikowany na stronie internetowej ministerstwa. Ustawodawca nie przewidział górnego limitu liczby pytań w bazie. To oznacza, że zamiast obecnych ok. 3 tysięcy pytań, może ich być 5, a nawet 10 tysięcy. Wszystko zależy od tego, jak dużo nowych propozycji zacznie napływać do komisji weryfikacyjnej oraz jakie będzie tempo pracy jej członków.

4. Nowości czekające kierowców od 4 stycznia 2016 roku

Część szykowanych zmian zaplanowano na początek przyszłego roku. Najważniejsza z nich to okres próbny dla nowo upieczonych kierowców.

Na czym będzie polegał okres próbny[3]

- Okres próbny będzie dotyczył każdej osoby, która pierwszy raz otrzyma prawo jazdy kategorii B. Będzie on obowiązywał przez okres 2 lat od momentu otrzymania prawa jazdy.
- Kierowca w okresie między 4 a 8 tygodniem od momentu otrzymania prawa jazdy będzie musiał uczestniczyć w teoretycznym szkoleniu z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego. Szkolenie będzie kosztowało maksymalnie 100 zł, a przeprowadzi je wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. Konieczny będzie też udział w praktycznym szkoleniu z zakresu zagrożeń w ruchu drogowym. Szkolenie będzie kosztowało maksymalnie 200 zł, a przeprowadzi je również wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. Szkolenie odbywać się będzie w formie praktycznych ćwiczeń trwających jedną godzinę.
- Konieczne będzie poruszanie się pojazdem oznakowanym naklejkami z zielonym listkiem na przedniej oraz tylnej szybie na okres pierwszych 8 miesięcy po uzyskaniu prawa jazdy.
- Obowiązywać będą surowsze limity, takie jak zakaz przekraczania prędkości 50 km/h w terenie zabudowanym, 80 km/h poza terenem zabudowanym oraz prędkości wynoszącej 100 km/h na dwujezdniowej drodze ekspresowej i na autostradzie – przez pierwsze 2 lata od otrzymania prawa jazdy.
- Przez pierwszych osiem miesięcy od chwili uzyskania prawa jazdy kierowca nie będzie mógł podjąć pracy w celu zarobkowym jako kierowca pojazdu.
- Popełnienie w czasie okresu próbnego dwóch wykroczeń przeciw bezpieczeństwu w ruchu drogowym potwierdzonych mandatami lub wyrokami sądu wydłuży okres próbny o kolejne 2 lata.

Kolejne zmiany, jakie czekają kierowców, dotyczą uruchomienia nowych e-usług związanych z Centralną Ewidencją Pojazdów i Kierowców (CEPiK). Już dziś zmotoryzowani obywatele mogą korzystać z takich usług jak „Historia pojazdu", gdzie po wpisaniu numeru rejestracyjnego, numeru VIN i daty pierwszej rejestracji można poznać faktyczne dane techniczne pojazdu, sprawdzić stan licznika, liczbę poprzednich właścicieli oraz to, czy pojazd

[3] Na podst. http://wordpulawy.pl

nie był kradziony – oraz „Bezpieczny autobus" – gdzie po wpisaniu numeru rejestracyjnego auta można zweryfikować dane o badaniu okresowym, dane techniczne czy informacje o polisie OC.

Od przyszłego roku pojawią się dodatkowo[4]:

- usługi „Sprawdź moje uprawnienia" oraz „Sprawdź informację o punktach karnych", czyli dostęp online dla kierowców do własnych danych. Usługa umożliwi bez wychodzenia z domu bieżące monitorowanie informacji na temat swoich uprawnień, popełnionych naruszeń i uzyskanych w związku z nimi punktów karnych. W przyszłości planowane jest również umożliwienie dzięki tej usłudze opłacenia online mandatu;
- usługa „Udostępnij dane pracodawcy" umożliwi weryfikację uprawnień kierowcy, a tym samym pozwoli uniknąć sytuacji, w których przedsiębiorcy udostępniają służbowe samochody swoim pracownikom, którzy nie posiadają ważnych uprawnień;
- usługa „Sprawdź szkołę jazdy" pozwoli na ocenę jakości kształcenia szkół jazdy przez kursantów. Zwiększy to konkurencyjność szkół jazdy i przyczyni się do zwiększenia jakości świadczenia przez nie usług na polskim rynku;
- usługa „Mój pojazd" pozwoli właścicielom pojazdów w Polsce na dostęp online do danych o swoim pojeździe.

Planowane jest również utworzenie usług powiadamiania kierowców oraz właścicieli pojazdów o ważnych terminach związanych z pojazdami lub prawami jazdy.

[4] Źródło: https://www.msw.gov.pl/pl/aktualnosci/12908,CEPiK-20-kolejne-e-uslugi.print

5. Zmiany na drogach – co jeszcze czeka kierowców

System eCall w każdym samochodzie

Parlament Europejski 28 kwietnia br. przyjął rozporządzenie w sprawie systemu eCall. To może być początek rewolucji w produkcji samochodów i ratowania życia ludzi. System oparty jest na numerze alarmowym 112. Automatycznie powiadamia on o wypadku drogowym najbliższe centrum powiadamiania ratunkowego. Rozporządzenie zobowiązuje wszystkich producentów samochodów osobowych do instalowania tego systemu we wszystkich nowych pojazdach od 31 marca 2018 r.

Narzędzie eCall w znacznym stopniu skróci czas oczekiwania na odpowiedź centrum ratunkowego – odpowiednio o 50 proc. na terenach wiejskich i 60 proc. w obszarze zabudowanym. Również świadkowie zdarzenia, naciskając przycisk umieszczony w samochodzie, będą mogli poinformować o kolizji, podając tym samym jej dokładną lokalizację. Jeśli dojdzie do wypadku, system eCall uruchomi się zaraz po tym, jak zadziała poduszka powietrzna w aucie. Nawet jeśli żaden z pasażerów wskutek odniesionych obrażeń nie będzie w stanie poinformować o zdarzeniu operatora, system sam wyśle minimalny zbiór danych, czyli podstawowe informacje na temat wypadku, które umożliwią natychmiastowe wysłanie na miejsce odpowiednich służb ratunkowych. Zgodnie z rozporządzeniem, nie ma możliwości wykorzystywania eCall do śledzenia lokalizacji pojazdu w sytuacjach innych niż w momencie kolizji.

Angliki na drogach

Prawdopodobnie w drugiej połowie tego roku na naszych drogach zacznie przybywać tzw. anglików, czyli samochodów z kierownicą po prawej stronie, przystosowanych do ruchu lewostronnego. Będą one mogły poruszać się w Polsce bez konieczności dokonywania dość kosztownej przekładki, czyli przenoszenia kierownicy na lewą stronę i dostosowywania innych aspektów technicznych.

Wkrótce wystarczą tylko drobne poprawki:

- dostosowanie świateł i lusterek wstecznych,
- wyskalowanie prędkościomierza z mil na kilometry na godzinę.

Dopuszczenie anglików do ruchu bez konieczności ich przerabiania wynika z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do którego Polska musi się zastosować. Z szacunków Ministerstwa Gospodarki wynika, że na nasz rynek może trafiać nawet 200 tys. anglików rocznie. Jeśli kierowca nie

zdecyduje się mimo wszystko na przekładkę, powinien się liczyć z wyższymi składkami ubezpieczenia oferowanymi w takiej sytuacji przez towarzystwa ubezpieczeniowe.

Przesłanką ku temu jest m.in. ekspertyza Instytutu Transportu Samochodowego, w której stwierdzono, że nawet przeniesienie kierownicy na właściwą stronę nie gwarantuje 100-procentowego bezpieczeństwa.

Przemontowanie pedału hamulca wiąże się z koniecznością dość dużej ingerencji w układ hamulcowy. Sama zmiana położenia mechanizmu sterującego (np. pompy hamulcowej) powoduje zmiany długości przewodów hamulcowych czy przewodów sterujących pracą układu zabezpieczającego przed blokadą kół podczas hamowania (ABS), co może mieć znaczący wpływ na sprawność działania układu hamulcowego – czytamy w opinii przygotowanej przez ITS.

Średnia cena przekładki to 4–10 tys. zł. Jednak różnice w cenach tych samych modeli w wersji lewostronnej i prawostronnej są nieraz na tyle duże, że nawet po uwzględnieniu tego kosztu sprowadzenie anglika jest opłacalne.

Porównanie cen samochodów sprowadzanych z Wielkiej Brytanii i Niemiec[5]

Marka	Model	Kraj	Średnia cena	Średni przebieg	Średni rocznik
Audi	A4	D	22 528	189 967	2001
Audi	A4	GB	10 829	155 023	2001
Land Rover	Freelander	D	18 351	157 326	2001
Land Rover	Freelander	GB	14 774	141 561	2001
Renault	Laguna	D	11 406	169 282	2001
Renault	Laguna	GB	5 289	131 735	2002
Mitsubishi	Pajero	D	26 525	189 964	1999
Mitsubishi	Pajero	GB	8 118	162 081	1997
Ford	Mondeo	D	14 380	176 469	2002
Ford	Mondeo	GB	5 409	144 863	2003
Opel	Astra	D	13 045	161 936	2001
Opel	Astra	GB	4 493	120 769	2001

[5] Źródło: Otomoto.pl

Opel	Vectra	D	12 686	178 377	2000
Opel	Vectra	GB	5 829	139 089	2002
Volkswagen	Passat	D	18 548	199 612	2001
Volkswagen	Passat	GB	9 358	161 257	2002

Rozszerzenie e-myta i walka rządu z korkami

Zgodnie z planem 30 czerwca tego roku kolejne odcinki dróg krajowych zostaną objęte opłatami elektronicznymi.

Rozszerzenie systemu płatności obejmie łącznie około 251 km dróg krajowych, w tym:

- autostradę A4 węzeł Tarnów Północ – węzeł Dębica Wschód (ok. 35 km),
- drogę ekspresową S3 węzeł Gorzów Wielkopolski Południe – węzeł Skwierzyna Południe (ok. 27 km),
- drogę ekspresową S5 węzeł Rydzyna – węzeł Korzeńsko (ok. 27 km),
- drogę ekspresową S8 węzeł Wieluń – węzeł Łask (ok. 74 km),
- drogę ekspresową S8 Jeżewo – Choroszcz (ok. 19 km),
- drogę ekspresową S11 węzeł Poznań Północ – węzeł Poznań Tarnowo Podgórne (ok. 13 km),
- drogę ekspresową S12 węzeł Jastków – Kalinówka (ok. 33 km),
- drogę ekspresową S61 węzeł Raczki – węzeł Suwałki Południe (ok. 12 km),
- drogę ekspresową S69 węzeł Bielsko-Biała Komorowice – węzeł Bielsko-Biała Mikuszowice (ok. 11 km).

W wyniku planowanego rozszerzenia łączna długość sieci dróg krajowych objętych elektronicznym systemem poboru opłat wyniesie około 3162 km, w tym około 1073 km autostrad, około 1277 km dróg ekspresowych i około 812 km dróg krajowych innych klas.

Konieczność płacenia za przejazd oznacza także korki w okresach wzmożonego ruchu. W związku z nadchodzącymi wakacjami rząd poszukuje rozwiązań, które odkorkują autostrady, zwłaszcza trasę A1 nad morze. Wiadomo, że powszechne płatności elektroniczne z wykorzystaniem urządzeń pokładowych montowanych w samochodach wejdą w życie najwcześniej dopiero w 2018 roku. Dlatego opracowywane są rozwiązania doraźne, które mają usprawnić ruch na bramkach autostradowych. W majowy weekend rząd przewidział takie rozwiązania jak np. wydawanie biletów na bramkach wjazdowych czy zmiana kierunków bramek rewersyjnych.

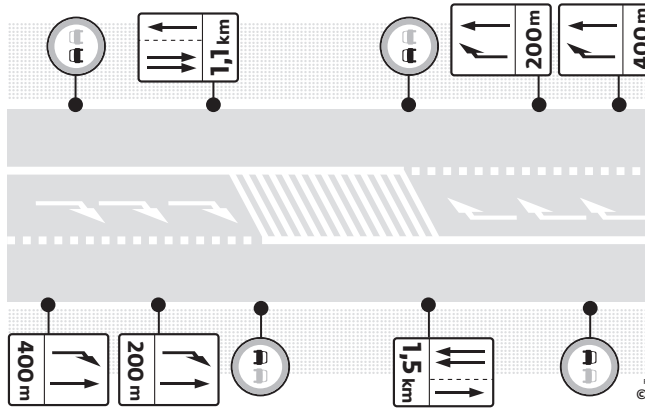
Na wakacje gotowe mają już być dodatkowe bramki na autostradzie A1 z Torunia do Trójmiasta. Bramki budowane są w Rusocinie pod Gdańskiem i Nowej Wsi pod Toruniem. Resort infrastruktury zapowiada też, że latem zostanie wprowadzona możliwości opłat za pomocą kolejnych kart flotowych. Nie wyklucza, że dla rozładowania ruchu wprowadzone zostaną elastyczne stawki opłat. Analizowana jest bowiem możliwość obniżenia opłat za przejazd w godzinach nocnych. Ma to przysłużyć się do ograniczenia ruchu w godzinach szczytu i zachęcenia do podróży w godzinach nocnych.

Bezpieczniejsze wyprzedzanie – nowy patent 2+1 na drogach

Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju planuje także spore zmiany w zakresie budowania dróg. Nowelizacja przepisów techniczno-budowlanych dla dróg publicznych i drogowych obiektów inżynieryjnych ma za zadanie upowszechnić stosowanie przekroju drogi 2+1 z fizycznym rozdzieleniem przeciwnych kierunków ruchu poza terenem zabudowanym na istniejących lub dopiero powstających drogach. Rozwiązanie to będzie można stosować także przy budowie dróg ekspresowych, jeżeli istniejące i prognozowane średniodobowe natężenie ruchu wynosi od 4 tys. do 22 tys. pojazdów

W modelu 2+1 pasy o przeciwnych kierunkach ruchu są oddzielone barierami ochronnymi. Taki przekrój drogi wyposażony jest naprzemiennie raz w jeden, raz w dwa pasy ruchu, co umożliwia sprawne wyprzedzanie wolniejszych pojazdów. Obrazuje to grafika:

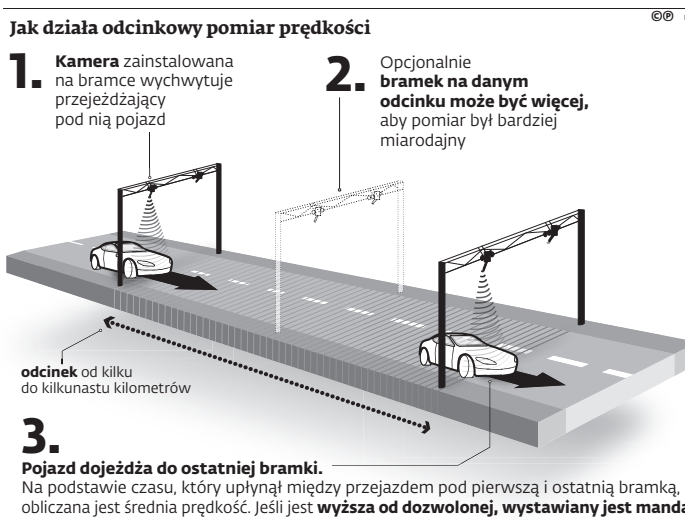
Przykładowy model drogi 2+1 w przekroju

Przykłady dróg o przekroju 2+1 pasowym w Polsce:
– obwodnica Gołdapi (DK65) – 5,6 km
– obwodnica Olecka (DK65) – 7,6 km
– obwodnica Kępna (DK8) – 3,7 km
– obwodnica Siedlec (DK2) – 10,3 km
– obwodnica Mrągowa (DK59) – 6,5 km
– na odcinku DK17 pomiędzy Piaskami a Łopennikiem o łącznej dł. 9,6 km
– obwodnica Żyrardowa (DK50) – 15,1 km.

Nowe systemy rejestracji wykroczeń

Ten nowy system będzie teraz priorytetem inspekcji transportu drogowego w dalszej rozbudowie sieci automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym. Montaż pierwszych urządzeń w 29 lokalizacjach w całym kraju ma się zacząć pod koniec czerwca. Metoda działania systemu jest prosta. Przed wjazdem na odcinek pomiarowy samochód jest wyłapywany przez system kamer wyposażonych w moduł ANPR (automatic number plate recognition), odczytujący numery tablic rejestracyjnych. Zamieszczone one będą na specjalnych masztach lub bramownicach nad jezdnią. Na wyjeździe na kierowcę czekać będzie kolejne urządzenie, które znów go wychwyci i na podstawie czasu, jaki zajęło pokonanie odcinka, obliczy średnią prędkość. Jeśli okaże się wyższa niż dopuszczalna prędkość na tym odcinku, kierowca powinien spodziewać się mandatu.

UWAGA

O odcinkowym pomiarze prędkości informować będzie znak D-51, który zostanie umieszczony na początku odcinka pomiarowego wraz z tabliczką z napisem „Kontrola średniej prędkości na odcinku...". Stacjonarne urządzenia rejestrujące, które ujawniają naruszenia przepisów ruchu drogowego na określonym odcinku drogi, mogą być instalowane na odcinkach dróg, na których obowiązuje stała prędkość dopuszczalna i ich długość nie przekracza:
1. 10 000 m w obszarze zabudowanym.
2. 20 000 m poza obszarem zabudowanym.

Gdzie pojawi się odcinkowy pomiar prędkości

Miejscowość	Województwo	Droga	Długość odcinka (km)
Tomaszów Mazowiecki	łódzkie	48	2,15
Sulechów	lubuskie	32	3,35
Wilcza-Nieborowice	śląskie	78	2,15
Szymaki	mazowieckie	7	2,2
Pawłowo	mazowieckie	7	1,65
Sochaczew	mazowieckie	50	2,9
Kanina-Wysokie	małopolskie	28	0,95
Zakręt	mazowieckie	2	1,4
Gorzyce	śląskie	78	0,97
Gorzyce	śląskie	78	0,89
Oborniki	wielkopolskie	11	1,43
Łuszczów	lubelskie	82	2,9
Strachówka-Warmiaki	mazowieckie	50	3,1
Górno	świętokrzyskie	74	4,1
Gniazdowo-Piecki	warmińsko-mazurskie	59	5,83
Karniewo	mazowieckie	60	1,83
Turzyn	mazowieckie	8	1,7

Tarnowskie Góry	śląskie	11	1,1
Rybitwy-Polesie	mazowieckie	7	2,2
Borzęcin-Prusice	dolnośląskie	5	7,4
Kołbiel	mazowieckie	50	4,8
Kluki	łódzkie	8	1,6
Złota	łódzkie	72	3,3
Kolbuszowa, Kolbuszowa Górna	podkarpackie	9	3,6
Krościenko Wyżne-Iskrzynia	podkarpackie	9	1,3
Babigoszcz-Gniazdowo	zachodniopomorskie	3	4,82
Łosiów	opolskie	94	2,175
Zwierki-Zabłudów	podlaskie	19	3,8
Lubin	dolnośląskie	3	2,25

Rejestracja przejazdu na czerwonym świetle

Inspekcja Transportu Drogowego zainwestowała w jeszcze jedną nowość – system rejestrujący przejazd na czerwonym świetle. Na razie w kraju będzie 20 takich instalacji.

Pierwsze z nich już są zamontowane: w Mostach (powiat lęborski, DK nr 6), Luzinie (powiat wejherowski, DK nr 6), Miszewie (powiat kartuski, DK nr 20), Pile (powiat pilski, DK nr 10), Komornikach (powiat poznański, DK nr 5), Grębocinie (powiat toruński, DK nr 15), Kowalu (powiat włocławski, DK 1c) i Polkowicach (DK nr 3).

System złożony z kamer wyłapuje kierowców przejeżdżających na czerwonym świetle i rozpoznaje ich tablice rejestracyjne. Następnie informacja o wykroczeniu przesyłana jest do systemu informatycznego Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym. Na jej podstawie służba będzie wystawiać kierowcom mandaty.

Zgodnie z danymi przekazanymi przez inspektorów transportu drogowego montaż wszystkich 20 instalacji powinien zakończyć się pod koniec czerwca tego roku.

Planowane lokalizacje urządzeń rejestrujących wjazd na czerwonym świetle

	Miejscowość	Droga krajowa	Droga krzyżująca się	Gmina	Powiat	Województwo
1	Olkusz	94	ul. Króla Kazimierza Wielkiego/ul. Pakuska	Olkusz	olkuski	małopolskie
2	Piła	10	DK 11 (ul. Bydgoska)	Piła	pilski	wielkopolskie
3	Łaziska Górne	81	ul. Cieszyńska	Łaziska Górne	mikołowski	śląskie
4	Marki	8	ul. Wspólna	Marki	wołomiński	mazowieckie
5	Rusiec	8	ul. Szkolna – ul. Starowiejska	Nadarzyn	pruszkowski	mazowieckie
6	Zgierz	91 (ul. Armii Krajowej)	ul. Długa/Jana Pawła II	Zgierz	zgierski	łódzkie
7	Stalowa Wola	77	DW 871 (ul. K.E.N.)	Stalowa Wola	stalowowolski	podkarpackie
8	Mroków	7	ul. Rejonowa	Leszno-wola	piaseczyński	mazowieckie
9	Łuków	63 (ul. Wyszyńskiego)	DW 806 (ul. Międzyrzecka/ ul. Lewickiego)	Łuków	łukowski	lubelskie
10	Jabłonna	61a	ul. Modlińska – ul. Brzozowa	Jabłonna	legionowski	mazowieckie
11	Luzino	6 (Wejherowska-Lęborska)	ul. Chłopska – ul. Wilczka	Luzino	wejherowski	pomorskie
12	Mosty (Lębork)	6 (Abrahama)	ul. Witosa – ul. Kwiatowa	Lębork	lęborski	pomorskie
13	Komorniki	5	ul. Magazynowa – ul. Daimlera Gottlieba	Komorniki	poznański	wielkopolskie

14	Łukanowice	94	droga od Sierachowic/ Topoliny do Łukanowic	Wierzchosławice	tarnowski	małopolskie
15	Polkowice	3	ul. Kopalniana	Polkowice	Polkowicki	dolnośląskie
16	Miszewo	20	droga od Rębiechowa do Małkowa	Żukowo	kartuski	pomorskie
17	Kowal	1c	269 (ul. Wojska Polskiego)	Kowal	włocławski	kujawsko-pomorskie
18	Ropczyce	4	DW 986 (ul. 3 Maja)	Ropczyce	ropczycko-sędziszowski	podkarpackie
19	Grębocin	15	DW 552 (ul. Dworcowa – ul. Lubicka)	Lubicz	toruński	kujawsko-pomorskie
20	Zduńska Wola	12	ul. Spacerowa	Zduńska Wola	zduńskowolski	łódzkie

Ekostrefy w miastach

Od lutego trwają prace legislacyjne nad projektem nowelizacji ustawy – Prawo ochrony środowiska, który ma umożliwić samorządom wyznaczanie specjalnych stref ekologicznych w wybranych częściach miast. Niedawno w Departamencie Ochrony Powietrza w Ministerstwie Środowiska powstał projekt rozporządzenia, który precyzuje zapisy ustawy. Pierwsze strefy mogłyby powstać w połowie przyszłego roku.

O wielkości stref i warunkach poruszania się w nich decydować będą miejscy radni:

Uchwała rady gminy [...] będzie musiała obligatoryjnie zawierać wyszczególnione w nim składniki, precyzujące zasięg terytorialny strefy, obowiązujące w niej ograniczenia, zakazy i nakazy ustanowione w związku z wymogami w zakresie emisji zanieczyszczeń ze spalin oraz – ze względów uzasadnionych jej zakresem przedmiotowym i podmiotowym – określać dodatkowy sposób, w jaki jej treść zostanie podana do publicznej wiadomości. W uchwale

możliwe będzie także wprowadzenie wyłączeń od wynikających z niej zakazów lub nakazów – czytamy w uzasadnieniu do projektu.

Co do zasady, aby wjechać do stref ekologicznych, kierowcy będą musieli być wyposażeni w naklejki informujące o klasie ekologicznej. Tylko najbardziej ekologiczne auta będą mogły wjechać do strefy. Na granicy każdej strefy będzie umieszczony znak wraz z tabliczką zawierającą informacje o tym, jaką klasę emisji spalin musi spełniać samochód.

Wszystko wskazuje na to, że dostęp do stref będą miały wszystkie pojazdy z napędem elektrycznym, diesle z pierwszą rejestracją od 2010 roku oraz auta z silnikami benzynowymi z datą pierwszej rejestracji od 2001 roku. Właściciele pozostałych samochodów muszą się liczyć z ograniczeniami narzuconymi przez radnych. Najgorzej mogą mieć użytkownicy pojazdów zarejestrowanych przed 1993 rokiem. Te auta nie wjadą do żadnej ekostrefy. Regulacje te najprawdopodobniej nie obejmą mieszkańców ekostref oraz właścicieli samochodów zabytkowych.

UWAGA

Norma Euro 6 w zakresie rejestracji oraz sprzedaży nowych typów pojazdów zacznie obowiązywać od 1 września 2015 r. Jak wynika z komunikatu Komisji Europejskiej: Wszystkie pojazdy wyposażone w silnik Diesla są objęte obowiązkiem znacznego zmniejszenia emisji tlenków azotu wraz z wejściem w życie normy Euro 6. Przykładowo, emisje pochodzące z samochodów oraz innych pojazdów przewozowych będą miały limit 80 mg/km (stanowi to dodatkowe zmniejszenie o ponad 50% w stosunku do normy Euro 5). Łączna masa węglowodorów i tlenków azotu pochodzących z pojazdów wyposażonych w silnik Diesla zostanie również zmniejszona, na przykład do 170 mg/km w odniesieniu do samochodów oraz innych pojazdów przeznaczonych do przewozu.

Jak to się robi w innych krajach

Strefy ograniczonego wjazdu funkcjonują w europejskich metropoliach już od lat. Stanowią one odpowiedź władz miasta na walkę z korkami lub zanieczyszczeniami powietrza. W Niemczech strefy wyznacza się sukcesywnie od 2008 roku. Pierwsze strefy ekologiczne pojawiły się w Berlinie, Hannoverze i Kolonii. Granice tzw. Umweltzonen wyznaczają specjalne znaki drogowe, określające jednocześnie rodzaje plakietek uprawniających do wjazdu. Za brak nalepki grozi mandat w wysokości 40 euro (wyjątkiem są pojazdy zabytkowe).

Londyn walcząc z korkami już w 2003 r. utworzył tzw. congestion zone, za poruszanie się po której trzeba wnieść opłatę w wysokości kilkunastu funtów za dzień. Z kolei holenderskie miasto Utrecht w styczniu tego roku ustanowiło strefę niskiej emisji, do której nie są wpuszczane m.in. samochody z silnikiem Diesla wyprodukowane przed 2001 rokiem.

W Mediolanie od 2012 roku funkcjonuje tzw. Strefa C. Stworzono ją po to, by z jednej strony zredukować poziom zanieczyszczeń, a także by promować transport publiczny. Do strefy nie mogą wjechać samochody z silnikiem Diesla spełniające standardy Euro 3 i poniżej, pojazdy benzynowe o klasie Euro 0 i samochody dłuższe niż 7 metrów.

Dość specyficzne rozwiązanie implementowano w Paryżu. Tamtejsze władze, walcząc ze smogiem, okresowo wpuszczają na ulice samochody i motocykle z numerem rejestracyjnym zakończonym cyfrą parzystą lub nieparzystą. Pojawiają się kolejne plany ograniczeń. Od lipca 2015 r. ciężarówki i autobusy poruszające się w godzinach 8–20 (także w weekendy) będą musiałby spełniać co najmniej normę Euro 1. Rok później – od lipca 2016 r. – normę Euro 1 spełniać będą musiały już wszystkie auta. Niewykluczone, że w latach 2017–2020 minimalne normy Euro będą stopniowo podwyższane.

Sztokholm wymyślił system, który stopniowo odsiewa samochody mogące poruszać się w obrębie specjalnej strefy. Nie mogą do niej wjechać już samochody klasy Euro 2. Dla pojazdów Euro 3 (jeśli zarejestrowano je w 2007 r.) rok 2015 jest ostatnim, w którym mogą wjeżdżać do strefy. Z kolei Euro 4 będą miały dostęp do 2016 roku (niezależnie od roku rejestracji), a Euro 5 do 2020 r.

Antwerpia w północnej Belgii zamierza wprowadzić strefę niskiej emisji w 2016 roku. Odnosić się będzie do wszystkich pojazdów czterokołowych i większych. Dopuszczane do niej mają być pojazdy min. Euro 1 (benzynowe) i Euro 3 z filtrami cząstek stałych (diesle). Od 2020 roku normy się zaostrzą i wyniosą odpowiednio: Euro 2 oraz Euro 5.

Lizbona jest już w trzeciej fazie zaostrzania reguł wjazdu do zielonej strefy w centrum miasta. W pierwszej (lipiec 2011 – styczeń 2012) granicę ustalono na poziomie klasy Euro 1. W drugiej fazie (styczeń 2012 – styczeń 2015) poszerzono strefę. Do granic dawnej strefy dopuszczono pojazdy m.in. Euro 2, a do obszaru stanowiącego jej rozszerzenie – Euro 1. W styczniu tego roku (faza trzecia) podwyższono te limity odpowiednio do Euro 3 i Euro 2.

Tomasz Żółciak

6. Porady eksperta

Czy piraci drogowi stracą prawo jazdy

Mieszkam w gminie, przez którą przebiega trasa szybkiego ruchu. Ustanowione na niej ograniczenia prędkości są notorycznie łamane przez kierowców i prawie każdego roku dochodzi do wypadków z udziałem pieszych i rowerzystów. Czy policja może już zabierać prawo jazdy piratom drogowym?

Tak. Policjanci otrzymali takie uprawnienia 18 maja 2015 r. Tego dnia weszły w życie długo zapowiadane zmiany w przepisach prawa o ruchu drogowym, ustawy o kierujących pojazdami, kodeksie karnym i innych ustawach. Mają one pomóc policji, prokuraturze i sądom skutecznie walczyć z piratami drogowymi i nietrzeźwymi kierowcami. Uchwalona 20 marca 2015 r. nowelizacja przewiduje, że w razie ujawnienia wykroczenia polegającego na kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym policjant ma bezwzględny obowiązek zatrzymania dokumentu prawa jazdy. Jest to możliwe nawet wtedy, kiedy kierowca nie ma jeszcze na swoim koncie żadnych punktów karnych. W razie zatrzymania dokumentu policjant wręcza kierowcy pokwitowanie. Na jego podstawie może on prowadzić samochód, motocykl czy ciężarówkę tylko przez kolejne 24 godziny.

Zgodnie z obowiązującymi już wcześniej przepisami policjant ma obowiązek zatrzymania prawa jazdy w trakcie kontroli drogowej, jeżeli na przykład upłynął termin jego ważności, zachodzi podejrzenie jego podrobienia lub jest zniszczone do tego stopnia, że stało się nieczytelne. Osobom, które łamały obowiązujące zasady ruchu drogowego, można zatrzymać prawo jazdy w razie przekroczenia limitu 24 punktów karnych wymierzonych za popełnione wykroczenia drogowe (młodych kierowców obowiązuje niższy limit). Od 18 maja 2015 r. prawo jazdy może zostać zatrzymane również w kilku nowych sytuacjach, takich jak np. przewożenie większej liczby osób niż przewidziana w dowodzie rejestracyjnym czy prowadzenie pojazdu niewyposażonego w blokadę alkoholową, w sytuacji gdy nałożono takie ograniczenie na kierowcę.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 4 pkt 7 lit. a–c ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy poniosę karę za przewóz dodatkowego pasażera

Odbierając ze szkoły syna, zabieram nieraz także dzieci sąsiadów. Zdarza się, że jest ich o jedno lub dwa więcej niż miejsc w samochodzie. Czy oprócz mandatu grozi mi teraz za to zatrzymanie prawa jazdy?

Nie. Po wielu tragicznych wypadkach, których ofiarami były osoby przewożone w przeładowanych samochodach, busach i autokarach, posłowie zdecydowali się zaostrzyć sankcje za przewożenie większej liczby osób niż liczba miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym. Za popełnienie takiego wykroczenia może grozić nie tylko mandat, ale i zatrzymanie prawa jazdy na 3 miesiące. Kierowca straci dokument uprawniający go do prowadzenia pojazdów, jeżeli będzie przewoził co najmniej trzech dodatkowych pasażerów (w przypadku podróżowania samochodem osobowym, ciężarówką lub przewożenia ich na przyczepie ciągniętej przez ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny) albo co najmniej sześciu (w przypadku przewożenia ich autobusem). Powyższe rygory nie obowiązują kierowców autobusów jeżdżących w publicznym transporcie zbiorowym w gminnych, powiatowych i wojewódzkich przewozach pasażerskich, o ile w pojazdach przewidziane są miejsca stojące.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 4 pkt 7 lit. a–b ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy młodzi kierowcy są traktowani surowiej

Niedawno odebrałem prawo jazdy. Niestety mam na swoim koncie już dwa mandaty za przekroczenie prędkości. Czy trzeci mandat może skończyć się zatrzymaniem dokumentu przez policję?

Tak. Podstawą zatrzymania dokumentu prawa jazdy w przypadku kierowców, którzy złamali prawo na drodze w okresie jednego roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy, było do tej pory przekroczenie dozwolonego limitu 20 punktów karnych. Od 18 maja 2015 r. liczba punktów w niektórych sytuacjach nie ma żadnego znaczenia. Policjant ma uprawnienie do zatrzymania prawa jazdy również w razie stwierdzenia, że w okresie 2 lat od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy młody kierowca popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (m.in. wypadek komunikacyjny). Przyczyną odebrania dokumentu może być jednak prawomocne skazanie, a nie, np. samo przedstawienie zarzutów w związku z toczącym się docho-

dzeniem. Z takim samym skutkiem skończy się popełnienie w okresie dwóch lat od odebrania prawa jazdy trzech wykroczeń, które zostały określone w:

- art. 86 par. 1 lub 2 k.w. – spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka,
- art. 87 par. 1 k.w. – prowadzenie pojazdu mechanicznego (nie zaliczają się do nich rowery) w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka,
- art. 92a k.w. – w przypadku przekroczenia dopuszczalnej prędkości o ponad 30 km/h lub prowadzenia pojazdu bez należytej staranności,
- art. 98 k.w. – niezachowanie ostrożności przy korzystaniu z dróg wewnętrznych.

Niezależnie od tego przyczyną zatrzymania prawa jazdy może być stwierdzenie braku dokumentu potwierdzającego badanie techniczne w zakresie wyposażenia pojazdu w blokadę alkoholową lub dokumentu potwierdzającego kalibrację blokady alkoholowej, w przypadkach, kiedy takie dokumenty są wymagane.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 4 pkt 7 lit. a ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy mąż straci prawo jazdy na zawsze

W ubiegłym tygodniu drogówka zatrzymała mojego męża, który był pod nieznacznym wpływem alkoholu. Nigdy nie zdarzyło mu się to wcześniej. Czy zgodnie z nowymi przepisami sąd na zawsze zabierze mu prawo jazdy?

Nie. Wprowadzone 18 maja 2015 r. zmiany w kodeksie karnym przewidują znaczne zaostrzenie kar dla pijanych kierowców. Nie przewidują one jednak obowiązku orzekania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów w przypadku każdego skazania za jazdę w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub ucieczki z miejsca wypadku. Surowsze sankcje wiążą się przede wszystkim z wydłużeniem okresu obowiązywania sądowego zakazu prowadzania pojazdów, jak też koniecznością zapłaty wysokich nawiązek i świadczeń pieniężnych.

Dotychczas zakaz prowadzenia pojazdów w przypadku skazania za jazdę po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub ucieczki z miejsca zdarzenia mógł być orzeczony na czas od roku do 10 lat, a w niektórych przypadkach na zawsze (np. w razie spowodowania wypadku śmiertelnego w stanie nietrzeźwości). Obecnie zakaz może być orzekany na czas nie krótszy od 3 lat, a maksymalnie może wynosić nawet 15 lat. Na taki czas z prawem jazdy pożegnają się kierowcy, którzy zostali przyłapani po raz pierwszy na jeździe

na podwójnym gazie. W przypadku osób, które zostaną po raz kolejny skazane za prowadzenie auta w stanie nietrzeźwości w czasie obowiązywania sądowego zakazu prowadzenia pojazdów, sądy muszą teraz orzekać dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów (niekiedy odstąpienie od tego jest możliwe, a tylko w szczególnie uzasadnionych sytuacjach). Wcześniej nie było takiego obowiązku, w związku z czym pijani kierowcy recydywiści w razie ponownego skazania tracili najczęściej prawo jazdy na coraz to dłuższe okresy, ale w końcu i tak mogli je odzyskać.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)
- art. 42 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.)

Czy zapłacą także bezrobotni

Słyszałem, że kierowcy, którzy zostaną przyłapani na jeździe w stanie nietrzeźwości, mają teraz płacić wielotysięczne świadczenia pieniężne na rzecz funduszu pokrzywdzonych wypadkami. Czy wysokie kary dotyczą również bezrobotnych?

Tak. Ze skazaniem za przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości wiąże się nie tylko utrata uprawnień do kierowania, ale i surowe sankcje finansowe. Sądy muszą teraz nakładać na sprawców tego rodzaju przestępstw obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 tys. zł. W razie powtórnego skazania za jazdę pod wpływem alkoholu lub innych niedozwolonych używek świadczenie musi wynosić najmniej 10 tys. zł. Są to minimalne kwoty świadczenia pieniężnego, a ustawa nie uzależnia ich od wysokości dochodów skazanego ani nie przewiduje zwolnienia z powinności zapłaty w przypadku ich braku. Górną granicę świadczenia pieniężnego kodeks określa natomiast na 60 tys. zł. Po uprawomocnieniu wyroku sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, wzywa skazanego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w terminie 30 dni. W razie braku zapłaty sprawa kierowana jest do komornika.

W związku z bardziej dolegliwym stosowaniem środka w postaci świadczenia pieniężnego zostało ono objęte możliwością rozłożenia na raty na okres nie dłuższy niż rok. Ma to umożliwić wykonanie świadczenia w sytuacji, kiedy jednorazowa zapłata przerasta możliwości finansowe skazanego. Środki funduszu są przeznaczane przede wszystkim na pomoc osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz osobom im najbliższym. Chodzi tutaj zwłaszcza o pomoc medyczną, psychologiczną, rehabilitacyjną, prawną oraz materialną.

Dotychczas sądy nie miały obowiązku orzekania świadczenia pieniężnego, a przepisy nie określały jego minimalnej kwoty. W razie zastosowania tego środka skazani musieli w zdecydowanej większości przypadków zapłacić na fundusz od kilkuset do 2 tys. zł.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 1 pkt 3 lit. a–b, art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)
- art. 43 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90, poz. 557 z późn. zm.)

Czy kierowca popełnia nowe przestępstwo

W przyszłym miesiącu kończy mi się okres obowiązywania sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Czy jeśli będę prowadził samochód po drodze publicznej przed odzyskaniem prawa jazdy grożą mi inne konsekwencje niż mandat za brak uprawnień do kierowania?

Tak. Osoby, które siadają za kierownicą mimo administracyjnego pozbawienia ich uprawnień do prowadzenia samochodu osobowego lub innego pojazdu, popełniają teraz przestępstwo. Za niestosowanie się do decyzji właściwego organu administracji o cofnięciu uprawnień, np. w związku z orzeczonym zakazem prowadzenia pojazdów, grozi teraz kara grzywny, ograniczenia wolności (sprowadzająca się głównie do nieodpłatnego wykonywania prac społecznych), a nawet do 2 lat więzienia. Zgodnie z dodanym do kodeksu karnego art. 180a, w takiej sytuacji karalne jest prowadzenie pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zaś na prywatnych placach i drogach.

Dotychczas zarówno ci, którzy nigdy nie mieli prawa jazdy i prowadzili pojazd na drodze publicznej, jak i ci, którzy nie odzyskali go po zakończeniu okresu obowiązywania sądowego zakazu prowadzenia pojazdów, popełniali wykroczenie. Zdaniem ustawodawcy prawo nie mogło darzyć takimi przywilejami osób, którym wcześniej odebrano uprawnienia w związku z przestępstwem lub ciężkimi przewinieniami drogowymi. Dlatego zdecydowano, że kierowanie bez uprawnień pojazdem w sytuacji wcześniejszej utraty prawa jazdy będzie przestępstwem.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy muszę ponownie zdawać egzamin

Przekroczyłem dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 53 km/h. Policjant zatrzymał mi prawo jazdy. Chcę odzyskać uprawnienia. Czy muszę teraz ponownie zdawać egzamin na prawo jazdy?

Nie. Zatrzymane prawo jazdy policja przekazuje najpóźniej w ciągu 7 dni staroście. Ten wydaje decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy na okres 3 miesięcy liczonych od dnia odebrania dokumentu. Nie jest to jednak równoznaczne z utratą uprawnień do kierowania pojazdami i koniecznością ponownego zdawania egzaminu na prawo jazdy. Ukarany w ten sposób kierowca po prostu nie może prowadzić auta przez okres wskazany w decyzji. Jeżeli natomiast siądzie za kierownicą i zostanie przyłapany przez policję, starosta wyda kolejną decyzję administracyjną, tym razem o przedłużeniu okresu, na który zatrzymano prawo jazdy, aż do 6 miesięcy. Jest to właściwe ostatnie ostrzeżenie dla niepokornego amatora jazdy wbrew obowiązującym zakazom. W razie przyłapania go na prowadzeniu pojazdu w trakcie obowiązywania 6-miesięcznego okresu zatrzymania prawa jazdy starosta podejmuje decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Osoba, w stosunku do której została wydana taka decyzja, może odzyskać uprawnienie do kierowania pojazdami dopiero po ponownym spełnieniu wszystkich wymagań stawianych osobom po raz pierwszy ubiegającym się o prawo jazdy. Jeżeli tego nie zrobi, kolejna kontrola drogowa może skończyć się pobytem w areszcie. Zgodnie z obowiązującym od 18 maja 2015 r. art. 180a k.k. prowadzenie pojazdu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu po cofnięciu uprawnień stanowi przestępstwo.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 5 pkt 7–9 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy mogę dostać mandat 500 zł za brak odblasków

Policja zatrzymała mnie za poruszanie się w nocy poboczem bez odblasków. Poprosiłem o najniższy wymiar kary i dostałem mandat 100 zł. Policjant powiedział mi, że mam szczęście, bo w najgorszym przypadku mogłem dostać nawet 500 zł. Czy to prawda?

Nie. 11 kwietnia 2015 r. zmienił się taryfikator mandatów. Zgodnie z nim za wykroczenie polegające na niestosowaniu się do obowiązku używania elementów odblaskowych w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu

drogowego przez pieszego poruszającego się po drodze po zmierzchu poza obszarem zabudowanym można nałożyć mandat w wysokości od 20 do 100 zł. Wcześniej górna wysokość mandatów za tego rodzaju przewinienie nie była doprecyzowana w taryfikatorze i w związku z tym mogły one wynosić zgodnie z ogólnymi zasadami nawet 500 zł. To, czy policjant miał rację, zależy więc od daty, kiedy czytelnik został przyłapany na łamaniu nowych obowiązków.

Wszyscy piesi poruszający się po drodze po zmierzchu, ale jedynie poza obszarem zabudowanym, mają obowiązek używania elementów odblaskowych w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu. Z obowiązku tego są zwolnieni wyłącznie wtedy, gdy poruszają się po drodze przeznaczonej wyłącznie dla pieszych lub po chodniku. Zasada ta nie obowiązuje w strefie zamieszkania, gdzie pieszy może korzystać z całej szerokości drogi i ma pierwszeństwo przed pojazdami. Ustawa nie określa wymaganego rodzaju elementów odblaskowych. Piesi mogą używać więc kamizelek, opasek, zawieszek, breloków, chust, naklejek. Ważne jest, by zawierały one elementy odblaskowe widoczne dla innych uczestników ruchu.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 11 ust. 4a i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.)
- § 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń (Dz.U., poz. 506)

Czy każdy wyrok zostanie opublikowany

Słyszałem, że każdy wyrok skazujący za jazdę po pijanemu ma być teraz z urzędu publikowany w internecie. Czy to prawda?

Nie. Artykuł 50 k.k. przewiduje, że sąd może orzec podanie wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób wtedy, gdy uzna to za celowe. Zasada ta nie uległa zmianie. Sąd nie ma więc obowiązku publikowania wyroków skazujących za określone rodzaje przestępstw i każdą sprawę rozpatruje indywidualnie. Przesłanką wskazującą na potrzebę poinformowania opinii publicznej o zapadłym orzeczeniu może być w szczególności społeczne oddziaływanie skazania. Przepisy nie określały do tej pory sposobu podania wyroku do publicznej wiadomości. W praktyce następowało to w formie publikacji w prasie, radiu, telewizji, na stronie internetowej, na tablicy ogłoszeń w sądzie czy zakładzie pracy. Z dniem 18 maja 2015 r. dodano do kodeksu karnego wykonawczego przepis przewidujący, że jeżeli spo-

sób podania wyroku do publicznej wiadomości nie został określony w wyroku, sąd może orzec o podaniu wyroku do publicznej wiadomości przez umieszczenie odpisu wyroku lub wyciągu z wyroku, ze wzmianką o prawomocności, na stronie Biuletynu Informacji Publicznej sądu. Podanie wyroku do publicznej wiadomości stanowi dodatkową dolegliwość dla sprawcy. W ostatnich latach, w związku z wieloma wypadkami drogowymi spowodowanymi przez pijanych kierowców, które wzburzyły opinię publiczną, sądu chętniej orzekają ten środek karny.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)
- art. 39 pkt 8, art. 50 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.)

Czy wszystkim pijanym kierowcom zostanie założona blokada

Posłowie zaostrzyli przepisy dotyczące karania pijanych kierowców. Nowym rozwiązaniem jest obowiązek używania blokad alkoholowych w prowadzonych przez nich pojazdach. Czy taki środek jest teraz orzekany dożywotnio w przypadku każdego kierowcy przyłapanego na jeździe na podwójnym gazie?

Nie. Obowiązujące od 18 maja 2015 r. zmiany w przepisach m.in. ustawy o kierujących pojazdami i ustawy – Prawo o ruchu drogowym przewidują możliwość wyposażania pojazdów prowadzonych przez osoby skazane wcześniej za jazdę w stanie nietrzeźwości w blokadę alkoholową.

Zgodnie z nowymi rozwiązaniami sądy rozpoznające sprawy kierowców prowadzących w stanie nietrzeźwości mają obowiązek wydawania zakazu prowadzenia pojazdów na okres od 3 do 15 lat. Wobec sprawcy znajdującego się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, który był już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w takim stanie, musi zostać orzeczony dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Po okresie co najmniej 10 lat obowiązywania zakazu (w razie, gdy został on wymierzony dożywotnio) lub upływie co najmniej połowy orzeczonego okresu zakazu (w przypadku zakazów czasowych) sąd może orzec o modyfikacji tego środka i jego dalszym wykonywaniu poprzez dopuszczenie do prowadzenia przez sprawcę jedynie pojazdów wyposażonych w blokadę alkoholową. Jest to możliwe jedynie wtedy, gdy w ocenie sądu postawa, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz zachowanie w okresie wyko-

nywania środka karnego uzasadniają przekonanie, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę nie zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Obowiązek stosowania blokad dotyczy więc tych kierowców, którzy będą się starać o przywrócenie uprawnień do kierowania w razie, gdy orzeczono wobec nich zakaz prowadzenia pojazdów.

Blokada alkoholowa (tzw. alkolock) to urządzenie techniczne uniemożliwiające uruchomienie silnika samochodu, w przypadku gdy zawartość alkoholu w wydychanym przez kierującego powietrzu wynosi co najmniej 0,1 mg alkoholu w 1 dm sześc. Ustawodawca, uzasadniając potrzebę wprowadzenia takich rozwiązań wskazał, że skuteczność sankcji stosowania blokad alkoholowych w redukcji wskaźnika recydywizmu nietrzeźwych kierowców została udowodniona licznymi badaniami naukowymi. Celowość wprowadzenia takich rozwiązań jest również sygnalizowana w dokumentach i raportach Unii Europejskiej. Obowiązek stosowania blokady alkoholowej wprowadzono w niektórych krajach skandynawskich.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 3 pkt 1, art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy stracę prawo jazdy za wykroczenie

Kierowałem samochodem, mając 0,31 promila alkoholu we krwi. Policjant powiedział mi, że jest to wykroczenie. Czy w związku z tym będę miał zakaz prowadzenia pojazdów?

Tak. Kierowca, który znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, popełnia wykroczenie. Stan po użyciu alkoholu zachodzi wtedy, gdy jego zawartość w organizmie kierowcy wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2 do 0,5 promila alkoholu albo jego obecność w wydychanym powietrzu wynosi od 0,1 do 0,25 mg w 1 dm sześc. Prowadzenie auta, jeśli zawartość alkoholu w organizmie mieści się poniżej tych norm, jest bezkarne. W razie popełnienia takiego wykroczenia obowiązkowo orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów. Jak orzekł Sąd Najwyższy, w sytuacji przypisania kierowcy odpowiedzialności za wymienione wykroczenie brak orzeczenia tego środka karnego stanowi oczywiste naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (wyrok z 5 marca 2009 r., sygn. akt II KK 272/2008). Zakaz prowadzenia pojazdów wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Przy orzeczeniu za-

kazu na kierowcę jest nakładany obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, o ile dokument ten nie został wcześniej zatrzymany. Do chwili wykonania tego obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 29 i 87 par. 1 i 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. 2013 r., poz. 482 z późn. zm.)

Czy mogę odzyskać uprawnienia

Trzy lata temu sąd skazał mnie za spowodowanie wypadku i orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Czy mogę starać się o wydanie prawa jazdy na prowadzenie samochodów z blokadą?

Tak. Co do zasady prawo jazdy nie może być wydane osobie, w stosunku do której został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych – w okresie i zakresie obowiązywania tego zakazu. Zakazu tego nie stosuje się jednak w przypadku, gdy sąd zdecyduje o dalszym wykonywaniu zakazu poprzez dopuszczenie do prowadzenia przez skazanego pojazdów wyposażonych w blokadę alkoholową. Prawo jazdy może zawierać wymagania lub ograniczenia wynikające ze stanu zdrowia kierowcy lub z możliwości prowadzenia określonego pojazdu. Jednym z dodatkowych obostrzeń jest od 18 maja 2015 r. ograniczenie uprawnienia do kierowania wyłącznie pojazdem wyposażonym w alkolock. Informacja o tym ograniczeniu jest wpisywana z urzędu do prawa jazdy.

Osoby, które zostały skazane prawomocnymi wyrokami za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości przed 18 maja 2015 r., mogą również wystąpić o zmianę sposobu wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów. W związku z tym muszą przekonać sąd, że ich postawa, właściwości i warunki osobiste pozwalają na zezwolenie im na prowadzenie pojazdów wyposażonych w blokadę alkoholową oraz, że nie zagrażają już nikomu na drodze. Dodatkowymi warunkami jest wykonywanie zakazu przez co najmniej 18 miesięcy przed datą 18 maja 2015 r. Niezależnie od tego, sąd może wydać takie orzeczenie, jeżeli zakaz był wykonywany przez co najmniej połowę orzeczonego wymiaru środka, a w razie dożywotniego zakazu, przez co najmniej 10 lat.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 5 pkt 2, 3, 8 i art. 6 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy można liczyć na wyjątek

Prowadzenie samochodu z blokadą alkoholową nie zawsze jest możliwe. Co w sytuacji, kiedy kierowca będzie miał awarię na drodze i ubezpieczyciel dostarczy mu auto zastępcze bez alkolocka? Czy taka osoba może liczyć na ulgowe traktowanie?

Nie. Jeśli kierujący, którego uprawnienia są ograniczone blokadą alkoholową, chce prowadzić pojazd, musi postarać się o pojazd wyposażony właśnie w takie urządzenie. Poza tym na takim kierowcy spoczywają inne dodatkowe obowiązki. W razie kontroli drogowej musi mieć przy sobie i okazywać na żądanie policji zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym z wynikiem pozytywnym w zakresie wyposażenia pojazdu w blokadę alkoholową. Poza tym musi okazać dokument potwierdzający kalibrację blokady, wystawiony przez producenta urządzenia lub jego upoważnionego przedstawiciela. Kalibrację trzeba wykonywać co 12 miesięcy.

W razie stwierdzenia przez policjanta w czasie kontroli drogowej braku jednego z powyższych dokumentów albo prowadzenia pojazdu, który nie jest wyposażony w blokadę, funkcjonariusz na miejscu zatrzyma prawo jazdy i następnie przekaże je staroście. Zostanie ono zwrócone dopiero po okazaniu wymaganych dokumentów. W gorszej sytuacji są osoby przyłapane na jeździe bez alkolocka. Jeśli kierujący nie będzie przestrzegał tego ograniczenia, to jego zachowanie będzie wypełniało znamiona wykroczenia określonego w art. 94 par. 1 k.w. (prowadzenie pojazdu bez uprawnienia). Od 18 maja 2015 r. w razie popełnienia takiego wykroczenia sądy mogą orzekać dodatkowo zakaz prowadzenia pojazdów.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 2, art. 4 pkt 2, 3, 5, 7 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541)

Czy mogę wozić dziecko bez fotelika

Mój syn nie skończył 12 lat, a ma ponad 160 cm wzrostu. Słyszałem, że przepisy, które nakazują mi wożenie go w foteliku dla dzieci, zostały wreszcie zmienione. Czy to prawda?

Tak. Dotychczas obowiązujące rozwiązania przewidywały, że w pojeździe samochodowym wyposażonym w pasy bezpieczeństwa dziecko w wieku do 12 lat, nieprzekraczające 150 cm wzrostu, przewozi się w foteliku ochronnym lub innym urządzeniu do przewożenia dzieci, odpowiadającym wadze i wzro-

stowi dziecka oraz właściwym warunkom technicznym. 15 maja 2015 r. nowelizacją ustawy – Prawo o ruchu drogowym zostały zmienione zasady stosowania fotelików dla dzieci w pojazdach. Obowiązek przewożenia dzieci w fotelikach jest uzależniony jedynie od ich wzrostu. Te, które mierzą poniżej 150 cm, mogą być przewożone na przednim siedzeniu wyłącznie w foteliku. Z kolei dzieci o wzroście co najmniej 135 cm, które nie zmieszczą się w dostępnych fotelikach, mogą podróżować na tylnym siedzeniu przypięte jedynie pasami. Jak wskazuje ustawodawca (na stronie www.sejm.gov.pl) nowelizacja wprowadza także bezwzględny zakaz przewożenia dziecka poniżej 3 lat w pojeździe, który nie ma pasów bezpieczeństwa i fotelika. Można również przewozić trzecie dziecko w wieku co najmniej 3 lat tylko w pasach bezpieczeństwa na tylnym siedzeniu, gdy dwójka dzieci podróżuje z tyłu w fotelikach i nie da się zainstalować trzeciego urządzenia tego typu.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591)

Czy żołnierz musi mieć zapięte pasy

Jestem zawodowym żołnierzem żandarmerii i służę w wojsku jako kierowca. Czy przepisy, które zwalniają mnie z obowiązku używania pasów bezpieczeństwa w trakcie służby, weszły już w życie?

Tak. Wprowadzająca takie zmiany nowelizacja ustawy – Prawo o ruchu drogowym obowiązuje od 15 maja 2015 r. Ustala ona, że wymóg korzystania z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy pojazdem samochodowym nie dotyczy również żołnierzy Żandarmerii Wojskowej, ale tylko podczas wykonywania czynności ochronnych. Rozwiązanie to rozszerza katalog osób zwolnionych z obowiązku używania pasów. Zaliczają się do nich m.in. kobiety w ciąży, taksówkarze przewożący pasażerów, instruktorzy nauki jazdy. Nowe rozwiązanie ma pozwolić na usprawnienie i ułatwienie realizacji zadań w zakresie ochrony osób, w stosunku do których żandarmeria wykonuje czynności ochronne. Z takiego przywileju korzystają od dawna policjanci, strażnicy graniczni, funkcjonariusze Służby Więziennej czy żołnierze Sił Zbrojnych RP, podczas przewożenia osób zatrzymanych.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591)

Czy mogę odbyć kurs reedukacyjny

Mam na swoim koncie ponad 24 punkty karne i policja odebrała mi w związku z tym prawo jazdy. Czy mogę odbyć kurs reedukacyjny zamiast zdawać ponownie egzamin na prawo jazdy?

Nie. Przepisy, które wprowadzają taką możliwość, wejdą w życie dopiero 4 stycznia 2016 r. Zmienią się wówczas zasady postępowania z kierowcami, którzy przekroczyli limit 24 punktów karnych za popełnione wykroczenia drogowe. Zamiast na ponowny egzamin sprawdzający kwalifikacje trafią oni na kurs reedukacyjny w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Osoba, która zostanie skierowana na kurs reedukacyjny, będzie zobowiązana do odbycia kursu w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji administracyjnej o skierowaniu. O skierowaniu na kurs będzie decydował starosta. Będzie musiał to robić z urzędu na podstawie informacji uzyskanych od administratora centralnej ewidencji kierowców. Szef powiatu będzie następnie przekazywał administratorowi ewidencji informację o wydaniu skierowania na kurs i jego ukończeniu. Kursy reedukacyjne będą prowadzone odpłatnie przez wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego. Będą one miały formę wykładów oraz zajęć warsztatowych i obejmą w szczególności przedstawienie skutków wypadków drogowych, czynników mających wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego i psychologicznych aspektów kierowania pojazdem i uczestnictwa w ruchu drogowym. Po ukończeniu kursu WORD wyda kierowcy zaświadczenie, które trzeba będzie przedstawić staroście w terminie 6 tygodni od dnia doręczenia decyzji o skierowaniu na kurs. Nieprzedstawienie przez kierowcę w wymaganym terminie zaświadczenia o ukończeniu kursu reedukacyjnego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego prowadzonego odpłatnie przez WORD będzie podstawą do wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy. Dokument zostanie zwrócony kierowcy dopiero po ustaniu przyczyny zatrzymania oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej. Jeżeli od dnia zatrzymania prawa jazdy upłynie ponad rok, warunkiem wydania prawa jazdy będzie uzyskanie pozytywnego wyniku kontrolnego sprawdzenia kwalifikacji.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa o ruchu drogowym policjant ma obowiązek zatrzymania prawa jazdy za pokwitowaniem w razie stwierdzenia m.in. przekroczenia przez kierującego pojazdem liczby 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego lub 20 punktów, o ile takie przekroczenie nastąpiło w okresie roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy.

Wielu ekspertów wskazuje jednocześnie na lukę w obowiązującym prawie. Chociaż policja ma prawo do zatrzymania prawa jazdy w razie przekroczenia dozwolonej liczby 24 punktów karnych i musi je niezwłocznie prze-

kazać staroście, to organ ten nie ma podstawy prawnej do wydania decyzji administracyjnej o zatrzymaniu prawa jazdy. Starosta ma bowiem jedynie kompetencję do skierowania kierowcy na egzamin sprawdzający, a także cofnięcia uprawnień, gdy skończy się on wynikiem negatywnym. Oznacza to teoretycznie, że kierowca, który wystąpi z żądaniem zwrotu dokumentu, musi go otrzymać z powrotem, a policja znowu może mu go odebrać w razie kontroli drogowej.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 98–102 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. 2015 r., poz. 155 z późn. zm.)
- art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. g–h ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.)

Czy mogę skorzystać z pomocy adwokata

Zostałem wezwany przez policję, która chce zarzucić mi popełnienie wykroczenia drogowego. Czy w przesłuchaniu na komisariacie może brać udział ustanowiony przeze mnie adwokat?

Nie. Dopiero 9 kwietnia 2015 r. posłowie uchwalili nowelizację kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, która rozszerza prawo do korzystania z obrońcy w tego rodzaju sprawach.

Obecnie prawo do obrony, w tym korzystania z pomocy jednego obrońcy, ma wyłącznie obwiniony, a więc osoba, przeciwko której wniesiono do sądu wniosek o ukaranie za wykroczenie. W dniu 3 czerwca 2014 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że takie rozwiązanie jest niezgodne z ustawą zasadniczą (sygn. akt K 19/11). W fazie poprzedzającej skierowanie wniosku potencjalny sprawca wykroczenia może brać udział w czynnościach sprawdzających. W ich trakcie może między innymi zostać przesłuchany. Czynność ta zaczyna się od powiadomienia o treści zarzutu wpisanego do protokołu przesłuchania. Trybunał uznał, że prawo do obrony nie jest uzależnione od formalnego ani od faktycznego przedstawienia zarzutu popełnienia wykroczenia, ale od chwili, kiedy wobec obywatela są prowadzone czynności wyjaśniające.

Zgodnie z uchwalonymi przez Sejm zmianami dostosowującymi postępowanie wykończeniowe do wytycznych TK prawo do obrony, w tym do skorzystania z pomocy obrońcy, będzie przysługiwało już osobie podejrzanej o popełnienie wykroczenia z chwilą przystąpienia do przesłuchania po powiadomieniu jej o treści zarzutów albo z chwilą wezwania jej do złożenia pi-

semnych wyjaśnień. Policja lub inny organ prowadzący czynności będą miały obowiązek poinformowania wezwanego o możliwości skorzystania z takiej pomocy. W chwili przygotowywania niniejszej publikacji nad nowelizacją pracowali senatorowie. Zgodnie z jej pierwotną wersją nowe przepisy mają wejść w życie 1 sierpnia 2015 r.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.)
- art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U., poz.)

Czy mogę dostać mandat w wysokości 800 zł

Ostatnio policjant chciał mnie ukarać mandatem 800 zł za zaparkowanie samochodu na kopercie przed hipermarketem. Byłam bardzo zaskoczona wysokością kary i odmówiłam jej przyjęcia. Czy mogę dostać tak duży mandat?

Tak. Od 11 kwietnia 2015 r. kierowcy muszą liczyć się z wyższymi karami za popełnienie niektórych wykroczeń drogowych. Surowiej są traktowani przede wszystkim parkujący bezprawnie na miejscach dla pojazdów osób niepełnosprawnych lub miejscach zastrzeżonych. Zamiast dotychczasowego mandatu 500 zł mogą oni zapłacić nawet 800 zł. Sprecyzowano również wysokość mandatów, jakie można nakładać na nietrzeźwych rowerzystów. Ci, którzy zostaną przyłapani na jeździe z dawką ponad 0,5 promila alkoholu we krwi, otrzymają mandat w wysokości 500 zł. Mniej pijani zapłacą od 300 do 500 zł. Uważniej powinni poruszać się po drogach kierowcy ciężarówek. Ci, którzy złamią zakaz wjazdu samochodów ciężarowych lub zakaz wjazdu pojazdów o masie większej niż określona dla danej drogi, muszą liczyć się z mandatem 500 zł. Dotychczas za takie przewinienie trzeba było zapłacić 350 zł kary. Ponadto 100 zł mandatu grozi obecnie nie tylko za nieużywanie kasku ochronnego odpowiadającego właściwym warunkom technicznym podczas jazdy motocyklem lub motorowerem, ale także i czterokołowcem (m.in. quadem).

PODSTAWA PRAWNA

- § 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń (Dz.U., poz. 506)

Czy stracę prawo jazdy za 3 mandaty

Słyszałam, że młodzi kierowcy, którzy dopiero co uzyskali prawo jazdy na samochód osobowy, mogą szybko je stracić. Jest tak podobno, gdy w ciągu 2 lat dostaną trzy mandaty. Czy to prawda?

Nie. Przepisy wprowadzające okresy próbne dla osób, które po raz pierwszy odebrały dokument prawa jady kategorii B, wejdą w życie dopiero 4 stycznia 2016 r. Ten okres będzie trwał 2 lata począwszy od dnia, w którym został wydany ten dokument. W okresie próbnym świeżo upieczony kierowca będzie miał wiele dodatkowych obowiązków. Będzie musiał m.in. odbyć kurs dokształcający w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego i praktyczne szkolenie w zakresie zagrożeń w ruchu drogowym. Poza tym samochód, którym będzie się poruszał, będzie musiał zostać oznakowany z tyłu i z przodu okrągłą nalepką barwy białej z zielonym symbolem liścia klonowego (przez pierwsze 8 miesięcy tego okresu). Prócz tego młodych kierowców przed upływem 8 miesiąca okresu próbnego będą obowiązywać bardziej rygorystyczne ograniczenia prędkości. Taki kierowca nie będzie mógł przekraczać prędkości 50 km/h na obszarze zabudowanym, 80 km/h poza obszarem zabudowanym oraz 100 km/h na autostradzie i drodze ekspresowej dwujezdniowej.

Co najistotniejsze, nowe regulacje są bezwzględne dla młodych kierowców, którzy łamią przepisy obowiązujące na drodze. W razie gdy do właściwego starosty dotrze informacja o popełnieniu w okresie próbnym trzech wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub jednego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wyda on z urzędu decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Niezależnie od tego, w razie uzyskania informacji o popełnieniu przez kierowcę dwóch wykroczeń drogowych, wyda on decyzję administracyjną o przedłużeniu okresu próbnego o kolejne 2 lata. Wykroczenia te będą musiały być stwierdzone w tym okresie mandatami karnymi lub prawomocnymi wyrokami sądów.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 91–92 i 103 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2015 r., poz. 155 z późn. zm.)

Czy punkty karne nie będą się sumować

Dowiedziałam się, że zgodnie z nowymi przepisami punkty karne za wykroczenia drogowe nie mogą się sumować. Czy oznacza to, że nie można

już dostać 24 punktów karnych za kilka wykroczeń, które zostały popełnione jednocześnie?

Tak. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym określonemu naruszeniu przepisów ruchu drogowego policjant przypisuje odpowiednią liczbę punktów w skali od 0 do 10 i wpisuje je do ewidencji kierowców. Punkty za naruszenie przepisów ruchu drogowego wpisane do ewidencji usuwa się po upływie roku od dnia naruszenia, chyba że przed upływem tego okresu kierowca dopuścił się naruszeń, za które na podstawie prawomocnych rozstrzygnięć przypisana liczba punktów przekroczyłaby 24 punkty lub w przypadku młodych kierowców – 20 punktów. Kierowca otrzymuje punkty karne za każde jedno popełnione wykroczenie. Oznacza to, że kilka bezmyślnych manewrów na drodze (np. nieustąpienie pierwszeństwa pieszemu, przejazd na czerwonym świetle, znaczne przekroczenie prędkości) może skończyć się utratą uprawnień do kierowania.

Zasady te mają zmienić się dopiero 4 stycznia 2016 r., wraz z uchyleniem art. 130 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Jednocześnie zaczną obowiązywać nowe przepisy ustawy o kierujących pojazdami. Przewidują one, że kierowca, który kierując pojazdem popełni naruszenie przepisów ruchu drogowego stwierdzone mandatem karnym lub prawomocnym wyrokiem sądu, otrzyma punkty odpowiadające temu naruszeniu z dniem uprawomocnienia się rozstrzygnięcia. Naruszeniu temu będzie odpowiadać określona liczba punktów w skali od 0 do 10 w zależności od stopnia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego i wagi tego naruszenia. Co ważne, w przypadku jednoczesnego popełnienia kilku naruszeń przez kierowcę punkty im odpowiadające będą w dalszym ciągu sumowały się. Jeżeli jednak suma punktów odpowiadających naruszeniom przekroczy 10, osoba ta otrzyma 10 punktów.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 130 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.)
- art. 98 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2015 r., poz. 155 z późn. zm.)

Czy można ustalić ilość spożytego alkoholu

Słyszałem, że niektórzy kierowcy uniknęli kary za prowadzenie samochodu pod wpływem alkoholu, bo w czasie kontroli drogowej znienacka wypili przy policjantach wódkę. Podobno nie da się wtedy ustalić, ile wcześniej wypił kierowca i sprawa idzie do umorzenia. Czy to prawda?

Nie. Co do zasady badanie kierowcy w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu przeprowadza się przy użyciu urządzeń elektronicznych dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Jeżeli jednak zrobi on policjantom figiel i wypije ukradkiem wódkę, wino czy piwo, badanie alkomatem nie da wiarygodnych wyników. Nie oznacza to jednak, że sprawca nie zostanie ukarany, a śledczy nie ustalą faktycznej zawartości alkoholu w organizmie nietrzeźwego kierowcy i nie oskarżą go przed sądem za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości. W takim przypadku sprawca zostanie zatrzymany i poddany w szpitalu badaniom krwi lub moczu. Badanie w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu może być przeprowadzone również w razie braku zgody kierującego. Należy go jednak o tym uprzedzić. Pobrana próbka krwi może zostać następnie poddana badaniom fizykochemicznym. Wykażą one, jakie stężenie alkoholu występowało (lub w jakim przedziale mogło występować) w organizmie kierowcy w chwili pobrania materiału do ekspertyzy. Następnie inny biegły może sporządzić rachunek retrospektywny, który może pokazać, ile alkoholu we krwi miał kierujący w czasie poruszania się pojazdem.

PODSTAWA PRAWNA

- art. 129 i ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.)
- § 6 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz.U. Nr 132, poz. 841 z późn. zm.)

Damian Michalczuk

USTAWA

z dnia 20 czerwca 1997 r.

Prawo o ruchu drogowym*[1)]

Tekst ujednolicony przez redakcję

(t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz.U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151, Nr 222, poz. 1321; Dz.U. z 2012 r., poz. 951, poz. 1448; Dz.U. z 2013 r., poz. 700, poz. 991, poz. 1446, poz. 1611; Dz.U. z 2014 r., poz. 312, poz. 486, poz. 529, poz. 768, poz. 822; Dz.U. z 2015 r., poz. 211, poz. 541, poz. 591)

---

* W kodeksie zostały wyróżnione wszystkie nowelizacje, które weszły w życie w 2015 roku. Zmiany te są wyboldowane i oznaczone przypisami. I tak odpowiednio są to zmiany wynikające z:
- art. 4 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 312). Zmiana weszła w życie 1 stycznia 2015 r.
- art. 10 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 211). Zmiana weszła w życie 1 kwietnia 2015 r.
- art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.
- art. 4 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

Zmiany, które wejdą w życie w 2016 r. zostały oznaczone boldem oraz kursywą. I tak odpowiednio są to zmiany wynikające z:
- art. 125 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost.zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

Przypisami zostały oznaczone także uwagi wyjaśniające.

Kursywą oznaczono nieaktualne nazewnictwo lub zastosowanie przepisów, a obecne zostało wyjaśnione w przypisach przy pierwszym odniesieniu w tekście.

[1)] Niniejsza ustawa wdraża postanowienia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:
1) dyrektywy Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. odnoszącej się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach (91/671/EWG) (Dz.Urz. WE L 373 z 31.12.1991, str. 26, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 353, z późn. zm.);

2) dyrektywy Rady 92/6/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. w sprawie montowania i zastosowania urządzeń ograniczenia prędkości w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych we Wspólnocie (Dz.Urz. WE L 57 z 02.03.1992, str. 27, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 359, z późn. zm.);
3) dyrektywy Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającej dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz.Urz. WE L 235 z 17.09.1996, str. 59, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 478, z późn. zm.);
4) dyrektywy 97/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 1997 r. odnoszącej się do mas i wymiarów niektórych kategorii pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz zmieniającej dyrektywę 70/156/EWG (Dz.Urz. WE L 233 z 25.08.1997, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 19, str. 200, z późn. zm.);
5) dyrektywy Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów (Dz.Urz. WE L 138 z 01.06.1999, str. 57, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 4, str. 351, z późn. zm.);
6) dyrektywy 2000/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. w sprawie drogowej kontroli przydatności do ruchu pojazdów użytkowych poruszających się we Wspólnocie (Dz.Urz. WE L 203 z 10.08.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 5, str. 80, z późn. zm.);
7) dyrektywy 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych i uchylającej dyrektywę Rady 92/61/EWG (Dz.Urz. WE L 124 z 09.05.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 399, z późn. zm.);
8) dyrektywy 2003/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 kwietnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/671/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach poniżej 3,5 tony (Dz.Urz. UE L 115 z 09.05.2003, str. 63; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 277);
9) dyrektywy 2003/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie homologacji typu ciągników rolniczych lub leśnych, ich przyczep i wymiennych holowanych maszyn, łącznie z ich układami, częściami i oddzielnymi zespołami technicznymi oraz uchylającej dyrektywę 74/150/EWG (Dz.Urz. UE L 171 z 09.07.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 31, str. 311, z późn. zm.);
10) dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa") (Dz.Urz. UE L 263 z 09.10.2007, str. 1, z późn. zm.);
11) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.Urz. UE L 141 z 06.06.2009, str. 12, z późn. zm.);
12) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego (Dz.Urz. UE L 288 z 05.11.2011, str. 1).

DZIAŁ I
PRZEPISY OGÓLNE

Art. 1. [Zakres regulacji]

1. Ustawa określa:

1) zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu;

2) zasady i warunki dopuszczenia pojazdów do tego ruchu, a także działalność właściwych organów i podmiotów w tym zakresie;

3) wymagania w stosunku do innych uczestników ruchu niż kierujący pojazdami;

4) zasady i warunki kontroli ruchu drogowego.

2. Przepisy ustawy stosuje się również do ruchu odbywającego się poza miejscami wymienionymi w ust. 1 pkt 1, w zakresie:

1) koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób;

2) wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych.

3. Zadania samorządu województwa, o których mowa w art. 75aa–75ac, art. 140g ust. 2, art. 140i i art. 140k, stanowią zadania z zakresu administracji rządowej.

Art. 2. [Definicje]

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) droga – wydzielony pas terenu składający się z jezdni, pobocza, chodnika, drogi dla pieszych lub drogi dla rowerów, łącznie z torowiskiem pojazdów szynowych znajdującym się w obrębie tego pasa, przeznaczony do ruchu lub postoju pojazdów, ruchu pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt;

1a) droga publiczna – droga w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.);

1b) droga wewnętrzna – droga w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;

2) droga twarda – drogę z jezdnią o nawierzchni bitumicznej, betonowej, kostkowej, klinkierowej lub brukowcowej oraz z płyt betonowych lub kamienno-betonowych, jeżeli długość nawierzchni przekracza 20 m; inne drogi są drogami gruntowymi;

3) autostrada – drogę dwujezdniową, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi, na której nie dopuszcza się ruchu poprzecznego, przeznaczoną tylko do ruchu pojazdów samochodowych, z wyłączeniem czterokołowca, które na równej, poziomej jezdni mogą rozwinąć prędkość co najmniej 40 km/h, w tym również w razie ciągnięcia przyczep;

4) droga ekspresowa – drogę dwu- lub jednojezdniową, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi, na której skrzyżowania występują wyjątkowo, przeznaczoną tylko do ruchu pojazdów samochodowych, z wyłączeniem czterokołowca;

5) droga dla rowerów – drogę lub jej część przeznaczoną do ruchu rowerów, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi; droga dla rowerów jest oddzielona od innych dróg lub jezdni tej samej drogi konstrukcyjnie lub za pomocą urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego;

5a) pas ruchu dla rowerów – część jezdni przeznaczoną do ruchu rowerów w jednym kierunku, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi;

5b) śluza dla rowerów – część jezdni na wlocie skrzyżowania na całej szerokości jezdni lub wybranego pasa ruchu przeznaczona do zatrzymania rowerów w celu zmiany kierunku jazdy lub ustąpienia pierwszeństwa, oznaczona odpowiednimi znakami drogowymi;

6) jezdnia – część drogi przeznaczoną do ruchu pojazdów; określenie to nie dotyczy torowisk wydzielonych z jezdni;

7) pas ruchu – każdy z podłużnych pasów jezdni wystarczający do ruchu jednego rzędu pojazdów wielośladowych, oznaczony lub nieoznaczony znakami drogowymi;

8) pobocze – część drogi przyległą do jezdni, która może być przeznaczona do ruchu pieszych lub niektórych pojazdów, postoju pojazdów, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt;

9) chodnik – część drogi przeznaczoną do ruchu pieszych;

10) skrzyżowanie – przecięcie się w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia; określenie to nie dotyczy przecięcia, połączenia lub rozwidlenia drogi twardej z drogą gruntową, z drogą stanowiącą dojazd do obiektu znajdującego się przy drodze lub z drogą wewnętrzną;

11) przejście dla pieszych – powierzchnię jezdni, drogi dla rowerów lub torowiska przeznaczoną do przechodzenia przez pieszych, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi;

12) przejazd dla rowerzystów – powierzchnię jezdni lub torowiska przeznaczoną do przejeżdżania przez rowerzystów, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi;

13) przystanek – miejsce zatrzymywania się pojazdów transportu publicznego, oznaczone odpowiednimi znakami drogowymi;

14) tunel – budowlę na drodze, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi;

15) obszar zabudowany – obszar oznaczony odpowiednimi znakami drogowymi;

16) strefa zamieszkania – obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi;

16a) strefa ruchu – obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na który wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi;

17) uczestnik ruchu – pieszego, kierującego, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze;

18) pieszy – osobę znajdującą się poza pojazdem na drodze i niewykonującą na niej robót lub czynności przewidzianych odrębnymi przepisami; za pieszego uważa się również osobę prowadzącą, ciągnącą lub pchającą rower, motorower, motocykl, wózek dziecięcy, podręczny lub inwalidzki, osobę poruszającą się w wózku inwalidzkim, a także osobę w wieku do 10 lat kierującą rowerem pod opieką osoby dorosłej;

19) kolumna pieszych – zorganizowaną grupę pieszych prowadzoną przez kierownika lub dowódcę;

20) kierujący – osobę, która kieruje pojazdem lub zespołem pojazdów, a także osobę, która prowadzi kolumnę pieszych, jedzie wierzchem albo pędzi zwierzęta pojedynczo lub w stadzie;

21) kierowca – osobę uprawnioną do kierowania pojazdem silnikowym lub motorowerem;

22) szczególna ostrożność – ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie;

23) ustąpienie pierwszeństwa – powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości, a pieszego – do zatrzymania się, zwolnienia lub przyspieszenia kroku;

24) ruch kierowany – ruch otwierany i zamykany za pomocą sygnalizacji świetlnej albo przez uprawnioną osobę;

25) niedostateczna widoczność – widoczność występującą od zmierzchu do świtu, a także w warunkach zmniejszonej przejrzystości powietrza od świtu do zmierzchu;

26) wymijanie – przejeżdżanie (przechodzenie) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w przeciwnym kierunku;

27) omijanie – przejeżdżanie (przechodzenie) obok nieporuszającego się pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody;

28) wyprzedzanie – przejeżdżanie (przechodzenie) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w tym samym kierunku;

29) zatrzymanie pojazdu – unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające nie dłużej niż 1 minutę, oraz każde unieruchomienie pojazdu wynikające z tych warunków lub przepisów;

30) postój pojazdu – unieruchomienie pojazdu niewynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwające dłużej niż 1 minutę;

31) pojazd – środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze oraz maszynę lub urządzenie do tego przystosowane;

32) pojazd silnikowy – pojazd wyposażony w silnik, z wyjątkiem motoroweru i pojazdu szynowego;

33) pojazd samochodowy – pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h; określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego;

34) pojazd wolnobieżny – pojazd silnikowy, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, z wyłączeniem ciągnika rolniczego;

35) pojazd członowy – zespół pojazdów składający się z pojazdu silnikowego złączonego z naczepą;

35a) pojazd nienormatywny – pojazd lub zespół pojazdów, którego naciski osi wraz z ładunkiem lub bez ładunku są większe od dopuszczalnych, przewidzianych dla danej drogi w przepisach o drogach publicznych, lub którego wymiary lub rzeczywista masa całkowita wraz z ładunkiem lub bez niego są większe od dopuszczalnych, przewidzianych w przepisach niniejszej ustawy;

35b) ładunek niepodzielny – ładunek, który bez niewspółmiernie wysokich kosztów lub ryzyka powstania szkody nie może być podzielony na dwa lub więcej mniejszych ładunków;

35c) pilot – osobę odpowiedzialną za zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz minimalizację utrudnień w ruchu drogowym w czasie przejazdu pojazdu;

36) pojazd specjalny – pojazd samochodowy lub przyczepę przeznaczone do wykonywania specjalnej funkcji, która powoduje konieczność dostosowania nadwozia lub posiadania specjalnego wyposażenia; w pojeździe tym mogą być przewożone osoby i rzeczy związane z wykonywaniem tej funkcji;

37) pojazd używany do celów specjalnych – pojazd samochodowy przystosowany w sposób szczególny do przewozu osób lub ładunków, używany przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Policję, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Biuro Ochrony Rządu, Straż Graniczną, kontrolę skarbową, Służbę Celną, jednostki ochrony przeciwpożarowej, Inspekcję Transportu Drogowego i Służbę Więzienną;

38) pojazd uprzywilejowany – pojazd wysyłający sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł błyskowych i jednocześnie sygnały dźwiękowe o zmiennym tonie, jadący z włączonymi światłami mijania lub drogowymi; określenie to obejmuje również pojazdy jadące w kolumnie, na której początku i na końcu znajdują się pojazdy uprzywilejowane wysyłające dodatkowo sygnały świetlne w postaci czerwonego światła błyskowego;

39) pojazd zabytkowy – pojazd, który na podstawie odrębnych przepisów został wpisany do rejestru zabytków lub znajduje się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, a także pojazd wpisany do inwentarza muzealiów, zgodnie z odrębnymi przepisami;

40) samochód osobowy – pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą oraz ich bagażu;

41) autobus – pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą;

41a) autobus szkolny – autobus przeznaczony do przewozu dzieci do szkoły, barwy pomarańczowej, oznaczony z przodu i z tyłu prostokątnymi tablicami barwy białej, z napisem barwy czarnej „autobus szkolny";

42) samochód ciężarowy – pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu ładunków; określenie to obejmuje również samochód ciężarowo-osobowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu ładunków i osób w liczbie od 4 do 9 łącznie z kierowcą;

42a) ciągnik samochodowy – pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie wyłącznie do ciągnięcia przyczepy; określenie to obejmuje ciągnik siodłowy i ciągnik balastowy;

42b) czterokołowiec – pojazd samochodowy przeznaczony do przewozu osób lub ładunków, z wyłączeniem samochodu osobowego, ciężarowego i motocykla, którego masa własna nie przekracza:

a) w przypadku przewozu rzeczy 550 kg,

b) w przypadku przewozu osób 400 kg;

42c) czterokołowiec lekki – czterokołowiec, którego masa własna nie przekracza 350 kg i konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45 km/h;

43) taksówka – pojazd samochodowy, odpowiednio wyposażony i oznaczony, przeznaczony do przewozu osób w liczbie nie większej niż 9 łącznie z kierowcą oraz ich bagażu podręcznego za ustaloną na podstawie taksometru opłatą;

44) ciągnik rolniczy – pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia rozwijanie prędkości nie mniejszej niż 6 km/h, skonstruowany do używania łącznie ze sprzętem do prac rolnych, leśnych lub ogrodniczych; ciągnik taki może być również przystosowany do ciągnięcia przyczep oraz do prac ziemnych;

45) motocykl – pojazd samochodowy zaopatrzony w silnik spalinowy o pojemności skokowej przekraczającej 50 cm^3, dwukołowy lub z bocznym wózkiem – wielośladowy; określenie to obejmuje również pojazd trójkołowy o symetrycznym rozmieszczeniu kół;

46) motorower – pojazd dwu- lub trójkołowy zaopatrzony w silnik spalinowy o pojemności skokowej nieprzekraczającej 50 cm^3 lub w silnik elektryczny o mocy nie większej niż 4 kW, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45 km/h;

47) rower – pojazd o szerokości nieprzekraczającej 0,9 m poruszany siłą mięśni osoby jadącej tym pojazdem; rower może być wyposażony w uruchamiany naciskiem na pedały pomocniczy napęd elektryczny zasilany prądem o napięciu nie wyższym niż 48 V o znamionowej mocy ciągłej nie większej niż 250 W, którego moc wyjściowa zmniejsza się stopniowo i spada do zera po przekroczeniu prędkości 25 km/h.;

47a) wózek rowerowy – pojazd o szerokości powyżej 0,9 m przeznaczony do przewozu osób lub rzeczy poruszany siłą mięśni osoby jadącej tym pojazdem; wózek rowerowy może być wyposażony w uruchamiany naciskiem na pedały pomocniczy napęd elektryczny zasilany prądem o napięciu nie wyższym niż 48 V o znamionowej mocy ciągłej nie większej niż 250 W, którego moc wyjściowa zmniejsza się stopniowo i spada do zera po przekroczeniu prędkości 25 km/h.;

48) wózek inwalidzki – pojazd konstrukcyjnie przeznaczony do poruszania się osoby niepełnosprawnej, napędzany siłą mięśni lub za pomocą silnika, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do prędkości pieszego;

49) zespół pojazdów – pojazdy złączone ze sobą w celu poruszania się po drodze jako całość; nie dotyczy to pojazdów złączonych w celu holowania;

49a) kolejka turystyczna – zespół pojazdów składający się z ciągnika rolniczego, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, albo pojazdu wolnobieżnego oraz przyczepy (przyczep) dostosowanej do przewozu osób, wykorzystywanych w ramach prowadzonej działalności w zakresie świadczenia usług turystycznych;

50) przyczepa – pojazd bez silnika, przystosowany do łączenia go z innym pojazdem;

51) przyczepa lekka – przyczepę, której dopuszczalna masa całkowita nie przekracza 750 kg;

52) naczepa – przyczepę, której część spoczywa na pojeździe silnikowym i obciąża ten pojazd;

53) masa własna – masę pojazdu z jego normalnym wyposażeniem, paliwem, olejami, smarami i cieczami w ilościach nominalnych, bez kierującego;

54) dopuszczalna masa całkowita – największą określoną właściwymi warunkami technicznymi masę pojazdu obciążonego osobami i ładunkiem, dopuszczonego do poruszania się po drodze;

55) rzeczywista masa całkowita – masę pojazdu łącznie z masą znajdujących się na nim rzeczy i osób;

56) dopuszczalna ładowność – największą masę ładunku i osób, jaką może przewozić pojazd, która stanowi różnicę dopuszczalnej masy całkowitej i masy własnej pojazdu;

57) nacisk osi – sumę nacisków, jaką na drogę wywierają koła znajdujące się na jednej osi;

58) VIN – numer identyfikacyjny pojazdu nadany i umieszczony przez producenta;

59) urządzenie rejestrujące – stacjonarne, przenośne albo zainstalowane w pojeździe albo na statku powietrznym urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami;

60) kategoria pojazdu – klasyfikację pojazdu według wymagań homologacyjnych;

61) maksymalna masa całkowita – największą masę pojazdu obciążonego osobami i ładunkiem, określoną przez producenta pojazdu;

62) nowy pojazd – pojazd fabrycznie nowy, który nie był zarejestrowany;

63) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

64) pojazd kompletny – pojazd, który w celu spełnienia wymagań technicznych oraz uzyskania założonych cech użytkowych nie wymaga kompletacji;

65) pojazd marki „SAM" – pojazd zbudowany przy wykorzystaniu nadwozia, podwozia lub ramy, konstrukcji własnej;

66) pojazd produkowany w małych seriach – pojazd produkowany w limitowanej liczbie, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 3;

67) pojazd niekompletny – pojazd, który w celu spełnienia wymagań technicznych oraz uzyskania założonych cech użytkowych powinien przejść co najmniej jeden etap kompletacji;

68) pojazd skompletowany – pojazd, który w celu spełnienia wymagań technicznych oraz uzyskania założonych cech użytkowych powstał w wyniku co najmniej jednego etapu kompletacji;

69) pojazd z końcowej partii produkcji – pojazd będący częścią zapasów producenta, który nie spełnia wymagań technicznych z powodu zmiany warunków stanowiących podstawę do wydania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu, a świadectwo to utraciło ważność;

70) przedmiot wyposażenia lub część – rozumie się przez to układ, oddzielny zespół techniczny lub część, podlegające wymaganiom technicznym określonym w dziale III, rozdziale 1a i 1b, przepisach Unii Europejskiej dotyczących badań homologacyjnych lub regulaminach EKG ONZ, przeznaczone do zastosowania w pojeździe;

71) świadectwo homologacji typu – świadectwo homologacji typu EKG ONZ, świadectwo homologacji typu pojazdu, świadectwo homologacji typu WE;

72) świadectwo homologacji typu EKG ONZ – dokument wydany przez właściwy organ państwa – strony Porozumienia dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań, sporządzonego w Genewie dnia 20 marca 1958 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 104, poz. 1135 i 1136), zwanego dalej „Porozumieniem", stwierdzający, że typ przedmiotu wyposażenia lub części spełnia wymagania procedury homologacji typu EKG ONZ określone w regulaminach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) stanowiących załączniki do tego Porozumienia;

73) świadectwo homologacji typu pojazdu – dokument wydany przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej stwierdzający, że typ pojazdu spełnia wymagania procedury homologacji typu pojazdu;

74) świadectwo homologacji typu WE – dokument wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzający, że typ pojazdu, typ przedmiotu jego wyposażenia lub części, spełnia wymagania procedury homologacji typu WE;

75) typ przedmiotu wyposażenia lub części – oznaczenie przedmiotów wyposażenia lub części, spełniających tę samą funkcję w pojeździe, które nie różnią się od siebie pod względem istotnych cech mających wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego lub ochronę środowiska, jeżeli wymagania określone w przepisach UE dotyczących badań homologacyjnych lub regulaminy EKG ONZ nie stanowią inaczej;

76) świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu – dokument wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzający, że pojazd spełnia odpowiednie warunki lub wymagania techniczne procedury dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu;

77) świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – dokument wydany przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej stwierdzający, że sposób montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem oraz elementy tej instalacji spełniają wymagania procedury homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

78) typ pojazdu – oznaczenie pojazdów jednej kategorii pojazdu, które nie różnią się od siebie pod względem istotnych cech, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 5;

79) wprowadzenie do obrotu – odpłatne albo nieodpłatne przekazanie pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej użytkownikowi;

80) wariant pojazdu – oznaczenie pojazdów jednego typu, które nie różnią się od siebie co najmniej pod względem istotnych cech, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 5;

81) wersja pojazdu – oznaczenie pojazdów jednego wariantu, o kompletacji określonej w opisie technicznym typu pojazdu w świadectwie homologacji typu pojazdu albo świadectwie homologacji typu WE pojazdu;

82) tramwaj – pojazd przeznaczony do przewozu osób lub rzeczy zasilany energią elektryczną, poruszający się po szynach na drogach publicznych;

83) trolejbus – autobus przystosowany do zasilania energią elektryczną z sieci trakcyjnej;

84)[1] **blokada alkoholowa – urządzenie techniczne uniemożliwiające uruchomienie silnika pojazdu silnikowego i pojazdu szynowego, w przypadku gdy zawartość alkoholu w wydychanym przez kierującego powietrzu wynosi co najmniej 0,1 mg alkoholu w 1 dm^3;**

85)[2] **kalibracja blokady alkoholowej – ogół czynności służących wzorcowaniu blokady alkoholowej oraz regulacji tego urządzenia w sposób umożliwiający spełnienie wymagania, o którym mowa w pkt 84.**

DZIAŁ II
RUCH DROGOWY
Rozdział 1
Zasady ogólne

Art. 3. [Obowiązki uczestnika ruchu]

1. Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpie-

---

[1] Art. 2 pkt 84 dodany przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[2] Art. 2 pkt 85 dodany przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

czeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osoby znajdującej się w pobliżu drogi, jeżeli jej zachowanie mogłoby pociągnąć za sobą skutki, o których mowa w tym przepisie.

3. Jeżeli uczestnik ruchu lub inna osoba spowodowała jednak zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, jest obowiązana przedsięwziąć niezbędne środki w celu niezwłocznego usunięcia zagrożenia, a gdyby nie mogła tego uczynić, powinna o zagrożeniu uprzedzić innych uczestników ruchu.

Art. 4. [Zachowanie na drodze]

Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania.

Art. 5. [Polecenia i sygnały]

1. Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe.

2. Polecenia i sygnały dawane przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli mają pierwszeństwo przed sygnałami świetlnymi i znakami drogowymi.

3. Sygnały świetlne mają pierwszeństwo przed znakami drogowymi regulującymi pierwszeństwo przejazdu.

Art. 6. [Podmioty uprawnione do dawania sygnałów]

1. Polecenia lub sygnały może dawać uczestnikowi ruchu lub innej osobie znajdującej się na drodze:

1) policjant;

2) żołnierz Żandarmerii Wojskowej lub wojskowego organu porządkowego, zabezpieczający przemarsz lub przejazd kolumny wojskowej albo w razie akcji związanej z ratowaniem życia lub mienia;

3) funkcjonariusz Straży Granicznej;

3a) inspektor Inspekcji Transportu Drogowego;

3b) umundurowany inspektor kontroli skarbowej lub funkcjonariusz celny;

3c) strażnik gminny (miejski);

4) pracownik kolejowy na przejeździe kolejowym;

5) osoba działająca w imieniu zarządcy drogi lub osoba wykonująca roboty na drodze na zlecenie lub za zgodą zarządcy drogi;

6) osoba nadzorująca bezpieczne przejście dzieci przez jezdnię, w wyznaczonym miejscu;

7) kierujący autobusem szkolnym w miejscach postoju związanych z wsiadaniem lub wysiadaniem dzieci;

7a) ratownik górski podczas wykonywania czynności związanych z prowadzeniem akcji ratowniczej;

8) strażnik leśny lub funkcjonariusz Straży Parku – na terenie odpowiednio lasu lub parku narodowego;

9) strażak Państwowej Straży Pożarnej podczas wykonywania czynności związanych z prowadzeniem akcji ratowniczej;

10) członek ochotniczej straży pożarnej podczas wykonywania czynności związanych z prowadzeniem akcji ratowniczej;

11) funkcjonariusz Biura Ochrony Rządu podczas wykonywania czynności związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa ochranianych osób, obiektów i urządzeń;

12) pilot podczas wykonywania czynności związanych z pilotowaniem przejazdu pojazdu nienormatywnego.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 i ust. 4 pkt 2, powinny być łatwo rozpoznawalne i widoczne z dostatecznej odległości, zarówno w dzień, jak i w nocy.

3. Przepis ust. 2 w zakresie łatwej rozpoznawalności:

1) dotyczy osoby wymienionej w ust. 1 pkt 1 tylko poza obszarem zabudowanym;

2) nie dotyczy kierującego autobusem szkolnym, jeżeli sygnał do zatrzymania innych pojazdów dawany jest przez tę osobę bez wychodzenia z odpowiednio oznaczonego pojazdu.

3a. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 4–8 i 12 oraz ust. 4 pkt 2, mogą dawać polecenia lub sygnały uczestnikowi ruchu lub innej osobie znajdującej się na drodze pod warunkiem ukończenia szkolenia organizowanego przez wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. Pilot zabezpieczający przejazd pojazdu nienormatywnego będący osobą, o której mowa w ust. 1 pkt 1–3c i 9, nie podlega szkoleniu.

3b. Szkolenie, o którym mowa w ust. 3a, może być przeprowadzone odpłatnie. Opłatę ponosi podmiot kierujący na szkolenie, a w pozostałych przypadkach – osoba odbywająca szkolenie. Wysokość maksymalnej opłaty za szkolenie jednej osoby nie może przekraczać 30% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, uwzględniając potrzebę zapewnie-

nia bezpieczeństwa i porządku w trakcie kierowania ruchem drogowym oraz sprawnego wykonywania czynności w tym zakresie, w drodze rozporządzenia:

1) określi organizację i sposób wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, program i tryb prowadzenia szkolenia w tym zakresie, wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, wysokość stawek za szkolenie oraz tryb ich pobierania i zwrotu, biorąc pod uwagę w szczególności średnie realne koszty organizacji i przeprowadzania szkolenia;

2) może upoważnić inne osoby do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, oraz określić okoliczności, szczegółowe warunki, sposób wykonywania czynności w tym zakresie, jak również warunki, które te osoby muszą spełniać;

3) określi wzór ubioru osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4–6.

Art. 7. [Znaki i sygnały drogowe]

1. Znaki i sygnały drogowe wyrażają ostrzeżenia, zakazy, nakazy lub informacje.

2. Minister właściwy do spraw transportu i minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, uwzględniając w szczególności konieczność dostosowania sygnałów drogowych do postanowień umów międzynarodowych, określi, w drodze rozporządzenia, znaki i sygnały obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie i zakres obowiązywania.

3. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, uwzględniając konieczność zapewnienia czytelności i zrozumiałości znaków i sygnałów drogowych dla uczestników ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki techniczne dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, a także warunki ich umieszczania na drogach.

Art. 8. [Osoba niepełnosprawna]

1. Osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami o których mowa w art. 7 ust. 2.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do:

1) kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawną legitymującą się kartą parkingową;

2) kierującego pojazdem należącym do placówki, o której mowa w ust. 3a pkt 3, przewożącego osobę mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, pozostającą pod opieką takiej placówki.

3. Kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, a jeśli pojazd nie posiada przedniej szyby – w widocznym miejscu w przedniej części pojazdu, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiający odczytanie jej numeru i daty ważności.

3a. Kartę parkingową wydaje się:

1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;

3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

4.[3] Kartę parkingową osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, przewodniczący powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.), na podstawie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności:

1) orzeczenia o niepełnosprawności,

2) orzeczenia o stopniu niepełnosprawności,

3) orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień

– wraz ze wskazaniem, o którym mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

5.[4] Kartę parkingową placówce, o której mowa w ust. 3a pkt 3, wydaje za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, przewodniczący powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, na podstawie dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę, przy czym na jeden pojazd wykorzystywany do przewozu osób niepełnosprawnych wydaje się jedną kartę.

5a. (uchylony).

5b. (uchylony).

5c. Kartę parkingową wydaje się osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, na okres ważności orzeczenia, o którym mowa w ust. 4, jednakże nie dłużej niż na okres 5 lat, a placówce, o której mowa w ust. 3a pkt 3 na okres 3 lat.

---

[3] Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 1446) opłatę ewidencyjną pobiera się od 4 stycznia 2016 r.

[4] Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 1446) opłatę ewidencyjną pobiera się od 4 stycznia 2016 r.

5d. W przypadku zaprzestania wykorzystywania pojazdu do przewozu osób niepełnosprawnych, mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, podmiot zarządzający placówką, o której mowa w art. 8 ust. 3a pkt 3 jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu karty parkingowej organowi, który ją wydał.

5e. Karta parkingowa traci ważność:

1) po upływie terminu ważności karty;

2) w przypadku zgłoszenia utraty karty przez osobę lub placówkę, której wydano kartę;

3) w przypadku zwrotu karty organowi, który ją wydał;

4) w razie likwidacji placówki, której wydano kartę;

5) w razie śmierci osoby, której wydano kartę.

5f. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego dokonuje, z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 907, 984 i 1047), wyboru producenta blankietów kart parkingowych.

6. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w stosunku do kierujących pojazdami zaopatrzonymi w kartę parkingową wydaną za granicą.

6a. Opłata za wydanie karty parkingowej nie może przekroczyć 1% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku, ogłaszanego do celów emerytalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

6b. Opłata za wydanie karty parkingowej stanowi dochód budżetu państwa.

7. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) wzór oraz tryb wydawania kart parkingowych osobom, o których mowa w ust. 3a pkt 1 i 2 oraz placówkom, o których mowa w ust. 3a pkt 3, uwzględniając w szczególności zapewnienie jednolitej procedury wydawania kart parkingowych oraz konieczność technicznego zabezpieczenia karty w sposób gwarantujący jej autentyczność oraz ujednolicenia wzoru karty parkingowej z rozwiązaniami przyjętymi w krajach europejskich, w celu umożliwienia korzystania osobom niepełnosprawnym z ulg i przywilejów w ruchu drogowym, określonych w przepisach prawa krajowego;

2) zasady nadawania numerów wydawanym kartom parkingowym, uwzględniając w szczególności konieczność stworzenia sprawnego systemu wydawania, ewidencjonowania i kontroli prawidłowości wykorzystywania kart oraz fakt, że w przypadku kart, o których mowa w ust. 3a pkt 3 częścią składową numeru karty jest numer rejestracyjny pojazdu;

3) tryb postępowania w sprawie zwrotu karty parkingowej, mając na względzie zapewnienie jednolitej procedury zwrotu kart parkingowych;

4) wzór wniosku o wydanie karty parkingowej, mając na uwadze zapewnienie jednolitej formy składanych wniosków.

8. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj placówek zajmujących się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości poruszania się, uprawnionych do uzyskania karty parkingowej, mając na względzie zapewnienie wydawania karty właściwym placówkom.

9. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

1) wysokość opłaty za wydanie karty parkingowej, uwzględniając koszty związane z jej produkcją i dystrybucją;

2) warunki dystrybucji blankietów kart parkingowych, mając na uwadze zapewnienie sprawności i bezpieczeństwa procesu przekazywania tych kart do powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Art. 8a. (uchylony).

Art. 9. [Przejazd pojazdu uprzywilejowanego]

Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani ułatwić przejazd pojazdu uprzywilejowanego, w szczególności przez niezwłoczne usunięcie się z jego drogi, a w razie potrzeby zatrzymanie się.

Art. 10. [Nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach]

1. Minister właściwy do spraw transportu sprawuje nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach krajowych.

2. Wojewoda sprawuje nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach:

1) wojewódzkich;

2) powiatowych;

3) gminnych;

4) publicznych położonych w miastach na prawach powiatu i w mieście stołecznym Warszawie;

5) wewnętrznych położonych w strefach ruchu lub strefach zamieszkania.

3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad zarządza ruchem na drogach krajowych, z zastrzeżeniem ust. 6.

4. Marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich, z zastrzeżeniem ust. 6.

5. Starosta zarządza ruchem na drogach powiatowych i gminnych, z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Prezydent miasta zarządza ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych.

7. Zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami.

8. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad może powierzyć zadania w zakresie zarządzania ruchem na drogach krajowych marszałkowi województwa.

9. Drogami krajowymi, wojewódzkimi, powiatowymi i gminnymi są drogi publiczne określone zgodnie z przepisami o drogach publicznych.

10. Organy sprawujące nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach mogą nakazać zmianę organizacji ruchu ze względu na ważny interes ogólnospołeczny lub konieczność zapewnienia ruchu tranzytowego.

10a. Podmioty zarządzające drogami, o których mowa w ust. 7, ustalając organizację ruchu na tych drogach stosują znaki i sygnały drogowe oraz zasady ich umieszczania wynikające z ustawy i jej przepisów wykonawczych. Koszt oznakowania drogi wewnętrznej ponosi podmiot zarządzający drogą.

11. Minister właściwy do spraw transportu, mając na uwadze konieczność ochrony dróg przed zniszczeniem oraz zapewnienie bezpieczeństwa ruchu w okresie zwiększonego natężenia ruchu pojazdów osobowych, może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, okresowe ograniczenia ruchu pojazdów na drogach lub zakaz ruchu niektórych rodzajów pojazdów.

12. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i Ministrem Obrony Narodowej, uwzględniając w szczególności:

1) konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim uczestnikom ruchu drogowego,

2) potrzebę efektywnego wykorzystania dróg publicznych,

3) potrzeby społeczności lokalnej,

określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem.

Rozdział 2
Ruch pieszych

Art. 11. [Obowiązki pieszego]

1. Pieszy jest obowiązany korzystać z chodnika lub drogi dla pieszych, a w razie ich braku – z pobocza. Jeżeli nie ma pobocza lub czasowo nie można z niego korzystać, pieszy może korzystać z jezdni, pod warunkiem zajmowa-

nia miejsca jak najbliżej jej krawędzi i ustępowania miejsca nadjeżdżającemu pojazdowi.

2. Pieszy idący po poboczu lub jezdni jest obowiązany iść lewą stroną drogi.

3. Piesi idący jezdnią są obowiązani iść jeden za drugim. Na drodze o małym ruchu, w warunkach dobrej widoczności, dwóch pieszych może iść obok siebie.

4. Korzystanie przez pieszego z drogi dla rowerów jest dozwolone tylko w razie braku chodnika lub pobocza albo niemożności korzystania z nich. Pieszy, z wyjątkiem osoby niepełnosprawnej, korzystając z tej drogi, jest obowiązany ustąpić miejsca rowerowi.

4a. Pieszy poruszający się po drodze po zmierzchu poza obszarem zabudowanym jest obowiązany używać elementów odblaskowych w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu, chyba że porusza się po drodze przeznaczonej wyłącznie dla pieszych lub po chodniku.

5. Przepisów ust. 1–4a nie stosuje się w strefie zamieszkania. W strefie tej pieszy korzysta z całej szerokości drogi i ma pierwszeństwo przed pojazdem.

Art. 12. [Ruch kolumn pieszych]

1. Kolumna pieszych, z wyjątkiem pieszych w wieku do 10 lat, może się poruszać tylko prawą stroną jezdni.

2. Do kolumny pieszych w wieku do 10 lat stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 1 i 2.

3. Liczba pieszych idących jezdnią w kolumnie obok siebie nie może przekraczać 4, a w kolumnie wojskowej – 6, pod warunkiem że kolumna nie zajmuje więcej niż połowy szerokości jezdni.

4. Piesi w wieku do 10 lat mogą iść w kolumnie tylko dwójkami pod nadzorem co najmniej jednej osoby pełnoletniej.

5. Długość kolumny pieszych nie może przekraczać 50 m. Odległość między kolumnami nie może być mniejsza niż 100 m.

6. Jeżeli przemarsz kolumny pieszych odbywa się w warunkach niedostatecznej widoczności:

1) pierwszy i ostatni z idących z lewej strony są obowiązani nieść latarki:

a) pierwszy – ze światłem białym, skierowanym do przodu,

b) ostatni – ze światłem czerwonym, skierowanym do tyłu;

2) w kolumnie o długości przekraczającej 20 m idący po lewej stronie z przodu i z tyłu są obowiązani używać elementów odblaskowych odpowiadających właściwym warunkom technicznym, a ponadto idący po lewej stronie są obowiązani nieść dodatkowe latarki ze światłem białym, rozmieszczone w taki sposób, aby odległość między nimi nie przekraczała 10 m;

3) światło latarek powinno być widoczne z odległości co najmniej 150 m.

7. Zabrania się:

1) ruchu po jezdni kolumny pieszych w czasie mgły; zakaz ten nie dotyczy kolumny wojskowej lub policyjnej;

2) ruchu po jezdni kolumny pieszych w wieku do 10 lat w warunkach niedostatecznej widoczności;

3) prowadzenia po jezdni kolumny pieszych przez osobę w wieku poniżej 18 lat.

Art. 13. [Przechodzenie przez jezdnię]

1. Pieszy, przechodząc przez jezdnię lub torowisko, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, korzystać z przejścia dla pieszych. Pieszy znajdujący się na tym przejściu ma pierwszeństwo przed pojazdem.

2. Przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych jest dozwolone, gdy odległość od przejścia przekracza 100 m. Jeżeli jednak skrzyżowanie znajduje się w odległości mniejszej niż 100 m od wyznaczonego przejścia, przechodzenie jest dozwolone również na tym skrzyżowaniu.

3. Przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, o którym mowa w ust. 2, jest dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów. Pieszy jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdom i do przeciwległej krawędzi jezdni iść drogą najkrótszą, prostopadle do osi jezdni.

4. Jeżeli na drodze znajduje się przejście nadziemne lub podziemne dla pieszych, pieszy jest obowiązany korzystać z niego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

5. Na obszarze zabudowanym, na drodze dwujezdniowej lub po której kursują tramwaje po torowisku wyodrębnionym z jezdni, pieszy przechodząc przez jezdnię lub torowisko jest obowiązany korzystać tylko z przejścia dla pieszych.

6. Przechodzenie przez torowisko wyodrębnione z jezdni jest dozwolone tylko w miejscu do tego przeznaczonym.

7. Jeżeli wysepka dla pasażerów na przystanku komunikacji publicznej łączy się z przejściem dla pieszych, przechodzenie do i z przystanku jest dozwolone tylko po tym przejściu.

8. Jeżeli przejście dla pieszych wyznaczone jest na drodze dwujezdniowej, przejście na każdej jezdni uważa się za przejście odrębne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do przejścia dla pieszych w miejscu, w którym ruch pojazdów jest rozdzielony wysepką lub za pomocą innych urządzeń na jezdni.

Art. 14. [Zakazy]

Zabrania się:

1) wchodzenia na jezdnię:

a) bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych,

b) spoza pojazdu lub innej przeszkody ograniczającej widoczność drogi;

2) przechodzenia przez jezdnię w miejscu o ograniczonej widoczności drogi;

3) zwalniania kroku lub zatrzymywania się bez uzasadnionej potrzeby podczas przechodzenia przez jezdnię lub torowisko;

4) przebiegania przez jezdnię;

5) chodzenia po torowisku;

6) wchodzenia na torowisko, gdy zapory lub półzapory są opuszczone lub opuszczanie ich rozpoczęto;

7) przechodzenia przez jezdnię w miejscu, w którym urządzenie zabezpieczające lub przeszkoda oddzielają drogę dla pieszych albo chodnik od jezdni, bez względu na to, po której stronie jezdni one się znajdują.

Art. 15. [Zamknięcie ruchu pojazdów]

Przepisów art. 11–14 nie stosuje się w razie zamknięcia ruchu pojazdów na drodze.

Rozdział 3
Ruch pojazdów

Oddział 1
Zasady ogólne

Art. 16. [Ruch prawostronny]

1. Kierującego pojazdem obowiązuje ruch prawostronny.

2. Kierujący pojazdem, korzystając z drogi dwujezdniowej, jest obowiązany jechać po prawej jezdni; do jezdni tych nie wlicza się jezdni przeznaczonej do dojazdu do nieruchomości położonej przy drodze.

3. Kierujący pojazdem, korzystając z jezdni dwukierunkowej co najmniej o czterech pasach ruchu, jest obowiązany zajmować pas ruchu znajdujący się na prawej połowie jezdni.

4. Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać możliwie blisko prawej krawędzi jezdni. Jeżeli pasy ruchu na jezdni są wyznaczone, nie może zajmować więcej niż jednego pasa.

5. Kierujący pojazdem zaprzęgowym, rowerem, wózkiem rowerowym, motorowerem, wózkiem ręcznym oraz osoba prowadząca pojazd napędzany silnikiem są obowiązani poruszać się po poboczu, chyba że nie nadaje się ono do jazdy lub ruch pojazdu utrudniałby ruch pieszych.

6. Kierujący pojazdem znajdującym się na części jezdni, po której jeżdżą pojazdy szynowe, jest obowiązany ustąpić miejsca nadjeżdżającemu pojazdowi szynowemu.

7. Na skrzyżowaniu i bezpośrednio przed nim kierujący rowerem, motorowerem lub motocyklem może poruszać się środkiem pasa ruchu, jeśli pas ten umożliwia opuszczenie skrzyżowania w więcej niż jednym kierunku, z zastrzeżeniem art. 33 ust. 1.

Oddział 2
Włączanie się do ruchu

Art. 17. [Włączanie się do ruchu]

1. Włączanie się do ruchu następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego oraz przy wjeżdżaniu:

1) na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną oraz ze strefy zamieszkania;

2) na drogę z pola lub na drogę twardą z drogi gruntowej;

3) na jezdnię z pobocza, z chodnika lub z pasa ruchu dla pojazdów powolnych;

3a) na jezdnię lub pobocze z drogi dla rowerów, z wyjątkiem wjazdu na przejazd dla rowerzystów lub pas ruchu dla rowerów;

4) pojazdem szynowym – na drogę z zajezdni lub na jezdnię z pętli.

2. Kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu.

Art. 18. [Przystanek autobusowy]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do oznaczonego przystanku autobusowego (trolejbusowego) na obszarze zabudowanym, jest obowiązany zmniejszyć prędkość, a w razie potrzeby zatrzymać się, aby umożliwić kierującemu autobusem (trolejbusem) włączenie się do ruchu, jeżeli kierujący takim pojazdem sygnalizuje kierunkowskazem zamiar zmiany pasa ruchu lub wjechania z zatoki na jezdnię.

2. Kierujący autobusem (trolejbusem), o którym mowa w ust. 1, może wjechać na sąsiedni pas ruchu lub na jezdnię dopiero po upewnieniu się, że nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Art. 18a. [Ruch autobusu szkolnego]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do miejsca postoju autobusu szkolnego, jest obowiązany:

1) zatrzymać się, o ile kierujący tym autobusem podał sygnał zatrzymania;

2) zmniejszyć prędkość, a w razie potrzeby zatrzymać się, aby umożliwić kierującemu tym autobusem wjazd na jezdnię lub sąsiedni pas ruchu, o ile sygnalizuje on zamiar wykonania takiego manewru.

2. Kierujący autobusem szkolnym w sytuacji, o której mowa w ust. 1, może wjechać na sąsiedni pas ruchu lub jezdnię dopiero po upewnieniu się, że nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Oddział 3
Prędkość i hamowanie

Art. 19. [Bezpieczna prędkość]

1. Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

2. Kierujący pojazdem jest obowiązany:

1) jechać z prędkością nieutrudniającą jazdy innym kierującym;

2) hamować w sposób niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia;

3) utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu.

3. Poza obszarem zabudowanym, na jezdniach dwukierunkowych o dwóch pasach ruchu, kierujący pojazdem objętym indywidualnym ograniczeniem prędkości albo pojazdem lub zespołem pojazdów o długości przekraczającej 7 m jest obowiązany utrzymywać taki odstęp od pojazdu silnikowego znajdującego się przed nim, aby inne wyprzedzające pojazdy mogły bezpiecznie wjechać w lukę utrzymywaną między tymi pojazdami. Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli kierujący pojazdem przystępuje do wyprzedzania lub gdy wyprzedzanie jest zabronione.

4. Poza obszarem zabudowanym w tunelach o długości przekraczającej 500 m, kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp od poprzedzającego pojazdu nie mniejszy niż:

1) 50 m – jeżeli kieruje pojazdem o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t lub autobusem;

2) 80 m – jeżeli kieruje zespołem pojazdów lub pojazdem niewymienionym w pkt 1.

5. Organ zarządzający ruchem na drogach może zmniejszyć lub zwiększyć za pomocą znaków drogowych dopuszczalny odstęp, o którym mowa w ust. 4, w zależności od obowiązującej w tunelu dopuszczalnej prędkości.

Art. 20. [Prędkość dopuszczalna]

1. Prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 500–2300 wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2.

1a. Prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 2300–500 wynosi 60 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h.

3. Prędkość dopuszczalna poza obszarem zabudowanym, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, wynosi w przypadku:

1) samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t:

a) na autostradzie – 140 km/h,

b) na drodze ekspresowej dwujezdniowej – 120 km/h,

c) na drodze ekspresowej jednojezdniowej oraz na drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach przeznaczonych dla każdego kierunku ruchu – 100 km/h,

d) na pozostałych drogach – 90 km/h;

2) zespołu pojazdów lub pojazdu niewymienionego w pkt 1:

a) na autostradzie, drodze ekspresowej lub drodze dwujezdniowej co najmniej o dwóch pasach przeznaczonych dla każdego kierunku ruchu – 80 km/h,

b) na pozostałych drogach – 70 km/h.

4. Dopuszczalna prędkość autobusu spełniającego dodatkowe warunki techniczne określone w przepisach, o których mowa w art. 66 ust. 5, na autostradzie i drodze ekspresowej wynosi 100 km/h.

5. (uchylony).

5a. Rada Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki może, w drodze rozporządzenia, w przypadkach, o których mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U. Nr 52, poz. 343, z późn. zm.), wprowadzić ograniczenia w dopuszczalnej prędkości pojazdów samochodowych.

6. Prędkość dopuszczalna niektórych pojazdów, z zastrzeżeniem ust. 2, wynosi:

1) ciągnika rolniczego (również z przyczepą) – 30 km/h;

2) pojazdu z urządzeniem wystającym do przodu więcej niż 1,5 m od siedzenia dla kierującego – 30 km/h na obszarze zabudowanym i 60 km/h poza obszarem zabudowanym;

3) motocykla (również z przyczepą), czterokołowca i motoroweru, którymi przewozi się dziecko w wieku do 7 lat – 40 km/h.

Art. 21. [Regulacja prędkości na obszarze zabudowanym]

1. Organ zarządzający ruchem na drogach może zmniejszyć lub zwiększyć, za pomocą znaków drogowych, prędkość dopuszczalną pojazdów obowiązującą na obszarze zabudowanym.

2. Prędkość dopuszczalna, o której mowa w ust. 1, może być:

1) zmniejszona – jeżeli warunki bezpieczeństwa ruchu na drodze lub jej odcinku za tym przemawiają;

2) zwiększona – jeżeli warunki ruchu na drodze lub jej odcinku zapewniają zachowanie bezpieczeństwa ruchu.

3. Organ zarządzający ruchem na drogach może zmniejszyć, za pomocą znaków drogowych, prędkość dopuszczalną pojazdów obowiązującą poza obszarem zabudowanym, jeżeli warunki bezpieczeństwa ruchu na drodze lub jej odcinku za tym przemawiają.

4. Organ rejestrujący pojazd może ustalić dla indywidualnego pojazdu dopuszczalną prędkość niższą niż określona w art. 20, jeżeli jest to uzasadnione konstrukcją lub stanem technicznym pojazdu. Ograniczenie prędkości należy uwidocznić na znaku umieszczonym z tyłu pojazdu.

Oddział 4
Zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu

Art. 22. [Zmiana kierunku jazdy]

1. Kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności.

2. Kierujący pojazdem jest obowiązany zbliżyć się:

1) do prawej krawędzi jezdni – jeżeli zamierza skręcić w prawo;

2) do środka jezdni lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi – jeżeli zamierza skręcić w lewo.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli wymiary pojazdu uniemożliwiają skręcenie zgodnie z zasadą określoną w tym przepisie lub dopuszczalna jest jazda wyłącznie w jednym kierunku.

4. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

5. Kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

6. Zabrania się zawracania:

1) w tunelu, na moście, wiadukcie lub drodze jednokierunkowej;

2) na autostradzie;
3) na drodze ekspresowej, z wyjątkiem skrzyżowania lub miejsca do tego przeznaczonego;
4) w warunkach, w których mogłoby to zagrozić bezpieczeństwu ruchu na drodze lub ruch ten utrudnić.

Oddział 5
Wymijanie, omijanie i cofanie

Art. 23. [Obowiązki kierowców]
1. Kierujący pojazdem jest obowiązany:
1) przy wymijaniu zachować bezpieczny odstęp od wymijanego pojazdu lub uczestnika ruchu, a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się;
2) przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość; omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony;
3) przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności:
a) sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia,
b) upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.
2. Zabrania się cofania pojazdem w tunelu, na moście, wiadukcie, autostradzie lub drodze ekspresowej.

Oddział 6
Wyprzedzanie

Art. 24. [Obowiązki związane z wyprzedzaniem]
1. Kierujący pojazdem jest obowiązany przed wyprzedzaniem upewnić się w szczególności, czy:
1) ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu;
2) kierujący, jadący za nim, nie rozpoczął wyprzedzania;
3) kierujący, jadący przed nim na tym samym pasie ruchu, nie zasygnalizował zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku jazdy lub zmiany pasa ruchu.

2. Kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność, a zwłaszcza bezpieczny odstęp od wyprzedzanego pojazdu lub uczestnika ruchu. W razie wyprzedzania roweru, wózka rowerowego, motoroweru, motocykla lub kolumny pieszych odstęp ten nie może być mniejszy niż 1 m.

3. Kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu przejeżdżać z lewej strony wyprzedzanego pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 4, 5, 10 i 12.

4. Pojazd szynowy może być wyprzedzany tylko z prawej strony, chyba że położenie torów uniemożliwia takie wyprzedzanie lub wyprzedzanie odbywa się na jezdni jednokierunkowej.

5. Wyprzedzanie pojazdu lub uczestnika ruchu, który sygnalizuje zamiar skręcenia w lewo, może odbywać się tylko z jego prawej strony.

6. Kierującemu pojazdem wyprzedzanym zabrania się w czasie wyprzedzania i bezpośrednio po nim zwiększania prędkości. Kierujący pojazdem wolnobieżnym, ciągnikiem rolniczym lub pojazdem bez silnika jest obowiązany zjechać jak najbardziej na prawo w celu ułatwienia wyprzedzania. Przepisu nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w ust. 12.

7. Zabrania się wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jezdni:

1) przy dojeżdżaniu do wierzchołka wzniesienia;

2) na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi;

3) na skrzyżowaniu, z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub na którym ruch jest kierowany.

8. Dopuszcza się wyprzedzanie w miejscach, o których mowa w ust. 7 pkt 1 i 2, na jezdni:

1) jednokierunkowej;

2) dwukierunkowej na odcinku z wyznaczonymi pasami ruchu, pod warunkiem że kierujący nie wjeżdża na część jezdni przeznaczoną do ruchu w kierunku przeciwnym – w miejscu, gdzie jest to zabronione znakami na jezdni.

9. Dopuszcza się wyprzedzanie w miejscu, o którym mowa w ust. 7 pkt 3, pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia, pod warunkiem że kierujący nie wjeżdża na część jezdni przeznaczoną do ruchu w kierunku przeciwnym.

10. Dopuszcza się wyprzedzanie z prawej strony na odcinku drogi z wyznaczonymi pasami ruchu, przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 i 7:

1) na jezdni jednokierunkowej;

2) na jezdni dwukierunkowej, jeżeli co najmniej dwa pasy ruchu na obszarze zabudowanym lub trzy pasy ruchu poza obszarem zabudowanym przeznaczone są do jazdy w tym samym kierunku.

11. Zabrania się wyprzedzania pojazdu uprzywilejowanego na obszarze zabudowanym.

12. Kierujący rowerem może wyprzedzać inne niż rower powoli jadące pojazdy z ich prawej strony.

Oddział 7
Przecinanie się kierunków ruchu

Art. 25. [Ruch na skrzyżowaniu]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo – także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pojazdu szynowego, który ma pierwszeństwo w stosunku do innych pojazdów, bez względu na to, z której strony nadjeżdża.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również w razie przecinania się kierunków ruchu poza skrzyżowaniem.

4. Kierującemu pojazdem zabrania się:

1) wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy;

2) rozdzielania kolumny pieszych.

Art. 26. [Przejście dla pieszych]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

2. Kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu na skrzyżowaniu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdża.

3. Kierującemu pojazdem zabrania się:

1) wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany;

2) omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu;

3) jazdy wzdłuż po chodniku lub przejściu dla pieszych.

4. Kierujący pojazdem, przejeżdżając przez chodnik lub drogę dla pieszych, jest obowiązany jechać powoli i ustąpić pierwszeństwa pieszemu.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio podczas jazdy po placu, na którym ze względu na brak wyodrębnienia jezdni i chodników ruch pieszych i pojazdów odbywa się po tej samej powierzchni.

6. Kierujący pojazdem jest obowiązany zachować szczególną ostrożność przy przejeżdżaniu obok oznaczonego przystanku tramwajowego nieznajdu-

jącego się przy chodniku. Jeżeli przystanek nie jest wyposażony w wysepkę dla pasażerów, a na przystanek wjeżdża tramwaj lub stoi na nim, kierujący jest obowiązany zatrzymać pojazd w takim miejscu i na taki czas, aby zapewnić pieszemu swobodne dojście do tramwaju lub na chodnik. Przepisy te stosuje się odpowiednio przy ruchu innych pojazdów komunikacji publicznej.

7. W razie przechodzenia przez jezdnię osoby niepełnosprawnej, używającej specjalnego znaku, lub osoby o widocznej ograniczonej sprawności ruchowej, kierujący jest obowiązany zatrzymać pojazd w celu umożliwienia jej przejścia.

Art. 27. [Przejazd dla rowerzystów]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe.

1a. Kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa rowerzyście jadącemu na wprost po jezdni, pasie ruchu dla rowerów, drodze dla rowerów lub innej części drogi, którą zamierza opuścić.

2. (uchylony).

3. Kierujący pojazdem, przejeżdżając przez drogę dla rowerów poza jezdnią, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa rowerowi.

4. Kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejeździe dla rowerzystów i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejazdu, na którym ruch jest kierowany.

Art. 28. [Przejazd kolejowy]

1. Kierujący pojazdem, zbliżając się do przejazdu kolejowego oraz przejeżdżając przez przejazd, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność. Przed wjechaniem na tory jest on obowiązany upewnić się, czy nie zbliża się pojazd szynowy, oraz przedsięwziąć odpowiednie środki ostrożności, zwłaszcza jeżeli wskutek mgły lub z innych powodów przejrzystość powietrza jest zmniejszona.

2. Kierujący jest obowiązany prowadzić pojazd z taką prędkością, aby mógł go zatrzymać w bezpiecznym miejscu, gdy nadjeżdża pojazd szynowy lub gdy urządzenie zabezpieczające albo dawany sygnał zabrania wjazdu na przejazd.

3. Kierującemu pojazdem zabrania się:

1) objeżdżania opuszczonych zapór lub półzapór oraz wjeżdżania na przejazd, jeżeli opuszczanie ich zostało rozpoczęte lub podnoszenie nie zostało zakończone;

2) wjeżdżania na przejazd, jeżeli po drugiej stronie przejazdu nie ma miejsca do kontynuowania jazdy;

3) wyprzedzania pojazdu na przejeździe kolejowym i bezpośrednio przed nim;

4) omijania pojazdu oczekującego na otwarcie ruchu przez przejazd, jeżeli wymagałoby to wjechania na część jezdni przeznaczoną dla przeciwnego kierunku ruchu.

4. W razie unieruchomienia pojazdu na przejeździe kolejowym, kierujący jest obowiązany niezwłocznie usunąć go z przejazdu, a jeżeli nie jest to możliwe, ostrzec kierującego pojazdem szynowym o niebezpieczeństwie.

5. Kierujący pojazdem lub zespołem pojazdów o długości przekraczającej 10 m, który nie może rozwinąć prędkości większej niż 6 km/h, przed wjazdem na przejazd kolejowy jest obowiązany upewnić się, czy w czasie potrzebnym na przejechanie przez ten przejazd nie nadjedzie pojazd szynowy, lub uzgodnić czas tego przejazdu z dróżnikiem kolejowym.

6. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio przy przejeżdżaniu przez tory tramwajowe; przepis ust. 3 pkt 3 nie dotyczy skrzyżowania lub przejazdu tramwajowego, na którym ruch jest kierowany.

Oddział 8
Ostrzeganie oraz jazda w warunkach zmniejszonej przejrzystości powietrza

Art. 29. [Używanie sygnałów dźwiękowych lub świetlnych]

1. Kierujący pojazdem może używać sygnału dźwiękowego lub świetlnego, w razie gdy zachodzi konieczność ostrzeżenia o niebezpieczeństwie.

2. Zabrania się:

1) nadużywania sygnału dźwiękowego lub świetlnego;

2) używania sygnału dźwiękowego na obszarze zabudowanym, chyba że jest to konieczne w związku z bezpośrednim niebezpieczeństwem;

3) ostrzegania światłami drogowymi w warunkach, w których może to spowodować oślepienie innych kierujących.

Art. 30. [Zmniejszona przejrzystość powietrza]

1. Kierujący pojazdem jest obowiązany zachować szczególną ostrożność w czasie jazdy w warunkach zmniejszonej przejrzystości powietrza, spowodowanej mgłą, opadami atmosferycznymi lub innymi przyczynami, a ponadto:

1) kierujący pojazdem silnikowym jest obowiązany:

a) włączyć światła mijania lub przeciwmgłowe przednie albo oba te światła jednocześnie,

b) poza obszarem zabudowanym podczas mgły dawać krótkotrwałe sygnały dźwiękowe w czasie wyprzedzania lub omijania;

2) kierujący innym pojazdem niż pojazd, o którym mowa w pkt 1, jest obowiązany:

a) włączyć światła, w które pojazd jest wyposażony,

b) korzystać z pobocza drogi, a jeżeli nie jest to możliwe, jechać jak najbliżej krawędzi jezdni i nie wyprzedzać innego pojazdu.

2. Obowiązek używania świateł, o którym mowa w ust. 1, dotyczy kierującego pojazdem także podczas zatrzymania wynikającego z warunków lub przepisów ruchu drogowego.

3. Kierujący pojazdem może używać tylnych świateł przeciwmgłowych, jeżeli zmniejszona przejrzystość powietrza ogranicza widoczność na odległość mniejszą niż 50 m. W razie poprawy widoczności kierujący pojazdem jest obowiązany niezwłocznie wyłączyć te światła.

Oddział 9
Holowanie

Art. 31. [Holowanie pojazdu]

1. Kierujący może holować pojazd silnikowy tylko pod warunkiem, że:

1) prędkość pojazdu holującego nie przekracza 30 km/h na obszarze zabudowanym i 60 km/h poza tym obszarem;

2) pojazd holujący ma włączone światła mijania również w okresie dostatecznej widoczności;

3) w pojeździe holowanym znajduje się kierujący mający uprawnienie do kierowania tym pojazdem, chyba że pojazd jest holowany w sposób wykluczający potrzebę kierowania nim;

4) pojazd holowany jest połączony z pojazdem holującym w sposób wykluczający odczepienie się w czasie jazdy; nie dotyczy to holowania motocykla, który powinien być połączony z pojazdem holującym połączeniem giętkim w sposób umożliwiający łatwe odczepienie;

5) pojazd holowany, z wyjątkiem motocykla, jest oznaczony z tyłu po lewej stronie ostrzegawczym trójkątem odblaskowym, a w okresie niedostatecznej widoczności ma ponadto włączone światła pozycyjne; zamiast oznaczenia trójkątem odblaskowym pojazd holowany może wysyłać żółte sygnały błyskowe w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu;

6) w pojeździe holowanym na połączeniu sztywnym jest sprawny co najmniej jeden układ hamulców, a w pojeździe holowanym na połączeniu giętkim – dwa układy;

7) odległość między pojazdami wynosi nie więcej niż 3 m przy połączeniu sztywnym, a od 4 m do 6 m przy połączeniu giętkim, przy czym połączenie jest oznakowane na przemian pasami białymi i czerwonymi albo zaopatrzone

w chorągiewkę barwy żółtej lub czerwonej; przepisu tego nie stosuje się w razie holowania pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zabrania się holowania:

1) pojazdu o niesprawnym układzie kierowniczym lub o niesprawnych hamulcach, chyba że sposób holowania wyklucza potrzebę ich użycia;

2) pojazdu za pomocą połączenia giętkiego, jeżeli w pojeździe tym działanie układu hamulcowego uzależnione jest od pracy silnika, a silnik jest unieruchomiony;

3) więcej niż jednego pojazdu, z wyjątkiem pojazdu członowego;

4) pojazdem z przyczepą (naczepą);

5) na autostradzie, z wyjątkiem holowania przez pojazdy przeznaczone do holowania do najbliższego wyjazdu lub miejsca obsługi podróżnych.

3. W razie holowania pojazdu w sposób wykluczający potrzebę kierowania nim lub użycia hamulców, rzeczywista masa całkowita pojazdu holowanego nie może przekraczać rzeczywistej masy całkowitej pojazdu holującego.

Oddział 10
Ruch pojazdów w kolumnie

Art. 32. [Kolumna pojazdów]

1. Liczba pojazdów jadących w zorganizowanej kolumnie nie może przekraczać:

1) samochodów osobowych, motorowerów lub motocykli – 10;

2) rowerów lub wózków rowerowych – 15;

3) pozostałych pojazdów – 5.

2. Odległość między jadącymi kolumnami nie może być mniejsza niż 500 m dla kolumn pojazdów samochodowych oraz 200 m dla kolumn pozostałych pojazdów.

3. (uchylony).

4. Jazda w kolumnie nie zwalnia kierującego pojazdem od przestrzegania obowiązujących przepisów ruchu drogowego.

5. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do pojazdów uprzywilejowanych oraz pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Zabrania się wjeżdżania między jadące w kolumnie rowery lub wózki rowerowe oraz pojazdy, o których mowa w ust. 5.

6a. Przejazd kolumny pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w skład której wchodzi więcej niż 5 pojazdów, jest dozwolony pod warunkiem uzyskania zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy, wydawanego przez właściwy organ wojskowy.

7. (uchylony).

Oddział 11
Przepisy dodatkowe o ruchu rowerów, motorowerów oraz pojazdów zaprzęgowych

Art. 33. [Ruch rowerem]

1. Kierujący rowerem jest obowiązany korzystać z drogi dla rowerów lub pasa ruchu dla rowerów, jeśli są one wyznaczone dla kierunku, w którym się porusza lub zamierza skręcić. Kierujący rowerem, korzystając z drogi dla rowerów i pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

1a. Kierujący rowerem może zatrzymać się w śluzie rowerowej obok innych rowerzystów. Jest obowiązany opuścić ją, kiedy zaistnieje możliwość kontynuowania jazdy w zamierzonym kierunku i zająć miejsce na jezdni zgodnie z odpowiednio art. 33 ust. 1 lub art. 16 ust. 4 i 5.

2. Dziecko w wieku do 7 lat może być przewożone na rowerze, pod warunkiem że jest ono umieszczone na dodatkowym siodełku zapewniającym bezpieczną jazdę.

3. Kierującemu rowerem lub motorowerem zabrania się:

1) jazdy po jezdni obok innego uczestnika ruchu, z zastrzeżeniem ust. 3a;

2) jazdy bez trzymania co najmniej jednej ręki na kierownicy oraz nóg na pedałach lub podnóżkach;

3) czepiania się pojazdów.

3a. Dopuszcza się wyjątkowo jazdę po jezdni kierującego rowerem obok innego roweru lub motoroweru, jeżeli nie utrudnia to poruszania się innym uczestnikom ruchu albo w inny sposób nie zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego.

4. (uchylony).

5. Korzystanie z chodnika lub drogi dla pieszych przez kierującego rowerem jest dozwolone wyjątkowo, gdy:

1) opiekuje się on osobą w wieku do lat 10 kierującą rowerem;

2) szerokość chodnika wzdłuż drogi, po której ruch pojazdów jest dozwolony z prędkością większą niż 50 km/h, wynosi co najmniej 2 m i brakuje wydzielonej drogi dla rowerów oraz pasa ruchu dla rowerów;

3) warunki pogodowe zagrażają bezpieczeństwu rowerzysty na jezdni (śnieg, silny wiatr, ulewa, gołoledź, gęsta mgła), z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Kierujący rowerem, korzystając z chodnika lub drogi dla pieszych, jest obowiązany jechać powoli, zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

7. Kierujący rowerem może jechać lewą stroną jezdni na zasadach określonych dla ruchu pieszych w przepisach art. 11 ust. 1–3, jeżeli opiekuje się on osobą kierującą rowerem w wieku do lat 10.

Art. 34. [Pojazd zaprzęgowy]

1. Do zaprzęgu może być używane tylko zwierzę niepłochliwe, odpowiednio sprawne fizycznie i dające sobą kierować.

2. Kierujący pojazdem zaprzęgowym jest obowiązany utrzymywać pojazd i zaprzęg w takim stanie, aby mógł nad nimi panować.

3. Bezpośrednio jeden za drugim może jechać nie więcej niż 5 pojazdów zaprzęgowych. Odległość między piątym pojazdem a następnym nie może być mniejsza niż 200 m.

4. Kierujący pojazdem zaprzęgowym przy wjeżdżaniu na drogę twardą w miejscu, gdzie nie ma dostatecznej widoczności drogi, jest obowiązany prowadzić zwierzę za uzdę.

5. Kierującemu pojazdem zaprzęgowym zabrania się:

1) przeciążania zwierzęcia;

2) jazdy obok innego uczestnika ruchu na jezdni;

3) pozostawiania pojazdu niezabezpieczonego przed ruszeniem;

4) jazdy pojazdem na płozach bez dzwonków lub grzechotek.

Rozdział 4
Ruch zwierząt

Art. 35. [Jazda wierzchem]

1. Jazda wierzchem i pędzenie zwierząt powinny się odbywać po drodze przeznaczonej do pędzenia zwierząt. W razie braku takiej drogi jazda wierzchem i pędzenie zwierząt mogą odbywać się po poboczu, a jeżeli brak jest pobocza – po jezdni.

2. Do jazdy wierzchem i pędzenia zwierząt stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 ust. 1 i 2 oraz przepisy o ruchu pojazdów.

Art. 36. [Zakazy związane z jazdą wierzchem]

1. Zabrania się jazdy wierzchem:

1) bez uzdy;

2) obok innego uczestnika ruchu na jezdni;

3) po drodze oznaczonej znakami z numerem drogi międzynarodowej oraz po drodze, na której obowiązuje zakaz ruchu pojazdów zaprzęgowych;

4) po drodze twardej w okresie niedostatecznej widoczności;
5) po drodze twardej osobie w wieku poniżej 17 lat.
2. Jeździec może prowadzić luzem tylko jedno zwierzę po swojej prawej stronie.

Art. 37. [Pędzenie zwierząt]
1. Zwierzęta w stadzie mogą być pędzone po drodze tylko pod odpowiednim nadzorem. Zwierzę pojedyncze może być prowadzone tylko na uwięzi.
2. Poganiacz zwierząt jest obowiązany:
1) iść po lewej stronie pędzonych zwierząt;
2) w okresie niedostatecznej widoczności nieść latarkę z widocznym z odległości co najmniej 150 m światłem białym.
3. Zwierzęta mogą być prowadzone luzem przy pojeździe zaprzęgowym z jego prawej strony, w liczbie nie większej niż 2 sztuki.
4. Zabrania się:
1) pędzenia zwierząt po drodze oznaczonej znakami z numerem drogi międzynarodowej, a po innej drodze twardej – w okresie od zmierzchu do świtu;
2) pędzenia zwierząt po drodze twardej osobie w wieku poniżej 13 lat;
3) pędzenia zwierząt w poprzek drogi w miejscu niewidocznym na dostateczną odległość;
4) zatrzymywania zwierząt na jezdni;
5) zajmowania przez zwierzęta więcej niż prawej połowy jezdni albo drogi dla pieszych lub rowerów.
5. Rada powiatu może wprowadzić zakaz pędzenia zwierząt na określonych drogach lub obszarach oraz w określonym czasie.

Rozdział 5
Porządek i bezpieczeństwo ruchu na drogach

Oddział 1
Przepisy porządkowe

Art. 38. [Dokumenty]
Kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagane dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego:
1) dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem;

2) dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu;

3) dokument potwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowód opłacenia składki za to ubezpieczenie;

3a)[5] **zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym z wynikiem pozytywnym w zakresie wyposażenia pojazdu w blokadę alkoholową w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 5 pkt 7 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2015 r., poz. 155 i 541);**

4) zezwolenie, o którym mowa w art. 106 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151);

4a)[6] **dokument potwierdzający kalibrację blokady alkoholowej, wystawiony przez producenta urządzenia lub jego upoważnionego przedstawiciela;**

5) inne dokumenty, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnej ustawy.

Art. 39. [Obowiązek korzystania z pasów bezpieczeństwa]

1.[7] **Kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy, z zastrzeżeniem ust. 3, 3b i 3c.**

2. Obowiązek korzystania z pasów bezpieczeństwa nie dotyczy:

1)[8] **osoby mającej zaświadczenie lekarskie o przeciwwskazaniu do używania pasów bezpieczeństwa;**

2) kobiety o widocznej ciąży;

3) kierującego taksówką podczas przewożenia pasażera;

4) instruktora lub egzaminatora podczas szkolenia lub egzaminowania;

5) policjanta, funkcjonariusza Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Inspektora Kontroli Skarbowej, funkcjonariusza celnego i Służby Więzien-

---

[5] Art. 38 pkt 3a dodany przez art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[6] Art. 38 pkt 4a dodany przez art. 4 pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[7] Art. 39 ust. 1 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[8] Art. 39 ust. 2 pkt 1 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

nej, żołnierza Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – podczas przewożenia osoby (osób) zatrzymanej;

6) funkcjonariusza Biura Ochrony Rządu podczas wykonywania czynności służbowych;

6a)[9] **żołnierza Żandarmerii Wojskowej podczas wykonywania czynności ochronnych;**

7) zespołu medycznego w czasie udzielania pomocy medycznej;

8) konwojenta podczas przewożenia wartości pieniężnych;

9) osoby chorej lub niepełnosprawnej przewożonej na noszach lub w wózku inwalidzkim;

10)[10] **dziecka w wieku poniżej 3 lat przewożonego pojazdem kategorii M_2 i M_3;**

11)[11] **dziecka przewożonego na zasadach przewidzianych w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz.U. z 2012 r., poz. 1138, z późn. zm.).**

2a.[12] **Kierujący pojazdem kategorii M_2 i M_3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, wyposażonym w pasy bezpieczeństwa jest obowiązany do poinformowania osób przewożonych pojazdem o obowiązku korzystania z tych pasów podczas jazdy, chyba że zostały one o tym obowiązku poinformowane:**

1) przez znajdującą się w pojeździe osobę kierującą przewożoną grupą lub

2) za pomocą urządzenia audiowizualnego, lub

3) za pomocą znaku umieszczonego w widoczny sposób przy każdym miejscu siedzącym, zgodnego ze wzorem określonym w załączniku do dyrektywy Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. odnoszącej się do obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach (91/671/EWG) (Dz.Urz. WE L 373 z 31.12.1991, str. 26, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 1, str. 353, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą nr 91/671/EWG".

---

[9] Art. 39 ust. 2 pkt 6a dodany przez art. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[10] Art. 39 ust. 2 pkt 10 dodany przez art. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[11] Art. 39 ust. 2 pkt 11 dodany przez art. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[12] Art. 39 ust. 2a dodany przez art. 1 pkt 1 lit. c) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

3.[13] **W pojeździe kategorii M_1, N_1, N_2 i N_3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, wyposażonym w pasy bezpieczeństwa lub urządzenia przytrzymujące dla dzieci, dziecko mające mniej niż 150 cm wzrostu jest przewożone, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 3b, w foteliku bezpieczeństwa dla dziecka lub innym urządzeniu przytrzymującym dla dzieci, zgodnym z:**

1) masą i wzrostem dziecka oraz

2) właściwymi warunkami technicznymi określonymi w przepisach Unii Europejskiej lub w regulaminach EKG ONZ dotyczących urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojeździe.

3a.[14] **Foteliki bezpieczeństwa dla dziecka oraz inne urządzenia przytrzymujące dla dzieci są instalowane w pojeździe, zgodnie z zaleceniami producenta urządzenia, wskazującymi, w jaki sposób urządzenie może być bezpiecznie stosowane.**

3b.[15] **Zezwala się na przewożenie w pojeździe kategorii M_1, N_1, N_2 i N_3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, na tylnym siedzeniu pojazdu, dziecka mającego co najmniej 135 cm wzrostu przytrzymywanego za pomocą pasów bezpieczeństwa w przypadkach, kiedy ze względu na masę i wzrost dziecka nie jest możliwe zapewnienie fotelika bezpieczeństwa dla dziecka lub innego urządzenia przytrzymującego dla dzieci zgodnego z warunkami, o których mowa w ust. 3.**

3c.[16] **Zezwala się na przewożenie w pojeździe kategorii M_1 i N_1, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, na tylnym siedzeniu pojazdu, trzeciego dziecka w wieku co najmniej 3 lat, przytrzymywanego za pomocą pasów bezpieczeństwa, w przypadku gdy dwoje dzieci jest przewożonych w fotelikach bezpieczeństwa dla dziecka lub innych urządzeniach przytrzymujących dla dzieci, zainstalowanych na tylnych siedzeniach pojazdu i nie ma możliwości zainstalowania trzeciego fotelika bezpieczeństwa dla dziecka lub innego urządzenia przytrzymującego dla dzieci.**

---

[13] Art. 39 ust. 3 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. d) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[14] Art. 39 ust. 3a dodany przez art. 1 pkt 1 lit. e) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[15] Art. 39 ust. 3b dodany przez art. 1 pkt 1 lit. e) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[16] Art. 39 ust. 3c dodany przez art. 1 pkt 1 lit. e) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

4.[17] **Przepis ust. 3 nie dotyczy przewozu dziecka:**

1) taksówką;

2) specjalistycznym środkiem transportu sanitarnego, o którym mowa w art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. z 2013 r., poz. 757, z późn. zm.);

3) pojazdem Policji, Straży Granicznej lub straży gminnej (miejskiej);

4) mającego zaświadczenie lekarskie o przeciwwskazaniu do przewożenia w foteliku bezpieczeństwa dla dziecka lub innym urządzeniu przytrzymującym dla dzieci.

5.[18] **Zaświadczenia lekarskie, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 4, zawierają:**

1) imię i nazwisko;

2) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument;

3) okres ważności;

4) znak graficzny zgodny ze wzorem określonym w art. 5 dyrektywy nr 91/671/EWG.

6.[19] **Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory zaświadczeń lekarskich, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 4, kierując się przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi obowiązkowego stosowania pasów bezpieczeństwa i urządzeń przytrzymujących dla dzieci w pojazdach oraz mając na uwadze potrzebę ujednolicenia stosowanych dokumentów.**

Art. 40. [Kask ochronny]

1. Kierujący motocyklem, czterokołowcem lub motorowerem oraz osoba przewożona takimi pojazdami są obowiązani używać w czasie jazdy kasków ochronnych odpowiadających właściwym warunkom technicznym.

---

[17] Art. 39 ust. 4 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 lit. f) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[18] Art. 39 ust. 5 dodany przez art. 1 pkt 1 lit. g) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[19] Art. 39 ust. 6 dodany przez art. 1 pkt 1 lit. g) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do motocykli fabrycznie wyposażonych w pasy bezpieczeństwa.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do czterokołowców fabrycznie wyposażonych w nadwozie zamknięte i pasy bezpieczeństwa.

Art. 41. [Elementy odblaskowe]

Osoba wykonująca roboty lub inne czynności na drodze jest obowiązana używać w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu elementów odblaskowych odpowiadających właściwym warunkom technicznym.

Art. 42. [Niewidomy]

Niewidomy podczas samodzielnego poruszania się po drodze jest obowiązany nieść białą laskę w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu.

Art. 43. [Dzieci na drodze]

1. Dziecko w wieku do 7 lat może korzystać z drogi tylko pod opieką osoby, która osiągnęła wiek co najmniej 10 lat. Nie dotyczy to strefy zamieszkania.

2. (uchylony).

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy drogi przeznaczonej wyłącznie dla pieszych.

Art. 44. [Wypadek drogowy]

1. Kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany:

1) zatrzymać pojazd, nie powodując przy tym zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) przedsięwziąć odpowiednie środki w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu w miejscu wypadku;

3) niezwłocznie usunąć pojazd z miejsca wypadku, aby nie powodował zagrożenia lub tamowania ruchu, jeżeli nie ma zabitego lub rannego;

4) podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku.

2. Jeżeli w wypadku jest zabity lub ranny, kierujący pojazdem jest obowiązany ponadto:

1) udzielić niezbędnej pomocy ofiarom wypadku oraz wezwać zespół ratownictwa medycznego i Policję;

2) nie podejmować czynności, które mogłyby utrudnić ustalenie przebiegu wypadku;

3) pozostać na miejscu wypadku, a jeżeli wezwanie zespołu ratownictwa medycznego lub Policji wymaga oddalenia się – niezwłocznie powrócić na to miejsce.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do innych osób uczestniczących w wypadku.

Art. 45. [Zakazy porządkowe]

1. Zabrania się:

1) kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu;

2) holowania pojazdu kierowanego przez osobę, o której mowa w pkt 1;

3) otwierania drzwi pojazdu, pozostawiania otwartych drzwi lub wysiadania bez upewnienia się, że nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia;

4) wykorzystywania drogi lub poszczególnych jej części w sposób niezgodny z przeznaczeniem, chyba że przepisy szczegółowe stanowią inaczej;

5) wjeżdżania na pas między jezdniami;

6) pozostawiania na drodze przedmiotów, które mogłyby zagrozić bezpieczeństwu ruchu; jeżeli jednak usunięcie ich nie jest możliwe, należy je oznaczyć w sposób widoczny w dzień i w nocy;

7) umieszczania na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepienie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu;

8) samowolnego umieszczania lub włączania albo usuwania lub wyłączania znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń ostrzegawczo-zabezpieczających lub kontrolnych na drodze, jak również zmiany ich położenia lub ich zasłaniania;

9) zaśmiecania lub zanieczyszczania drogi;

10) samowolnego umieszczania na drodze jakichkolwiek znaków, napisów lub symboli.

2. Kierującemu pojazdem zabrania się:

1) korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku;

2) przewożenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 1, na rowerze lub motorowerze albo motocyklu, chyba że jest przewożona w bocznym wózku;

3) przewożenia pasażera w sposób niezgodny z art. 39, 40 lub 63 ust. 1;

4)[20] przewożenia w foteliku bezpieczeństwa dla dziecka lub innym urządzeniu przytrzymującym dla dzieci dziecka siedzącego tyłem do kierunku jazdy na przednim siedzeniu pojazdu samochodowego wyposażonego w poduszkę powietrzną dla pasażera, która jest aktywna podczas przewożenia dziecka;

5)[21] przewożenia dziecka w wieku poniżej 3 lat w pojeździe kategorii M_1, N_1, N_2 i N_3, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, niewyposażonym w pasy bezpieczeństwa i fotelik bezpieczeństwa dla dziecka lub w pasy bezpieczeństwa i inne urządzenie przytrzymujące dla dzieci;

6)[22] przewożenia na przednim siedzeniu pojazdu samochodowego, poza fotelikiem bezpieczeństwa dla dziecka lub innym urządzeniem przytrzymującym dla dzieci, dziecka mającego mniej niż 150 cm wzrostu.

Oddział 2
Zatrzymanie i postój

Art. 46. [Zatrzymanie i postój pojazdu]

1. Zatrzymanie i postój pojazdu są dozwolone tylko w miejscu i w warunkach, w których jest on z dostatecznej odległości widoczny dla innych kierujących i nie powoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub jego utrudnienia.

2. Kierujący pojazdem, zatrzymując pojazd na jezdni, jest obowiązany ustawić go jak najbliżej jej krawędzi oraz równolegle do niej.

3. W czasie postoju na drodze poza obszarem zabudowanym pojazd powinien znajdować się, jeżeli to tylko możliwe, poza jezdnią.

4. Kierujący pojazdem jest obowiązany stosować sposób zatrzymania lub postoju wskazany znakami drogowymi.

5. Kierujący pojazdem jest obowiązany w czasie postoju zabezpieczyć pojazd przed możliwością jego uruchomienia przez osobę niepowołaną oraz zachować inne środki ostrożności niezbędne do uniknięcia wypadku.

---

[20] Art. 45 ust. 2 pkt 4 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[21] Art. 45 ust. 2 pkt 5 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

[22] Art. 45 ust. 2 pkt 6 dodany przez art. 1 pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

Art. 47. [Zatrzymanie lub postój na chodniku]

1. Dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t, pod warunkiem że:

1) na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju;

2) szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m;

3) pojazd umieszczony przednią osią na chodniku nie tamuje ruchu pojazdów na jezdni.

2. Dopuszcza się, przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2, zatrzymanie lub postój na chodniku przy krawędzi jezdni całego samochodu osobowego, motocykla, motoroweru, roweru lub wózka rowerowego. Inny pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t może być w całości umieszczony na chodniku tylko w miejscu wyznaczonym odpowiednimi znakami drogowymi.

Art. 47a. [Zatrzymanie pojazdu w tunelu]

Kierujący pojazdem w tunelu, podczas zatrzymania wynikającego z warunków lub przepisów ruchu drogowego, jest obowiązany zachować odstęp od poprzedzającego pojazdu nie mniejszy niż 5 m.

Art. 48. (uchylony).

Art. 49. [Zakaz zatrzymania lub postoju pojazdu]

1. Zabrania się zatrzymania pojazdu:

1) na przejeździe kolejowym, na przejeździe tramwajowym, na skrzyżowaniu oraz w odległości mniejszej niż 10 m od przejazdu lub skrzyżowania;

2) na przejściu dla pieszych, na przejeździe dla rowerzystów oraz w odległości mniejszej niż 10 m przed tym przejściem lub przejazdem; na drodze dwukierunkowej o dwóch pasach ruchu zakaz ten obowiązuje także za tym przejściem lub przejazdem;

3) w tunelu, na moście lub na wiadukcie;

4) na jezdni wzdłuż linii ciągłej oraz w pobliżu jej punktów krańcowych, jeżeli zmusiłoby to innych kierujących pojazdami wielośladowymi do najeżdżania na tę linię;

5) na jezdni obok linii przerywanej wyznaczającej krawędź jezdni oraz na jezdni i na poboczu obok linii ciągłej wyznaczającej krawędź jezdni;

6) w odległości mniejszej niż 10 m od przedniej strony znaku lub sygnału drogowego, jeżeli zostałyby one zasłonięte przez pojazd;

7) na jezdni przy jej lewej krawędzi, z wyjątkiem zatrzymania lub postoju pojazdu na obszarze zabudowanym na drodze jednokierunkowej lub na jezdni dwukierunkowej o małym ruchu;

8) na pasie między jezdniami;

9) w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką – na całej jej długości;

10) w odległości mniejszej niż 15 m od punktów krańcowych wysepki, jeżeli jezdnia z prawej jej strony ma tylko jeden pas ruchu;

11) na drodze dla rowerów, pasie ruchu dla rowerów oraz w śluzie rowerowej, z wyjątkiem roweru.

2. Zabrania się postoju:

1) w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowej;

2) w miejscu utrudniającym dostęp do innego prawidłowo zaparkowanego pojazdu lub wyjazd tego pojazdu;

3) przed i za przejazdem kolejowym, po obu stronach drogi, na odcinku od przejazdu kolejowego do słupka wskaźnikowego z jedną kreską;

4) w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu;

5) na obszarze zabudowanym, pojazdu lub zespołu pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 16 t lub o długości przekraczającej 12 m, poza wyznaczonymi w tym celu parkingami.

3. Zabrania się zatrzymania lub postoju pojazdu na autostradzie lub drodze ekspresowej w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu. Jeżeli unieruchomienie pojazdu nastąpiło z przyczyn technicznych, kierujący pojazdem jest obowiązany usunąć pojazd z jezdni oraz ostrzec innych uczestników ruchu.

4. Zakaz zatrzymania lub postoju pojazdu nie dotyczy unieruchomienia pojazdu wynikającego z warunków lub przepisów ruchu drogowego.

Art. 50. [Sygnalizowanie postoju]

1. Kierujący pojazdem jest obowiązany sygnalizować postój pojazdu silnikowego lub przyczepy z powodu uszkodzenia lub wypadku:

1) na autostradzie lub drodze ekspresowej – w każdym przypadku;

2) na pozostałych drogach twardych:

a) poza obszarem zabudowanym – w razie postoju na jezdni w miejscu, w którym jest to zabronione, a na poboczu, jeżeli pojazd nie jest widoczny z dostatecznej odległości,

b) na obszarze zabudowanym – w razie postoju na jezdni w miejscu, w którym zatrzymanie jest zabronione.

2. Postój pojazdu, o którym mowa w ust. 1, należy sygnalizować w sposób następujący:

1) na autostradzie lub drodze ekspresowej – przez:

a) włączenie świateł awaryjnych pojazdu, a jeżeli pojazd nie jest w nie wyposażony, należy włączyć światła pozycyjne,

b) umieszczenie ostrzegawczego trójkąta odblaskowego w odległości 100 m za pojazdem; trójkąt ten umieszcza się na jezdni lub poboczu, odpowiednio do miejsca unieruchomienia pojazdu;

2) na pozostałych drogach:

a) poza obszarem zabudowanym – przez umieszczenie w odległości 30–50 m za pojazdem ostrzegawczego trójkąta odblaskowego i włączenie świateł awaryjnych; w razie gdy pojazd nie jest wyposażony w światła awaryjne, należy włączyć światła pozycyjne,

b) na obszarze zabudowanym – przez włączenie świateł awaryjnych, a jeżeli pojazd nie jest w nie wyposażony, należy włączyć światła pozycyjne i umieścić ostrzegawczy trójkąt odblaskowy za pojazdem lub na nim, na wysokości nie większej niż 1 m.

3. Sygnalizowanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, obowiązuje przez cały czas postoju pojazdu.

Art. 50a. [Usuwanie pojazdów]

1. Pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza.

2. Pojazd usunięty w trybie określonym w ust. 1, nieodebrany na wezwanie gminy przez uprawnioną osobę w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia, uznaje się za porzucony z zamiarem wyzbycia się. Pojazd ten przechodzi na własność gminy z mocy ustawy.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, gdy nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zobowiązanej.

4. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, gdy w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia pojazdu nie została ustalona osoba uprawniona do jego odbioru.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, kierując się zasadą poszanowania prawa własności oraz potrzebą zapewnienia porządku na drogach publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb oraz jednostki i warunki ich współdziałania w zakresie usuwania pojazdów bez tablic rejestracyjnych lub których stan wskazuje na to, że nie są używane;

2) tryb postępowania w zakresie przejęcia pojazdu na własność gminy.

Oddział 3
Używanie świateł zewnętrznych

Art. 51. [Światła mijania]

1. Kierujący pojazdem jest obowiązany używać świateł mijania podczas jazdy w warunkach normalnej przejrzystości powietrza.

2. W czasie od świtu do zmierzchu w warunkach normalnej przejrzystości powietrza, zamiast świateł mijania, kierujący pojazdem może używać świateł do jazdy dziennej.

3. W czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi, kierujący pojazdem może używać świateł drogowych, o ile nie oślepi innych kierujących albo pieszych poruszających się w kolumnie. Kierujący pojazdem, używając świateł drogowych, jest obowiązany przełączyć je na światła mijania w razie zbliżania się:

1) pojazdu nadjeżdżającego z przeciwka, przy czym jeżeli jeden z kierujących wyłączył światła drogowe – drugi jest obowiązany uczynić to samo;

2) do pojazdu poprzedzającego, jeżeli kierujący może być oślepiony;

3) pojazdu szynowego lub komunikacji wodnej, jeżeli poruszają się w takiej odległości, że istnieje możliwość oślepienia kierujących tymi pojazdami.

4. (uchylony).

5. Na drodze krętej, oznaczonej odpowiednimi znakami drogowymi, kierujący pojazdem może używać przednich świateł przeciwmgłowych od zmierzchu do świtu, również w warunkach normalnej przejrzystości powietrza.

6. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do kierującego pojazdem, który nie jest wyposażony w światła mijania, drogowe lub światła do jazdy dziennej. Kierujący takim pojazdem w czasie od zmierzchu do świtu lub w tunelu jest obowiązany używać świateł stanowiących obowiązkowe wyposażenie pojazdu.

7. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio podczas zatrzymania pojazdu, wynikającego z warunków lub przepisów ruchu drogowego. Jeżeli zatrzymanie trwa ponad 1 minutę, dopuszcza się wyłączenie świateł zewnętrznych pojazdu, o ile na tym samym pasie ruchu, przed tym pojazdem i za nim, stoją inne pojazdy.

Art. 52. [Światła pozycyjne]

1. Kierujący pojazdem silnikowym lub szynowym, w warunkach niedostatecznej widoczności, podczas zatrzymania niewynikającego z warunków ruchu lub przepisów ruchu drogowego oraz podczas postoju, jest obowiązany używać świateł pozycyjnych przednich i tylnych lub świateł postojowych. W pojeździe niezłączonym z przyczepą oraz w zespole pojazdów o długości nieprzekraczającej 6 m dopuszcza się włączenie świateł postojowych jedynie od strony środka jezdni.

2. Podczas zatrzymania lub postoju, w miejscu oświetlonym w stopniu zapewniającym widoczność pojazdu lub znajdującym się poza jezdnią i poboczem, wszystkie światła pojazdu mogą być wyłączone. Przepis ten nie dotyczy pojazdu szynowego oraz pojazdu, na którym znajduje się urządzenie lub ładunek, wystające poza pojazd i wymagające oznaczenia odrębnymi światłami.

3. Światło oświetlające przedmioty przydrożne (szperacz) może być włączone tylko podczas zatrzymania lub postoju, pod warunkiem że nie oślepi innych uczestników ruchu. Ograniczenie to nie dotyczy pojazdu uprzywilejowanego.

Oddział 4
Warunki używania pojazdów w ruchu drogowym

Art. 53. [Pojazd uprzywilejowany]

1. Pojazdem uprzywilejowanym w ruchu drogowym może być pojazd samochodowy:

1) jednostek ochrony przeciwpożarowej;
2) zespołu ratownictwa medycznego;
3) Policji;
4) jednostki ratownictwa chemicznego;
5) Straży Granicznej;
6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
7) Agencji Wywiadu;
7a) Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
7b) Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
7c) Służby Wywiadu Wojskowego;
8) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;
9) Służby Więziennej;
10) Biura Ochrony Rządu;
10a) kontroli skarbowej;
10b) Służby Celnej;

10c) straży gminnych (miejskich);
10d) podmiotów uprawnionych do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa górskiego;
10e) Służby Parku Narodowego;
10f) podmiotów uprawnionych do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa wodnego;
11) Inspekcji Transportu Drogowego;
12) jednostki niewymienionej w pkt 1–11, jeżeli jest używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego – na podstawie zezwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

1a. Minister właściwy do spraw wewnętrznych stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 12, gdy ustaną okoliczności uzasadniające wykorzystanie pojazdu jako uprzywilejowanego.

2. Kierujący pojazdem uprzywilejowanym może, pod warunkiem zachowania szczególnej ostrożności, nie stosować się do przepisów o ruchu pojazdów, zatrzymaniu i postoju oraz do znaków i sygnałów drogowych tylko w razie, gdy:
1) uczestniczy:
a) w akcji związanej z ratowaniem życia, zdrowia ludzkiego lub mienia albo koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego albo
b) w przejeździe kolumny pojazdów uprzywilejowanych,
c) w wykonywaniu zadań związanych bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, którym na mocy odrębnych przepisów przysługuje ochrona;
2) pojazd wysyła jednocześnie sygnały świetlny i dźwiękowy; po zatrzymaniu pojazdu nie wymaga się używania sygnału dźwiękowego;
3) w pojeździe włączone są światła drogowe lub mijania.

3. Kierujący pojazdem uprzywilejowanym jest obowiązany stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub upoważnione do jego kontroli.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia porządku, sprawności i bezpieczeństwa ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia, okoliczności, w jakich używane są pojazdy uprzywilejowane w kolumnach.

Art. 54. [Pojazd wykonujący prace na drodze]

1. Pojazd wykonujący na drodze prace porządkowe, remontowe lub modernizacyjne powinien wysyłać żółte sygnały błyskowe.

2. Kierujący pojazdem, o którym mowa w ust. 1, może, pod warunkiem zachowania szczególnej ostrożności, nie stosować się do przepisów o obowiąz-

ku jazdy na jezdni lub przy jej prawej krawędzi oraz o zatrzymaniu i postoju, z tym że:

1) na jezdni jednokierunkowej oraz poza obszarem zabudowanym, podczas oczyszczania drogi ze śniegu, dopuszcza się również jazdę przy lewej krawędzi jezdni;

2) jazdę po chodniku dopuszcza się tylko przy zachowaniu bezpieczeństwa pieszych.

2a. Kierujący pojazdem, o którym mowa w ust. 1, może korzystać z autostrady lub drogi ekspresowej nawet wtedy, gdy pojazd ten nie jest pojazdem samochodowym lub jego konstrukcja uniemożliwia rozwinięcie prędkości co najmniej 40 km/h.

3. Pojazd, który ze względu na konstrukcję, ładunek lub nietypowe zachowanie na drodze może zagrażać bezpieczeństwu w ruchu drogowym, powinien wysyłać żółte sygnały błyskowe.

4. Zabrania się, z zastrzeżeniem art. 31 ust. 1 pkt 5, używania żółtych sygnałów błyskowych do innych celów niż określone w ust. 1 i 3.

Art. 55. [Pojazd do nauki jazdy]

1. Pojazd do nauki jazdy lub przeprowadzania egzaminu państwowego oznacza się tablicą kwadratową barwy niebieskiej z białą literą „L", umieszczoną na pojeździe. W warunkach niedostatecznej widoczności tablica umieszczona na pojeździe, z wyłączeniem tablicy na motocyklu, powinna być oświetlona. Tablica, którą oznaczony jest motocykl, powinna być wykonana z materiału odblaskowego.

2. Podczas kierowania pojazdem do nauki jazdy przez osobę inną niż osoba ubiegająca się o uprawnienie do kierowania pojazdem tablica, o której mowa w ust. 1, powinna być zasłonięta lub złożona.

3. Kierujący pojazdem, przejeżdżając obok pojazdu, o którym mowa w ust. 1, lub jadąc za nim, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność.

Art. 56. (uchylony).

Art. 57. [Przewóz dzieci i młodzieży]

1. Pojazd przewożący zorganizowaną grupę dzieci lub młodzieży w wieku do 18 lat oznacza się z przodu i z tyłu kwadratowymi tablicami barwy żółtej z symbolem dzieci barwy czarnej. W warunkach niedostatecznej widoczności tablice powinny być oświetlone, chyba że są wykonane z materiału odblaskowego. Kierujący tym pojazdem jest obowiązany włączyć światła awaryjne podczas wsiadania lub wysiadania dzieci lub młodzieży.

2. Kierujący pojazdem, omijając pojazd, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany w czasie wsiadania lub wysiadania dzieci lub młodzieży zachować szczególną ostrożność i w razie potrzeby zatrzymać się.

3. Zabrania się oznaczania pojazdu tablicami, o których mowa w ust. 1, w czasie, gdy dzieci lub młodzież nie są przewożone.

Art. 57a. [Autobus szkolny]

1. Kierujący autobusem szkolnym podczas wsiadania lub wysiadania dzieci jest obowiązany włączyć światła awaryjne.

2. Kierujący pojazdem, przejeżdżając obok autobusu szkolnego, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność.

3. Jeżeli autobus szkolny przewozi inne osoby lub nie przewozi żadnych osób, tablice z napisem „autobus szkolny" powinny być zdjęte, zasłonięte lub złożone.

Art. 58. [Przewóz osób niepełnosprawnych]

1. Pojazd przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu osób niepełnosprawnych oznacza się z przodu i z tyłu kwadratowymi tablicami barwy niebieskiej z międzynarodowym symbolem wózka inwalidzkiego barwy białej. Tablice te powinny być wykonane z materiału odblaskowego. Kierujący tym pojazdem jest obowiązany włączyć światła awaryjne podczas wsiadania lub wysiadania osoby niepełnosprawnej.

2. Kierujący pojazdem, omijając pojazd, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany w czasie wsiadania lub wysiadania osoby niepełnosprawnej zachować szczególną ostrożność i w razie potrzeby zatrzymać się.

Art. 59. [Ruch międzynarodowy]

1. Pojazd zarejestrowany w Rzeczypospolitej Polskiej, który ma być używany w ruchu międzynarodowym, powinien być oznaczony znakiem z literami „PL".

2. Pojazd zarejestrowany za granicą uczestniczący w ruchu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien być oznaczony znakiem określającym państwo, w którym jest zarejestrowany.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 2, uważa się za spełniony, jeżeli na tablicy rejestracyjnej jest umieszczony znak określający państwo, w którym pojazd został zarejestrowany.

Art. 60. [Zakazy dla kierujących pojazdami]

1. Zabrania się:

1) używania pojazdu w sposób zagrażający bezpieczeństwu osoby znajdującej się w pojeździe lub poza nim;

2) zakrywania świateł oraz urządzeń sygnalizacyjnych, tablic rejestracyjnych lub innych wymaganych tablic albo znaków, które powinny być widoczne;

3) ozdabiania tablic rejestracyjnych oraz umieszczania z przodu lub z tyłu pojazdu znaków, napisów lub przedmiotów, które ograniczają czytelność tych tablic;

4) umieszczania na pojeździe znaku określającego inne państwo niż to, w którym pojazd został zarejestrowany.

2. Zabrania się kierującemu:

1) oddalania się od pojazdu, gdy silnik jest w ruchu;

2) używania pojazdu w sposób powodujący uciążliwości związane z nadmierną emisją spalin do środowiska lub nadmiernym hałasem;

3) pozostawiania pracującego silnika podczas postoju na obszarze zabudowanym; nie dotyczy to pojazdu wykonującego czynności na drodze;

4) ciągnięcia za pojazdem osoby na nartach, sankach, wrotkach lub innym podobnym urządzeniu;

5) używania opon z umieszczonymi w nich na trwałe elementami przeciwślizgowymi.

3. Używanie łańcuchów przeciwślizgowych na oponach jest dozwolone tylko na drodze pokrytej śniegiem.

4. Zakazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 5, nie stosuje się do:

1) pojazdów samochodowych biorących udział w rajdach zimowych i wyścigach zimowych za zgodą zarządcy drogi, wyrażoną w trybie określonym w art. 65a ust. 3 pkt 7a;

2) rowerów.

Art. 61. [Przewóz ładunków]

1. Ładunek nie może powodować przekroczenia dopuszczalnej masy całkowitej lub dopuszczalnej ładowności pojazdu.

2. Ładunek na pojeździe umieszcza się w taki sposób, aby:

1) nie powodował przekroczenia dopuszczalnych nacisków osi pojazdu na drogę;

2) nie naruszał stateczności pojazdu;

3) nie utrudniał kierowania pojazdem;

4) nie ograniczał widoczności drogi lub nie zasłaniał świateł, urządzeń sygnalizacyjnych, tablic rejestracyjnych lub innych tablic albo znaków, w które pojazd jest wyposażony.

3. Ładunek umieszczony na pojeździe powinien być zabezpieczony przed zmianą położenia lub wywoływaniem nadmiernego hałasu. Nie może on mieć odrażającego wyglądu lub wydzielać odrażającej woni.

4. Urządzenia służące do mocowania ładunku powinny być zabezpieczone przed rozluźnieniem się, swobodnym zwisaniem lub spadnięciem podczas jazdy.

5. Ładunek sypki może być umieszczony tylko w szczelnej skrzyni ładunkowej, zabezpieczonej dodatkowo odpowiednimi zasłonami uniemożliwiającymi wysypywanie się ładunku na drogę.

6. Ładunek wystający poza płaszczyzny obrysu pojazdu może być na nim umieszczony tylko przy zachowaniu następujących warunków:

1) ładunek wystający poza boczne płaszczyzny obrysu pojazdu może być umieszczony tylko w taki sposób, aby całkowita szerokość pojazdu z ładunkiem nie przekraczała 2,55 m, a przy szerokości pojazdu 2,55 m nie przekraczała 3 m, jednak pod warunkiem umieszczenia ładunku tak, aby z jednej strony nie wystawał na odległość większą niż 23 cm;

2) ładunek nie może wystawać z tyłu pojazdu na odległość większą niż 2 m od tylnej płaszczyzny obrysu pojazdu lub zespołu pojazdów; w przypadku przyczepy kłonicowej odległość tę liczy się od osi przyczepy;

3) ładunek nie może wystawać z przodu pojazdu na odległość większą niż 0,5 m od przedniej płaszczyzny obrysu i większą niż 1,5 m od siedzenia dla kierującego.

7. Przy przewozie drewna długiego dopuszcza się wystawanie ładunku z tyłu za przyczepę kłonicową na odległość nie większą niż 5 m.

8. Ładunek wystający poza przednią lub boczne płaszczyzny obrysu pojazdu powinien być oznaczony. Dotyczy to również ładunku wystającego poza tylną płaszczyznę obrysu pojazdu na odległość większą niż 0,5 m.

9. Ustala się następujące oznakowanie ładunku:

1) ładunek wystający z przodu pojazdu oznacza się chorągiewką barwy pomarańczowej lub dwoma białymi i dwoma czerwonymi pasami, tak aby były widoczne z boków i z przodu pojazdu, a w okresie niedostatecznej widoczności ponadto światłem białym umieszczonym na najbardziej wystającej do przodu części ładunku;

2) ładunek wystający z boku pojazdu oznacza się chorągiewką barwy pomarańczowej o wymiarach co najmniej 50 x 50 cm, umieszczoną przy najbardziej wystającej krawędzi ładunku, a ponadto w okresie niedostatecznej widoczności białym światłem odblaskowym skierowanym do przodu oraz czerwonym światłem i czerwonym światłem odblaskowym skierowanym do tyłu; światła te nie powinny znajdować się w odległości większej niż 40 cm od najbardziej wystającej krawędzi ładunku; jeżeli długość wystającego z boku ładunku, mierzona wzdłuż pojazdu, przekracza 3 m, to chorągiewkę i światła umieszcza się odpowiednio przy przedniej i tylnej części ładunku;

3) ładunek wystający z tyłu pojazdu oznacza się pasami białymi i czerwonymi umieszczonymi bezpośrednio na ładunku lub na tarczy na jego tylnej

płaszczyźnie albo na zawieszonej na końcu ładunku bryle geometrycznej (np. stożku, ostrosłupie); widoczna od tyłu łączna powierzchnia pasów powinna wynosić co najmniej 1000 cm^2, przy czym nie może być mniej niż po dwa pasy każdej barwy; ponadto w okresie niedostatecznej widoczności na najbardziej wystającej do tyłu krawędzi ładunku umieszcza się czerwone światło i czerwone światło odblaskowe; przy przewozie drewna długiego zamiast oznakowania pasami białymi i czerwonymi dopuszcza się oznakowanie końca ładunku chorągiewką lub tarczą barwy pomarańczowej;

4) ładunek wystający z tyłu samochodu osobowego lub przyczepy ciągniętej przez samochód osobowy może być oznaczony chorągiewką barwy czerwonej o wymiarach co najmniej 50 x 50 cm, umieszczoną przy najbardziej wystającej krawędzi ładunku.

10. Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 m.

11. (uchylony).

12. (uchylony).

13. (uchylony).

14. (uchylony).

15. Przy przewozie drewna jego rzeczywistą masę ustala się jako iloczyn objętości ładunku i normatywnej gęstości ustalonej dla danego gatunku drewna.

16. Minister właściwy do spraw środowiska i minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określą, w drodze rozporządzenia, gęstość drewna, uwzględniając w szczególności gatunki drewna mające zastosowanie w przemyśle i budownictwie, jego rodzaj i postać, w jakiej jest ono przewożone, mając na uwadze potrzebę ustalenia masy przewożonego drewna w celu uniknięcia przekroczenia nacisków osi pojazdów i ograniczenia negatywnego wpływu na stan techniczny dróg.

17. Minister właściwy do spraw transportu może określić, w drodze rozporządzenia, sposób przewozu ładunku, mając na względzie sposób jego rozmieszczenia i wpływ mocowania ładunku na pojeździe oraz zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego i ochronę środowiska.

Art. 62. [Rzeczywista masa całkowita przyczepy]

1. Rzeczywista masa całkowita przyczepy ciągniętej przez:

1) samochód osobowy, samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t lub autobus – nie może przekraczać rzeczywistej masy całkowitej pojazdu ciągnącego;

2) samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t – nie może przekraczać rzeczywistej masy całkowitej tego samochodu powiększonej o 40%;

3) motocykl lub motorower – nie może przekraczać masy własnej motocykla lub motoroweru, jednak nie może przekraczać 100 kg.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy naczep.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Straży Granicznej oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej.

4. Zespół pojazdów może składać się najwyżej z 3 pojazdów, a zespół ciągnięty przez pojazd silnikowy inny niż ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny – z 2 pojazdów.

4a. Długość zespołu 2 pojazdów nie może przekraczać 18,75 m, a 3 pojazdów – 22 m, z wyjątkiem zespołu pojazdów złożonego z:

1) pojazdu samochodowego i naczepy, których długość nie może przekraczać 16,5 m;

2) motocykla i przyczepy, motoroweru i przyczepy, roweru i przyczepy, wózka rowerowego i przyczepy, którego długość nie może przekraczać 4 m.

4b. Przejazd zespołu pojazdów złożonego z liczby pojazdów większej niż określona w ust. 4 lub o długości większej niż określona w ust. 4a wymaga zezwolenia, o którym mowa w art. 64d.

5. Długości zespołów pojazdów określone w ust. 4a nie dotyczą tramwajów.

Art. 63. [Przewóz osób]

1. Przewóz osób może odbywać się tylko pojazdem do tego przeznaczonym lub przystosowanym. Liczba przewożonych osób nie może przekraczać liczby miejsc określonych w dowodzie rejestracyjnym, z zastrzeżeniem ust. 4. W pojeździe niepodlegającym rejestracji liczba przewożonych osób wynika z konstrukcyjnego przeznaczenia pojazdu.

2. Dopuszcza się przewóz osób samochodem ciężarowym poza kabiną kierowcy, pod warunkiem że:

1) pojazd odpowiada wymaganym warunkom technicznym do przewozu osób;

2) osoby nie znajdują się między ładunkiem a kabiną kierowcy;

3) osoby przewożone są na miejscach siedzących;

4) pojazd nie przekracza prędkości 50 km/h.

3. Zabrania się przewozu osób w przyczepie, z tym że dopuszcza się przewóz:

1) dzieci do szkół lub przedszkoli i z powrotem w przyczepie dostosowanej do przewozu osób, ciągniętej przez ciągnik rolniczy;

2) konwojentów, drużyn roboczych i osób wykonujących czynności ładunkowe w przyczepie ciągniętej przez ciągnik rolniczy pod warunkiem, że:

a) liczba przewożonych osób nie przekracza 5,

b) osoby stojące trzymają się uchwytów,

c) osoby nie znajdują się pomiędzy ładunkiem a przednią ścianą przyczepy,
d) prędkość zespołu pojazdów nie przekracza 20 km/h;
3) osób w przyczepie (przyczepach) kolejki turystycznej pod warunkiem, że osoby te przewożone są wyłącznie na miejscach siedzących;
4) dzieci w przyczepie przystosowanej konstrukcyjnie do przewozu osób, ciągniętej przez rower lub wózek rowerowy.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do przewozu pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej.

5. Kierującemu pojazdem silnikowym, który przewozi osobę, zabrania się palenia tytoniu lub spożywania pokarmów w czasie jazdy. Nie dotyczy to kierującego samochodem ciężarowym, który przewozi osobę w kabinie kierowcy, i kierującego samochodem osobowym, z wyjątkiem taksówki.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki przewozu osób pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, mając na uwadze bezpieczeństwo przewożonych osób.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych i Minister Sprawiedliwości określą, w drodze rozporządzenia, warunki przewozu osób pojazdami Policji, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej, mając na uwadze bezpieczeństwo przewożonych osób.

Art. 64. [Zezwolenie na przejazd]

1. Ruch pojazdu nienormatywnego jest dozwolony pod warunkiem:
1) uzyskania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego odpowiedniej kategorii, wydawanego, w drodze decyzji administracyjnej, przez właściwy organ, a w przypadku pojazdu nienormatywnego należącego do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pod warunkiem uzyskania zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy, wydawanego przez właściwy organ wojskowy;
2) przestrzegania warunków przejazdu określonych w zezwoleniu, o którym mowa w pkt 1;
3) pilotowania przejazdu pojazdu nienormatywnego przez pilota, w przypadku gdy pojazd przekracza co najmniej jedną z następujących wielkości:
a) długość – 23 m,
b) szerokość – 3,2 m,
c) wysokość – 4,5 m,
d) rzeczywista masa całkowita – 60 t;
4) zachowania szczególnej ostrożności przez kierującego pojazdem nienormatywnym.

2. Zabrania się przewozu pojazdem nienormatywnym ładunków innych niż ładunek niepodzielny, z wyłączeniem pojazdów nienormatywnych

uprawnionych do poruszania się na podstawie zezwoleń kategorii I lub kategorii II.

3. Wymiary, masa, naciski osi pojazdów nienormatywnych uprawnionych do poruszania się na podstawie zezwoleń kategorii I–VII oraz drogi, po których pojazdy te mogą się poruszać, są określone w tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do ustawy.

4. Kierujący pojazdem nienormatywnym jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać uprawnionym osobom zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo wypis z zezwolenia w przypadku zezwolenia kategorii I.

5. Organ wydający zezwolenie na przejazd pojazdu nienormatywnego prowadzi rejestr wydanych zezwoleń. W rejestrze umieszcza się następujące dane:

1) numer zezwolenia;
2) datę wydania zezwolenia;
3) kategorię zezwolenia;
4) podmiotu, na który zezwolenie zostało wydane;
5) pojazdu lub zespołu pojazdów, jeżeli zostały określone w zezwoleniu.

Art. 64a. [Zezwolenie kategorii I]

1. Zezwolenie kategorii I na przejazd pojazdu nienormatywnego jest wydawane w celu umożliwienia dojazdu do i ze wskazanego w zezwoleniu miejsca i uprawnia do ruchu po drodze wskazanej w zezwoleniu.

2. Zezwolenie wydaje się na wniosek zainteresowanego podmiotu. Do wniosku dołącza się dowód wniesienia opłaty za wydanie zezwolenia.

3. Zezwolenie wydaje zarządca drogi właściwy dla drogi, po której ruch ma być wykonywany. Zezwolenie wydaje się, po uiszczeniu opłaty, w terminie 7 dni roboczych od dnia złożenia wniosku o jego wydanie.

4. Wydając zezwolenie, zarządca drogi wydaje także jego wypis lub wypisy w liczbie odpowiadającej liczbie pojazdów samochodowych określonych we wniosku o wydanie zezwolenia.

5. Zezwolenie wydaje się dla podmiotu wskazanego we wniosku o wydanie zezwolenia, na wskazany we wniosku okres: miesiąca, 6 miesięcy lub 12 miesięcy, bez wskazania pojazdów, którymi ma być wykonywany przewóz.

6. Opłatę za wydanie zezwolenia ustala się w kwocie stanowiącej iloczyn liczby wypisów i odpowiedniej stawki opłaty za zezwolenie w tej kategorii.

Art. 64b. [Zezwolenie kategorii II]

1. Zezwolenie kategorii II jest wydawane na przejazd nienormatywnego pojazdu wolnobieżnego, ciągnika rolniczego albo zespołu pojazdów składającego się z pojazdu wolnobieżnego lub ciągnika rolniczego i przyczepy specjalnej.

2. Zezwolenie wydaje się na wniosek podmiotu wykonującego przejazd. Do wniosku dołącza się dowód wniesienia opłaty za wydanie zezwolenia.

3. Zezwolenie wydaje starosta właściwy ze względu na siedzibę wnioskodawcy albo miejsce rozpoczęcia przejazdu. Zezwolenie wydaje się po uiszczeniu opłaty, w terminie 3 dni roboczych od dnia złożenia wniosku o jego wydanie.

4. Zezwolenie wydaje się na okres 12 miesięcy, wskazując w nim:

1) podmiot wykonujący przejazd;

2) pojazd, którym będzie wykonywany przejazd.

5. Do ruchu pojazdu nienormatywnego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 64 ust. 1 pkt 3.

Art. 64c. [Zezwolenia kategorii III-VI]

1. Zezwolenia kategorii III–VI na przejazd pojazdu nienormatywnego są wydawane na wskazany we wniosku okres: miesiąca, 6 miesięcy, 12 miesięcy lub 24 miesięcy.

2. Zezwolenie wydaje się na wniosek zainteresowanego podmiotu. Do wniosku dołącza się dowód wniesienia opłaty za wydanie zezwolenia.

3. Zezwolenie wydaje:

1) właściwy ze względu na siedzibę wnioskodawcy albo miejsce rozpoczęcia przejazdu starosta – w zakresie zezwoleń kategorii III;

2) Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad – w zakresie zezwoleń kategorii IV–VI.

4. Zezwolenia kategorii III i IV przy wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydaje także naczelnik urzędu celnego.

5. Zezwolenie kategorii IV uprawnia do poruszania się pojazdami i drogami, określonymi dla zezwolenia kategorii III.

6. Zezwolenie kategorii VI uprawnia do poruszania się pojazdami i drogami, określonymi dla zezwolenia kategorii V.

7. Zezwolenie wydaje się po uiszczeniu opłaty, w terminie 3 dni roboczych od dnia złożenia wniosku o jego wydanie. W przypadku niewydania zezwolenia zwraca się wniesioną opłatę.

8. Zezwolenie wydaje się dla podmiotu wykonującego przejazd, bez wskazania pojazdu, którym przejazd będzie wykonywany. Do zezwolenia kategorii VI organ wydający zezwolenie dołącza wykaz dróg krajowych, po których może odbywać się przejazd pojazdu nienormatywnego.

9. Podmiot posiadający zezwolenie kategorii V i VI, planujący wykonanie przejazdu przez most lub wiadukt po drogach innych niż krajowe pojazdem, którego rzeczywista masa całkowita jest większa od dopuszczalnej, jest obowiązany zawiadomić pisemnie właściwego dla tego mostu lub wiaduktu za-

rządcę drogi o terminie i trasie planowanego przejazdu, w terminie 7 dni roboczych przed datą planowanego przejazdu, przy czym 7. dzień terminu jest ostatecznym dniem wpływu zawiadomienia do organu.

10. Zarządca drogi w przypadku, o którym mowa w ust. 9, najpóźniej 3 dni przed datą planowanego przejazdu potwierdza przyjęcie zawiadomienia i może określić warunki przejazdu przez most lub wiadukt albo zgłosić uzasadniony sprzeciw.

11. Warunki przejazdu pojazdu nienormatywnego przez most lub wiadukt określa zarządca drogi, ustalając, zależnie od potrzeb, ograniczenia w zakresie ruchu, sposób przejazdu oraz przystosowanie obiektu do przejazdu.

12. Zarządca drogi może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 10, jeżeli stan technicznej sprawności mostu lub wiaduktu, po którym planowany jest przejazd pojazdu nienormatywnego, określony na podstawie przepisów Prawa budowlanego, uniemożliwia wykonanie tego przejazdu.

13. Zabrania się wykonywania przejazdu przez most lub wiadukt w przypadku zgłoszenia sprzeciwu albo niezgodnie z warunkami przejazdu przez ten obiekt.

Art. 64d. [Zezwolenie kategorii VII]

1. Zezwolenie kategorii VII na przejazd pojazdu nienormatywnego jest wydawane na jednokrotny lub wielokrotny przejazd po drogach publicznych w wyznaczonym czasie, na trasie wyznaczonej w zezwoleniu. Zezwolenie wydaje się dla pojazdu, którego ruch, ze względu na jego wymiary, masę lub naciski osi, nie jest możliwy na podstawie zezwoleń kategorii I–VI.

2. Zezwolenie może być wydane, pod warunkiem że:

1) ładunek jest niepodzielny;

2) uzyskano na przejazd zgodę zarządcy drogi, właściwego dla trasy przejazdu;

3) istnieją możliwości wyznaczenia trasy przejazdu zapewniającej bezpieczeństwo oraz efektywność ruchu drogowego, a w szczególności:

a) natężenie ruchu umożliwia bezpieczny przejazd pojazdu nienormatywnego,

b) stan technicznej sprawności budowli usytuowanych w ciągu rozpatrywanej trasy przejazdu, określony na podstawie przepisów Prawa budowlanego, umożliwia przejazd,

c) przejazd nie stwarza zagrożenia stanu technicznego obiektów budowlanych położonych w pobliżu trasy przejazdu.

3. Zezwolenie wydaje się na wniosek zainteresowanego podmiotu. Opłatę za wydanie zezwolenia wnosi się przed wydaniem zezwolenia.

4. Zezwolenie wydaje, po uzgodnieniu z innymi zarządcami dróg i po uiszczeniu opłaty, Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, w terminie 14 dni roboczych od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 5. Jeżeli trasa

przejazdu pojazdu nienormatywnego przebiega w granicach administracyjnych miasta na prawach powiatu i nie przebiega autostradą lub drogą ekspresową, zezwolenie wydaje prezydent miasta.

5. Zarządca drogi właściwy ze względu na kategorię drogi, po której jest planowany przejazd, uzgadnia trasę przejazdu w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania pisemnego zapytania organu wydającego zezwolenie, uwzględniając warunki przejazdu i stan techniczny drogi. W przypadku braku odpowiedzi na zapytanie uznaje się trasę za uzgodnioną.

6. Jeżeli przejazd pojazdu nienormatywnego wymaga określenia zakresu przystosowania infrastruktury drogowej położonej na trasie przejazdu, termin wydania zezwolenia może ulec przedłużeniu do 30 dni, z tym że organ wydający zezwolenie jest obowiązany powiadomić o tym podmiot składający wniosek w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

7. Koszty związane z przystosowaniem odcinków dróg do przejazdu pojazdu nienormatywnego ponosi podmiot wykonujący ten przejazd.

8. Do kosztów, o których mowa w ust. 7, zalicza się koszty dostosowania infrastruktury drogowej na trasie przejazdu pojazdu nienormatywnego, dostaw, usług lub robót, wskazanych w zezwoleniu na przejazd pojazdu nienormatywnego, w tym koszty:

1) wykonania niezbędnych ekspertyz i badań odcinków dróg i drogowych obiektów inżynierskich;

2) przygotowania niezbędnej dokumentacji projektowej i kosztorysowej;

3) czasowego usunięcia ograniczeń skrajni drogowej;

4) wykonania wzmocnienia odcinków dróg i drogowych obiektów inżynierskich;

5) wykonania robót zabezpieczających na trasie przejazdu pojazdu;

6) dokonania geometrycznych korekt trasy przejazdu lub występujących w jej ciągu skrzyżowań;

7) budowy lub dostosowania lokalnych objazdów występujących na trasie przejazdu pojazdu;

8) wykonania prac związanych z przywróceniem odcinków dróg do stanu poprzedniego lub stanu uzgodnionego z właściwym zarządcą drogi;

9) dokonania zmian w organizacji ruchu lub przywrócenia jej stanu poprzedniego lub stanu uzgodnionego z właściwym zarządcą drogi.

9. Zezwolenie wydaje się dla podmiotu wykonującego przejazd pojazdem nienormatywnym, wskazując w nim:

1) okres ważności zezwolenia;

2) trasę przejazdu;

3) liczbę przejazdów;

4) pojazd, którym będzie wykonywany przejazd;

5) warunki przejazdu, w tym zakres dostosowania infrastruktury drogowej na trasie przejazdu;

6) sposób pilotowania, o ile jest ono wymagane.

10. Zezwolenie jest ważne przez okres:

1) 14 dni – w przypadku zezwolenia na jednokrotny przejazd,

2) 30 dni – w przypadku zezwolenia na wielokrotny przejazd

– liczonych od dnia wskazanego we wniosku o wydanie zezwolenia.

11. Opłatę za wydanie zezwolenia ustala się zgodnie z wzorem:

$$O_n = p_j + (n - 1) \times 0{,}7 \times p_j,$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

– O_n – wysokość opłaty za wydanie zezwolenia,

– n – liczbę przejazdów pojazdu nienormatywnego,

– p_j – stawkę opłaty za wydanie zezwolenia na jednokrotny przejazd pojazdu nienormatywnego.

Art. 64e. [Wyłączenia]

1. Przepisy art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 i 3 i art. 64a–64d nie dotyczą:

1) autobusu – w zakresie nacisków osi;

2) pojazdu, którego szerokość i długość bez ładunku nie są większe od dopuszczalnych, przewożącego ładunek na zasadach określonych w art. 61 ust. 6, 8 i 9;

3) pojazdu biorącego udział w akcjach ratowniczych oraz przy bezpośredniej likwidacji skutków klęsk żywiołowych;

4) pojazdu zarządu drogi;

5) pojazdu Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Biura Ochrony Rządu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celnej oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej, wykonującego zadania tych służb.

2. Minister właściwy do spraw transportu może zwolnić, w drodze decyzji administracyjnej, z obowiązku uzyskania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego pojazd wykonujący przejazd w ramach pomocy humanitarnej lub medycznej, pod warunkiem uzyskania na przejazd zgody zarządców dróg właściwych dla trasy przejazdu.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na wniosek zainteresowanego podmiotu wykonującego przejazd i właściwego organu państwowego, samorządowego lub organizacji humanitarnej.

Art. 64f. [Maksymalna wysokość stawek opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego]

1. Ustala się maksymalną wysokość stawek opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego w:

1) kategorii I – 240 zł;
2) kategorii II – 120 zł;
3) kategorii III – 2400 zł;
4) kategorii IV – 3600 zł;
5) kategorii V – 4300 zł;
6) kategorii VI – 5800 zł;
7) kategorii VII na jednokrotny przejazd:
a) pojazdu, którego wymiary przekraczają wielkości ustalone dla kategorii III i IV, i którego naciski osi i masa nie są większe od dopuszczalnych – 600 zł,
b) w pozostałych przypadkach – 2000 zł.

2. Maksymalne stawki opłat za wydanie zezwolenia ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego w poszczególnych kategoriach zezwoleń, z uwzględnieniem okresu, na jaki będą wydawane, kosztów wydania zezwolenia i stopnia oddziaływania przejazdu pojazdu nienormatywnego na infrastrukturę drogową.

Art. 64g. [Przekazywanie opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego]

1. Opłaty za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego są przekazywane przez:
1) zarządcę drogi i starostę – do budżetów właściwych jednostek samorządu terytorialnego, za zezwolenia kategorii I–III;
2) naczelnika urzędu celnego – do budżetu powiatu właściwego ze względu na siedzibę naczelnika urzędu celnego, za zezwolenia kategorii III;
3) naczelnika urzędu celnego i Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad – na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, za zezwolenia kategorii IV–VII;
4) prezydenta miasta na prawach powiatu – do budżetu miasta, za zezwolenia kategorii VII.

2. Środki z opłat gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad są przekazywane w terminie pierwszych 2 dni roboczych następujących po tygodniu, w którym wydano zezwolenie, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem

na budowę lub przebudowę dróg krajowych, drogowych obiektów inżynierskich i przepraw promowych oraz na zakup urządzeń do ważenia pojazdów.

3. Urzędy celne otrzymują prowizję od pobranych opłat za wydanie zezwolenia w wysokości 12% pobranej opłaty.

4. Prowizja, o której mowa w ust. 3, stanowi dochód budżetu państwa.

5. Od opłat za wydanie zezwolenia urzędy celne odliczają prowizję, a pozostałą część opłaty, w terminie 4 dni po upływie każdych kolejnych 10 dni miesiąca, przekazują odpowiednio do podmiotów wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3.

Art. 64h. [Wybór producenta blankietów zezwoleń]

Minister właściwy do spraw transportu dokona wyboru producenta blankietów zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego.

Art. 64i. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki dystrybucji blankietów zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego,

2) sposób i tryb wydawania zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego,

3) warunki wyznaczania trasy przejazdu oraz kryteria ustalania warunków przejazdu pojazdu nienormatywnego, w tym przejazdu przez most lub wiadukt,

4) wzory zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego oraz wzory dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń

– mając na uwadze potrzebę ujednolicenia zezwoleń i ułatwienie ich identyfikacji oraz sprawność dystrybucji blankietów zezwoleń, a także konieczność zapewnienia sprawności i przejrzystości procedury administracyjnej wydawania zezwoleń oraz bezpieczeństwa infrastruktury drogowej i bezpieczeństwa przejazdu pojazdu nienormatywnego.

2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób pilotowania pojazdów nienormatywnych oraz wyposażenie i oznakowanie pojazdów wykonujących pilotowanie, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rozpoznawalności przejazdu pojazdu nienormatywnego oraz bezpieczeństwa ruchu drogowego podczas takiego przejazdu.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych i Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określą, w drodze rozporządzenia, warunki poruszania się po drogach pojazdów nienormatywnych, o których mowa w art. 64e ust. 1 pkt 5, mając na uwadze konieczność zapewnienia porządku, sprawności i bezpieczeństwa ruchu drogowego.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) organy wojskowe właściwe do wydawania zezwoleń wojskowych na przejazdy drogowe,

2) sposób i tryb wydawania zezwoleń wojskowych na przejazdy drogowe,

3) wzory zezwoleń wojskowych na przejazdy drogowe oraz wzory dokumentów związanych z ich wydaniem,

4) sposób organizacji i oznakowania kolumn pojazdów,

5) warunki i sposób pilotowania pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz oznakowanie i wyposażenie pojazdu pilotującego

– mając na uwadze potrzebę ujednolicenia procedury wydawania zezwoleń wojskowych na przejazdy drogowe, sprawności wydawania zezwoleń wojskowych na przejazd drogowy oraz zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego podczas przejazdu pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Oddział 5
Wykorzystanie dróg w sposób szczególny

Art. 65. [Zezwolenie na imprezy na drodze]

Zawody sportowe, rajdy, wyścigi, przewóz osób kolejką turystyczną i inne imprezy, które powodują utrudnienia w ruchu lub wymagają korzystania z drogi w sposób szczególny, mogą się odbywać pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa porządku podczas trwania imprezy oraz uzyskania zezwolenia na jej przeprowadzenie.

Art. 65a. [Obowiązki organizatora imprezy]

1. Organizator imprezy jest obowiązany zapewnić bezpieczeństwo osobom obecnym na imprezie oraz porządek podczas trwania imprezy.

2. Organizator imprezy jest obowiązany zapewnić:

1) spełnienie wymagań określonych w szczególności w przepisach prawa budowlanego, przepisach sanitarnych, przepisach dotyczących ochrony przeciwpożarowej oraz ochrony środowiska;

2) wyróżniającą się elementami ubioru służbę porządkową i informacyjną;

3) pomoc medyczną i przedmedyczną, dostosowaną do liczby uczestników imprezy, a także odpowiednie zaplecze higieniczno-sanitarne;

4) drogi ewakuacyjne oraz drogi umożliwiające dojazd służb ratowniczych i Policji, Straży Granicznej oraz Żandarmerii Wojskowej;

5) warunki zorganizowania łączności między podmiotami biorącymi udział w zabezpieczeniu imprezy;

6) sprzęt ratowniczy i gaśniczy oraz środki gaśnicze niezbędne do zabezpieczenia działań ratowniczo-gaśniczych;

7) w razie potrzeby pomieszczenie dla służb kierujących zabezpieczeniem imprezy;

8) środki techniczne niezbędne do zabezpieczenia imprezy, a w szczególności:

a) znaki lub tablice ostrzegawcze i informacyjne,

b) liny, taśmy lub wstęgi służące do oznaczenia trasy lub miejsca imprezy,

c) bariery, płotki lub przegrody służące do odgradzania miejsca imprezy.

3. Organizator imprezy jest obowiązany:

1) uzgodnić z organami zarządzającymi ruchem na drogach przebieg trasy, na której ma się odbyć impreza;

2) współdziałać z Policją oraz, jeżeli impreza odbywa się w strefie nadgranicznej albo na drogach przebiegających przez tereny lub przyległych do terenów będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej lub na drogach przyległych do tych terenów, odpowiednio ze Strażą Graniczną lub Żandarmerią Wojskową:

a) uzgadniając przebieg trasy lub miejsce imprezy,

b) stosując polecenia dotyczące prawidłowego zabezpieczenia imprezy,

c) dokonując wspólnego objazdu trasy lub miejsca imprezy;

3) sporządzić plan określający sposoby zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas imprezy na terenie poszczególnych województw, obejmujący:

a) listę osób wchodzących w skład służby porządkowej, ich rozmieszczenie oraz elementy ubioru wyróżniające te osoby,

b) pisemną instrukcję określającą zadania służb porządkowych, opracowaną w uzgodnieniu z Policją,

c) rodzaj i ilość środków technicznych, o których mowa w ust. 2 pkt 8, oraz miejsce ich rozlokowania,

d) rodzaje, zakres i sposób zabezpieczenia ratowniczego imprezy, w uzgodnieniu z właściwym komendantem powiatowym Państwowej Straży Pożarnej oraz innymi służbami ratowniczymi, w tym z właściwym dysponentem jednostki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym,

e) sposób oznaczenia miejsc niebezpiecznych dla uczestników imprezy,

f) oznakowanie pojazdów uczestniczących w imprezie i towarzyszących tej imprezie,

g) rodzaje zezwoleń umożliwiających poruszanie się osób lub pojazdów w miejscach wyłączonych z ruchu publicznego,

h) organizację łączności bezprzewodowej między organizatorem imprezy a Policją w trakcie trwania imprezy,

i) sposób informowania o ograniczeniach w ruchu drogowym wynikających z przebiegu imprezy – przed imprezą i w trakcie jej trwania;

4) opracować regulamin oraz program imprezy;

5) ustalić z Policją oraz, jeżeli impreza odbywa się w strefie nadgranicznej albo na drogach przebiegających przez tereny lub przyległych do terenów będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, odpowiednio ze Strażą Graniczną lub Żandarmerią Wojskową terminy wspólnych spotkań organizowanych w celu uzgodnienia spraw związanych z zabezpieczeniem imprezy;

6) zapewnić realizację planu, o którym mowa w pkt 3;

7) uzgodnić z zarządcą drogi obszar wykorzystania pasa drogowego oraz sposób i termin przywrócenia go do stanu poprzedniego;

7a) uzyskać zgodę zarządcy drogi na udział w imprezie pojazdów samochodowych wyposażonych w opony z umieszczonymi w nich na trwałe elementami przeciwślizgowymi;

8) powiadomić przedsiębiorstwa komunikacji publicznej o przewidywanym czasie występowania utrudnień w ruchu drogowym;

9) na polecenie organu zarządzającego ruchem na drodze opracować projekt organizacji ruchu w uzgodnieniu z Policją;

10) udzielić dokładnych informacji dotyczących imprezy, na żądanie Policji lub innych podmiotów wymienionych w pkt 1, 2, 7 i 8, a także wojewody właściwego ze względu na miejsce odbywania się imprezy, jeżeli są one niezbędne do realizacji ich zadań w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego;

11) przekazywać do wiadomości publicznej informacje o utrudnieniach w ruchu wynikających z planowanej imprezy.

4. Bezpieczeństwo i porządek podczas imprez zapewnia Policja, z tym że jeżeli impreza odbywa się w strefie nadgranicznej albo jest przeprowadzana na drogach przebiegających lub przyległych do terenów będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, odpowiednio we współdziałaniu ze Strażą Graniczną, Żandarmerią Wojskową lub z wojskowymi organami porządkowymi:

1) w czasie przygotowywania imprezy – opracowując własny plan zabezpieczenia imprezy;

2) w czasie trwania imprezy:

a) wystawiając posterunki kierowania ruchem i blokady ruchu,

b) pilotując, w razie potrzeby, przejazd lub przejście uczestników imprezy,

c) organizując objazdy wynikające z przeprowadzonej imprezy na drodze;

3) po zakończeniu imprezy – przywracając płynność ruchu na drodze.

Art. 65b. [Wniosek o udzielenie zezwolenia]

1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 65, wydaje w drodze decyzji administracyjnej, na pisemny wniosek organizatora imprezy, zwany dalej „wnioskiem", złożo-

ny co najmniej na 30 dni przed planowym terminem jej rozpoczęcia, organ zarządzający ruchem na drodze, na której odbywa się impreza, z tym że jeżeli impreza odbywa się na drogach podległych kilku organom – organem właściwym jest:

1) w przypadku dróg różnych kategorii – organ zarządzający ruchem na drodze wyższej kategorii;

2) w przypadku dróg tej samej kategorii – organ właściwy ze względu na miejsce rozpoczęcia imprezy.

2. Organizator imprezy przesyła w terminie określonym w ust. 1 kopię wniosku wraz z wymaganymi dokumentami do:

1) właściwego ze względu na miejsce rozpoczęcia imprezy komendanta wojewódzkiego Policji, a także

2) komendanta oddziału Straży Granicznej – jeżeli impreza odbywa się w strefie nadgranicznej, lub

3) komendanta jednostki Żandarmerii Wojskowej – jeżeli impreza jest przeprowadzana na drogach przebiegających lub przyległych do terenów będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Wniosek powinien zawierać w szczególności:

1) imię, nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedzibę organizatora imprezy;

2) rodzaj i nazwę imprezy;

3) informację o miejscu i dacie rozpoczęcia, przebiegu oraz zakończenia imprezy;

4) informację o przewidywanej liczbie uczestników imprezy;

5) wykaz osób reprezentujących organizatora w sprawach zabezpieczenia trasy lub miejsca imprezy na terenie poszczególnych województw;

6) podpis organizatora lub jego przedstawiciela.

4. Do wniosku należy dołączyć:

1) szczegółowy regulamin imprezy, określający w szczególności zasady zachowania uczestników imprezy istotne dla bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) wykaz osób odpowiedzialnych za prawidłowy przebieg i zabezpieczenie imprezy na terenie poszczególnych województw oraz w miejscach rozpoczęcia i zakończenia każdego odcinka, a także w miejscach wymagających szczególnego zabezpieczenia;

3) program imprezy ze szczegółowym opisem trasy i podaniem odległości między poszczególnymi jej odcinkami oraz określony w minutach i kilometrach program przejazdu lub przejścia uczestników przez poszczególne miejscowości i granice województw;

4) plan zabezpieczenia trasy lub miejsca określony w art. 65a ust. 3 pkt 3;

5) zobowiązanie organizatora do przywrócenia do poprzedniego stanu pasa drogowego na trasie przejazdu, przejścia lub miejsca pobytu uczestników im-

prezy, a w przypadku uszkodzenia pasa drogowego lub urządzeń drogowych będącego następstwem imprezy – do ich bezzwłocznego naprawienia lub pokrycia kosztów tych napraw;

6) pisemną zgodę właściciela lasu na przeprowadzenie imprezy w razie przeprowadzania jej na terenach leśnych.

5. Organ, o którym mowa w ust. 1, wydaje zezwolenie po:

1) zasięgnięciu opinii właściwego ze względu na miejsce imprezy komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku imprezy odbywającej się na drogach w strefie nadgranicznej albo na drogach przebiegających lub przyległych do terenów będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej – odpowiednio właściwego komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta jednostki Żandarmerii Wojskowej; opinię doręcza się organowi, który o nią wystąpił, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia;

2) uzgodnieniu zakresu ograniczenia ruchu i wynikających stąd warunków przeprowadzenia imprezy z organami zarządzającymi ruchem na drogach, na których ma się odbyć impreza.

Art. 65c. [Odmowa wydania zezwolenia]

Organ wydający zezwolenie odmawia jego wydania:

1) jeżeli organizator nie spełnia warunków określonych w art. 65a ust. 2 i 3;

2) jeżeli pomimo spełnienia warunków określonych w art. 65a ust. 2 i 3:

a) istnieje niebezpieczeństwo zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego albo mienia wielkiej wartości,

b) impreza zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, a nie ma możliwości zorganizowania objazdów niepowodujących istotnego zwiększenia kosztów ponoszonych przez uczestników ruchu drogowego.

Art. 65d. [Cofnięcie zezwolenia]

1. Organ wydający zezwolenie cofa wydane zezwolenie, gdy istnieje niebezpieczeństwo zagrożenia życia lub zdrowia albo mienia wielkiej wartości.

2. Organ, o którym mowa w ust. 1, może cofnąć zezwolenie, gdy impreza zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 65e. [Termin wydania decyzji]

Decyzję o wydaniu lub odmowie wydania zezwolenia na odbycie imprezy wydaje się co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem rozpoczęcia imprezy.

Art. 65f. [Przerwanie imprezy]

Organ kontroli ruchu drogowego przerywa imprezę, jeżeli odbywa się ona bez zezwolenia.

Art. 65g. [Przyczyny przerwania imprezy]

Organ kontroli ruchu drogowego może przerwać imprezę, jeżeli:

1) miejsce, trasa lub czas jej trwania nie są zgodne z warunkami określonymi w zezwoleniu;

2) istnieje niebezpieczeństwo zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego albo mienia wielkiej wartości;

3) jej przebieg powoduje zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Art. 65h. [Imprezy o charakterze religijnym]

1. Przepisy art. 65–65g nie dotyczą procesji, pielgrzymek i innych imprez o charakterze religijnym, które odbywają się na drogach na zasadach określonych w:

1) ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.);

2) ustawie z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz.U. Nr 66, poz. 287, z późn. zm.);

3) ustawie z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 97, poz. 481, z późn. zm.);

4) ustawie z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Chrześcijan Baptystów w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 97, poz. 480, z późn. zm.);

5) ustawie z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Metodystycznego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 97, poz. 479, z późn. zm.);

6) ustawie z dnia 30 czerwca 1995 r. o stosunku Państwa do Kościoła Polskokatolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 97, poz. 482, z późn. zm.);

7) ustawie z dnia 20 lutego 1997 r. o stosunku Państwa do Kościoła Starokatolickiego Mariawitów w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 41, poz. 253, z późn. zm.);

8) ustawie z dnia 20 lutego 1997 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego Mariawitów w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 41, poz. 252, z późn. zm.);

9) ustawie z dnia 20 lutego 1997 r. o stosunku Państwa do Kościoła Zielonoświątkowego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 41, poz. 254, z późn. zm.).

2. Przepisy art. 65–65g nie dotyczą także konduktów pogrzebowych, które poruszają się po drogach stosownie do miejscowego zwyczaju.

3. Do imprez, o których mowa w art. 65, nie stosuje się przepisów o bezpieczeństwie imprez masowych, z wyłączeniem przepisów regulujących organizację oraz uprawnienia służb porządkowych.

Art. 65i. [Stosowanie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego]

W sprawach nieuregulowanych w art. 65–65h stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 65j. [Stosowanie przepisów ustawy]

Do przewozu osób kolejką turystyczną stosuje się przepisy Oddziału 5 z wyłączeniem przepisów art. 65a ust. 2 pkt 2–5, 7–8, ust. 3 pkt 3, 6–11, ust. 4, art. 65b ust. 4 pkt 4 oraz art. 65h.

DZIAŁ III

POJAZDY

Rozdział 1
Warunki techniczne pojazdów

Art. 66. [Warunki techniczne pojazdów]

1. Pojazd uczestniczący w ruchu ma być tak zbudowany, wyposażony i utrzymany, aby korzystanie z niego:

1) nie zagrażało bezpieczeństwu osób nim jadących lub innych uczestników ruchu, nie naruszało porządku ruchu na drodze i nie narażało kogokolwiek na szkodę;

2) nie zakłócało spokoju publicznego przez powodowanie hałasu przekraczającego poziom określony w przepisach szczegółowych;

3) nie powodowało wydzielania szkodliwych substancji w stopniu przekraczającym wielkości określone w przepisach szczegółowych;

4) nie powodowało niszczenia drogi;

5) zapewniało dostateczne pole widzenia kierowcy oraz łatwe, wygodne i pewne posługiwanie się urządzeniami do kierowania, hamowania, sygnalizacji i oświetlenia drogi przy równoczesnym jej obserwowaniu;

6) nie powodowało zakłóceń radioelektrycznych w stopniu przekraczającym wielkości określone w przepisach szczegółowych.

1a. Autobus, samochód ciężarowy o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t i ciągnik samochodowy, dla którego określono dopuszczalną masę całkowitą zespołu pojazdów powyżej 3,5 t, powinny być wyposażone w homologowany ogranicznik prędkości montowany przez producenta lub jednostkę przez niego upoważnioną, ograniczający maksymalną prędkość autobusu do 100 km/h, a samochodu ciężarowego i ciągnika samochodowego do 90 km/h.

1b. Przepis ust. 1a nie dotyczy pojazdu:

1) specjalnego lub używanego do celów specjalnych Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Celnej, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Ochrony Rządu i jednostek ochrony przeciwpożarowej;

2) zabytkowego;

3) nierozwijającego, ze względów konstrukcyjnych, prędkości większej niż odpowiednio określone w ust. 1a;

4) używanego do prowadzenia badań naukowych na drogach;

5) przeznaczonego wyłącznie do robót publicznych na obszarach miejskich.

1c. Minister właściwy do spraw transportu, mając na uwadze szczególne zagrożenia występujące podczas przewozu towarów niebezpiecznych, może określić w drodze rozporządzenia niższe niż ustalone w ust. 1a wartości ustawień urządzeń ograniczających maksymalną prędkość pojazdów przewożących niektóre towary niebezpieczne.

1d.[23] **Pojazd silnikowy i pojazd szynowy może być wyposażony w blokadę alkoholową montowaną przez producenta urządzenia lub jego upoważnionego przedstawiciela.**

1e.[24] **Kalibrację blokady alkoholowej wykonuje się co 12 miesięcy. Pierwszą kalibrację blokady alkoholowej wykonuje się przed montażem urządzenia w pojeździe.**

1f.[25] **Producent urządzenia lub jego upoważniony przedstawiciel przeprowadza kalibrację blokady alkoholowej i wystawia dokument potwierdzający jej kalibrację.**

1g.[26] **Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wymagania funkcjonalne i wymogi techniczne blokady alkoholowej oraz wzór dokumentu potwierdzającego kalibrację blokady alkoholowej, uwzględniając dostępność rynkową takich urządzeń oraz konieczność zapewnienia bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego.**

2. Urządzenia i wyposażenie pojazdu, w szczególności zapewniające bezpieczeństwo ruchu i ochronę środowiska przed ujemnymi skutkami uży-

---

[23] Art. 66 pkt 1d dodany przez art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[24] Art. 66 pkt 1e dodany przez art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[25] Art. 66 pkt 1f dodany przez art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[26] Art. 66 pkt 1g dodany przez art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

wania pojazdu, powinny być utrzymane w należytym stanie oraz działać sprawnie i skutecznie.

3. Urządzenia służące do łączenia pojazdu ciągnącego z przyczepą powinny zapewnić bezpieczne ciągnięcie przyczepy o dopuszczalnej masie całkowitej przewidzianej do ciągnięcia przez ten pojazd, uniemożliwić samoczynne odłączenie się przyczepy oraz zapewnić prawidłowe działanie świateł i hamulców, o ile przyczepa jest w nie wyposażona.

3a. Pojazd uczestniczący w ruchu powinien posiadać nadane przez producenta, z zastrzeżeniem art. 66a, cechy identyfikacyjne:

1) numer VIN albo numer nadwozia, podwozia lub ramy;

2) (uchylony).

4. Zabrania się:

1) umieszczania wewnątrz i zewnątrz pojazdu wystających spiczastych albo ostrych części lub przedmiotów, które mogą spowodować uszkodzenie ciała osób jadących w pojeździe lub innych uczestników ruchu;

1a) stosowania w pojeździe przedmiotów wyposażenia i części wymontowanych z pojazdów, których ponowne użycie zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub negatywnie wpływa na środowisko;

2) stosowania w pojeździe przedmiotów wyposażenia i części nieodpowiadających warunkom określonym w przepisach szczegółowych;

3) umieszczania w pojeździe lub na nim urządzeń stanowiących obowiązkowe wyposażenie pojazdu uprzywilejowanego, wysyłających sygnały świetlne w postaci niebieskich lub czerwonych świateł błyskowych albo sygnał dźwiękowy o zmiennym tonie;

4) wyposażania pojazdu w urządzenie informujące o działaniu sprzętu kontrolno-pomiarowego używanego przez organy kontroli ruchu drogowego lub działanie to zakłócające albo przewożenia w pojeździe takiego urządzenia w stanie wskazującym na gotowość jego użycia; nie dotyczy to pojazdów specjalnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej i Biura Ochrony Rządu;

5) wymiany nadwozia pojazdu posiadającego cechy identyfikacyjne, o których mowa w ust. 3a pkt 1;

6) dokonywania zmian konstrukcyjnych zmieniających rodzaj pojazdu, z wyjątkiem:

a) pojazdu, na którego typ zostało wydane świadectwo homologacji typu lub inny równoważny dokument, o którym mowa w art. 70j ust. 1, art. 70k ust. 1, art. 70o ust. 1, art. 70zo ust. 1, art. 70zp ust. 1 albo art. 70zu ust. 1,

b) pojazdu, w którym zmian konstrukcyjnych dokonał przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w tym zakresie.

4a. Przepis ust. 4 nie dotyczy pojazdu zabytkowego – w zakresie pkt 1–3, z zastrzeżeniem, że w przypadku pkt 3 obowiązuje zakaz korzystania z tych urządzeń podczas jazdy i postoju.

5. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrami właściwym do spraw wewnętrznych oraz Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne pojazdów oraz zakres ich niezbędnego wyposażenia.

5a. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne pojazdów wchodzących w skład kolejki turystycznej oraz zakres ich niezbędnego wyposażenia.

6. Ministrowie Obrony Narodowej oraz właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określą, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne pojazdów specjalnych i używanych do celów specjalnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, określą, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne pojazdów specjalnych i używanych do celów specjalnych Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, kontroli skarbowej, Służby Celnej, Służby Więziennej i straży pożarnej.

8. W rozporządzeniach, o których mowa w ust. 5–7, należy uwzględnić w szczególności:

1) konieczność zapewnienia bezpiecznego korzystania z pojazdów;

2) zapewnienie możliwie najmniejszego negatywnego wpływu pojazdów na środowisko;

3) przepisy i porozumienia międzynarodowe dotyczące pojazdów, ich wyposażenia i części;

4) przeznaczenie pojazdów oraz sposób ich wykorzystania.

9. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw środowiska, kierując się względami technicznymi, zasadami bezpieczeństwa ruchu drogowego i wymogami ochrony środowiska oraz mając na celu zapobieganie nieprawidłowościom w obrocie przedmiotami wyposażenia i częściami wymontowanymi z pojazdów, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz przedmiotów wyposażenia i części wymontowanych z pojazdów, których

ponowne użycie zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub negatywnie wpływa na środowisko.

Art. 66a. [Cechy identyfikacyjne]

1. Cechy identyfikacyjne, o których mowa w art. 66 ust. 3a, nadaje i umieszcza producent.

2. Starosta właściwy w sprawach rejestracji pojazdu wydaje decyzję o nadaniu cech identyfikacyjnych w przypadku pojazdu:

1) zbudowanego przy wykorzystaniu nadwozia, podwozia lub ramy konstrukcji własnej, którego markę określa się jako „SAM";

2) w którym dokonano wymiany ramy lub podwozia na odpowiednio ramę lub podwozie bez numeru fabrycznego;

3) odzyskanego po kradzieży, w którym cecha identyfikacyjna uległa zatarciu lub sfałszowaniu;

4) nabytego na licytacji publicznej lub od podmiotu wykonującego orzeczenie o przepadku pojazdu na rzecz Skarbu Państwa, w którym cecha identyfikacyjna uległa zatarciu lub sfałszowaniu;

5) w którym cecha identyfikacyjna uległa zatarciu lub sfałszowaniu, a prawomocnym orzeczeniem sądu zostało ustalone prawo własności pojazdu;

6) w którym cecha identyfikacyjna uległa skorodowaniu lub została zniszczona podczas wypadku drogowego albo podczas naprawy;

7) zabytkowego, w którym cecha identyfikacyjna nie została umieszczona.

3. Okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 6 i 7, powinny być potwierdzone pisemną opinią rzeczoznawcy samochodowego, o którym mowa w art. 79a; opinia powinna wskazywać pierwotną cechę identyfikacyjną lub jednoznacznie wykluczać ingerencję w pole numerowe w celu umyślnego jej zniszczenia lub zafałszowania albo wskazywać na brak oryginalnie umieszczonej cechy identyfikacyjnej.

4. Umieszczone cechy identyfikacyjne starosta wpisuje w dowodzie rejestracyjnym i w karcie pojazdu, jeżeli była wydana.

5. Minister właściwy do spraw transportu, uwzględniając znaczenie cech identyfikacyjnych dla zapewnienia pewności i bezpieczeństwa obrotu pojazdami, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób oraz tryb ich nadawania i umieszczania w przypadkach, o których mowa w ust. 2.

Art. 67. [Odstępstwa od warunków technicznych]

1. Minister właściwy do spraw transportu może w indywidualnych, uzasadnionych przypadkach zezwolić na odstępstwo od warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać pojazdy.

2. Rada powiatu może wprowadzić obowiązek wyposażenia pojazdów zaprzęgowych w hamulec uruchamiany z miejsca zajmowanego przez kierującego.

Art. 68. (uchylony).

Art. 68a. (uchylony).

Art. 69. (uchylony).

Art. 70. (uchylony).

Rozdział 1a
Homologacja

Art. 70a. [Definicje]

Ilekroć w rozdziale jest mowa o:

1) oryginalnym przedmiocie wyposażenia lub części – rozumie się przez to przedmiot wyposażenia lub część, które wyprodukowano zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi przewidzianymi przez producenta pojazdów dla produkcji przedmiotu wyposażenia lub części pojazdu, którego to dotyczy, oraz przedmiot wyposażenia lub część, które wyprodukowano na tej samej linii produkcyjnej; obejmuje to również przedmiot wyposażenia lub część dla których ich producent zaświadczy, że ten przedmiot wyposażenia lub część odpowiadają jakością przedmiotowi wyposażenia lub części, używanym do montażu pojazdu, którego to dotyczy, i zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi producenta pojazdu;

2) procedurze homologacji typu WE pojazdu albo procedurze homologacji typu pojazdu – rozumie się przez to jedną z następujących procedur:

a) krok po kroku – procedurę homologacji typu, w ramach której producent uzyskuje wszystkie wymagane świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo świadectwa homologacji typu EKG ONZ, na podstawie których jednostka uprawniona, o której mowa w art. 70y ust. 1, przeprowadza badanie homologacyjne typu pojazdu będące podstawą do wydania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu,

b) jednostopniową – procedurę homologacji typu, w ramach której jednostka uprawniona, o której mowa w art. 70y ust. 1, przeprowadza badanie homologacyjne dla wszystkich wymaganych przedmiotów wyposażenia lub części oraz badanie homologacyjne typu pojazdu, będące podstawą do wydania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu,

c) mieszaną – procedurę homologacji typu krok po kroku, podczas której producent może nie przedstawić jednego lub kilku świadectw homologacji

typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo świadectw homologacji typu EKG ONZ, do badania homologacyjnego typu pojazdu pod warunkiem zastąpienia ich sprawozdaniami zawierającymi wyniki badań homologacyjnych tych przedmiotów wyposażenia lub części;

3) wirtualnej metodzie testowania – rozumie się przez to symulacje komputerowe, w tym obliczenia potwierdzające, że typ pojazdu, typ przedmiotu wyposażenia lub części spełnia odpowiednie wymagania techniczne, w zakresie określonym w załączniku XVI do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa") (Dz.Urz. UE L 263 z 09.10.2007, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2007/46/WE";

4) zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części albo zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – rozumie się przez to produkcję pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części zgodnie z wymaganiami dla typu, który uzyskał odpowiednie świadectwo homologacji typu albo zezwolenie na dopuszczenie do obrotu oraz stosowanie metod produkcji zapewniających spełnienie tych wymagań; w przypadku montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – rozumie się przez to montaż zgodnie z wymaganiami dla typu, który uzyskał świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem oraz stosowanie metod montażu zapewniających spełnienie tych wymagań.

Art. 70b. [Spełnienie odpowiednich wymagań technicznych]

1. Nowy typ pojazdu, typ przedmiotu wyposażenia lub części, który ma być wprowadzony do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powinien spełniać wymagania techniczne, odpowiednie dla danej kategorii pojazdu, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 1.

2. Spełnienie odpowiednich wymagań technicznych danego typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części potwierdza się w procedurze homologacji:

1) typu pojazdu;

2) typu WE pojazdu;

3) typu WE przedmiotu wyposażenia lub części;

4) typu EKG ONZ.

3. Na potrzeby procedury homologacji typu, pojazdy zgodnie z ich maksymalną masą całkowitą lub cechami konstrukcyjnymi dzieli się na kategorie. Kategorie pojazdów określa załącznik nr 2 do ustawy.

4. Obowiązek spełnienia odpowiednich wymagań technicznych dotyczy również sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem, które potwierdza się w procedurze homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do typu przedmiotu wyposażenia lub części dotyczy typów przedmiotu wyposażenia lub części, dla których zakres wymagań technicznych określają przepisy wydane na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 1.

6. Jeżeli homologacja typu przedmiotu wyposażenia lub części obejmuje przedmioty wyposażenia lub części niezależnie od tego, czy są przeznaczone do napraw, przeglądów lub konserwacji pojazdów, nie wymaga się dodatkowej homologacji typu tych przedmiotów wyposażenia lub części, jeżeli ustawa nie przewiduje dla nich obowiązku uzyskania odrębnego świadectwa homologacji typu.

Art. 70c. [Potwierdzenie spełnienia wymagań technicznych]

Potwierdzenie spełnienia wymagań technicznych następuje przez wydanie dla:

1) pojazdu:

a) świadectwa homologacji typu WE pojazdu,

b) świadectwa homologacji typu pojazdu;

2) przedmiotu wyposażenia lub części:

a) świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części,

b) świadectwa homologacji typu EKG ONZ;

3) sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

Art. 70d. [Obowiązek uzyskania świadectwa homologacji typu WE]

1. Producent nowego typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części jest obowiązany uzyskać dla każdego nowego typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części odpowiednie świadectwo homologacji typu WE, z zastrzeżeniem ust. 2–6.

2. Nowy typ pojazdu zaprojektowanego i zbudowanego do użytku przede wszystkim na placach budowy, w kamieniołomach, w obiektach portowych lub w portach lotniczych oraz pojazdu wolnobieżnego nie podlega obowiązkowi uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu oraz świadectwa homologacji typu pojazdu. Producent tego typu pojazdu może wystąpić o dopuszczenie fakultatywne poprzez uzyskanie świadectwa homologacji typu WE pojazdu, potwierdzającego spełnienie odpowiednich wymagań tech-

nicznych, w zakresie, w jakim ten typ pojazdu spełnia wymagania określone w załącznikach IV i XI do dyrektywy 2007/46/WE. Przepisu nie stosuje się do pojazdów, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy, oraz do tramwaju i trolejbusu.

3. Nowy typ pojazdu specjalnego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, organów kontroli skarbowej, Służby Celnej, Inspekcji Transportu Drogowego, Służby Więziennej i jednostek ochrony przeciwpożarowej lub nowy typ pojazdu używanego do celów specjalnych, nie podlega obowiązkowi uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu oraz świadectwa homologacji typu pojazdu. Producent tych typów pojazdów może uzyskać świadectwo homologacji typu WE pojazdu, jeżeli typ pojazdu spełnia odpowiednie wymagania techniczne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 1.

4. Producent:

1) tramwaju,

2) trolejbusu

– jest obowiązany uzyskać dla każdego nowego typu tego pojazdu świadectwo homologacji typu pojazdu.

5. Podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem jest obowiązany uzyskać świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

6. Producent:

1) nowego typu pojazdu, jest zwolniony z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli uzyskał:

a) świadectwo homologacji typu WE pojazdu, w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach,

b) świadectwo homologacji typu pojazdu, w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach,

c) świadectwo homologacji typu pojazdu, w odniesieniu do pojazdów kategorii $T_{4.1}$, $T_{4.2}$, T_5, C, R,

d) uznanie świadectwa homologacji typu pojazdu wydanego zgodnie z procedurą homologacji typu przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

e) uznanie świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach wydanego na dany typ pojazdu zgodnie z procedurą homologacji typu przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

f) dopuszczenie jednostkowe pojazdu,

g) uznanie dopuszczenia jednostkowego pojazdu wydanego przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

h) świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu;

2) nowego typu przedmiotu wyposażenia lub części jest zwolniony z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

a) uzyskał świadectwo homologacji typu EKG ONZ,

b) nowy typ przedmiotu wyposażenia lub części jest objęty świadectwem homologacji typu WE pojazdu.

7. W procedurze homologacji typu WE pojazdu świadectwa homologacji typu EKG ONZ uznaje się za równoważne świadectwom homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części w zakresie, w jakim wymagania określone w regulaminach EKG ONZ wymienionych w części II załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE pokrywają się z zakresem wymagań dla tego przedmiotu wyposażenia lub części, określonym w odpowiednich dyrektywach lub rozporządzeniach Unii Europejskiej.

8. W przypadku gdy pojazd, o którym mowa w ust. 2, nie spełnia wszystkich wymagań dyrektywy 2007/46/WE oraz producent pojazdu nie może uzyskać zwolnienia z niektórych wymagań technicznych, o których mowa w art. 70zm ust. 1 pkt 1, uznaje się go za pojazd niekompletny.

9. Przepisu ust. 6 pkt 1 lit. a nie stosuje się do pojazdów specjalnych.

Art. 70e. [Wyłączenie obowiązku uzyskania świadectwa homologacji]

Obowiązek uzyskania świadectwa homologacji typu nie dotyczy pojazdu:

1) kategorii M1, przeznaczonego do zawodów sportowych;

2) kategorii L:

a) przystosowanego do używania przez osoby niepełnosprawne,

b) przeznaczonego do zawodów sportowych;

3) kategorii T przeznaczonego do prac leśnych obejmującej:

a) ciągnik zrywkowy i ciągnik z przednim systemem załadowczym,

b) pojazd skonstruowany na ramie sprzętu do prac ziemnych.

Art. 70f. [Odpowiedzialność producenta pojazdu skompletowanego]

1. Producent pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części jest odpowiedzialny za wszystkie aspekty procesu homologacji oraz za zapewnienie zgodności produkcji niezależnie od tego, czy bezpośrednio uczestniczy we wszystkich etapach wytwarzania pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części.

2. Producent pojazdu skompletowanego jest odpowiedzialny za uzyskanie świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo

świadectwa homologacji typu EKG ONZ oraz za zapewnienie zgodności produkcji w zakresie tych przedmiotów wyposażenia lub części, które zostały dodane na etapie dokonywanej przez niego kompletacji pojazdu.

3. Producent pojazdu skompletowanego wprowadzający zmiany w przedmiocie wyposażenia lub części, które były objęte procedurą homologacji typu na wcześniejszym etapie kompletacji pojazdu, jest odpowiedzialny za uzyskanie świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo świadectwa homologacji typu EKG ONZ oraz za zapewnienie zgodności produkcji w zakresie dokonanej zmiany.

Art. 70g. [Zakaz wprowadzania do obrotu nowego pojazdu bez wymaganego świadectwa homologacji]

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu nowego pojazdu bez wymaganego odpowiedniego świadectwa homologacji typu lub innego równoważnego dokumentu, o którym mowa w art. 70j ust. 1, art. 70k ust. 1, art. 70o ust. 1, art. 70zo ust. 1, art. 70zp ust. 1 albo art. 70zu ust. 1.

2. Podmiot, który wprowadzi do obrotu pojazd wbrew zakazowi określonemu w ust. 1, jest obowiązany na swój koszt wycofać ten pojazd z obrotu.

3. W przypadku odpłatnego wprowadzenia do obrotu pojazdu, o którym mowa w ust. 2, podmiot jest obowiązany również do odkupienia pojazdu od osoby, która faktycznie włada tym pojazdem.

4. W przypadku niewycofania z obrotu pojazdu bez wymaganego odpowiedniego świadectwa homologacji typu lub innego równoważnego dokumentu, o którym mowa w art. 70j ust. 1, art. 70k ust. 1, art. 70o ust. 1, art. 70zo ust. 1, art. 70zp ust. 1 albo art. 70zu ust. 1, właściwy organ, po nałożeniu kary, o której mowa w art. 140m ust. 1 pkt 1, określa, w drodze decyzji administracyjnej, pojazd, który podlega wycofaniu z obrotu oraz termin jego wycofania, a także nakazuje realizację obowiązku określonego w ust. 3. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

5. Pojazdy wycofane z obrotu nie mogą być ponownie wprowadzone do obrotu.

6. Zakazuje się wprowadzania do obrotu nowego przedmiotu wyposażenia lub części bez wymaganego odpowiedniego świadectwa homologacji typu albo zezwolenia na dopuszczenie do obrotu.

7. Podmiot, który wprowadzi do obrotu przedmiot wyposażenia lub część wbrew zakazowi określonemu w ust. 6, jest obowiązany na swój koszt:

1) podać do publicznej wiadomości w środkach masowego przekazu o zasięgu ogólnopolskim lub w miejscach wprowadzenia do obrotu przedmiotów wyposażenia lub części objęte obowiązkiem wycofania z obrotu, informację o przedmiotach wyposażenia lub częściach objętych obowiązkiem wycofania z obrotu wraz

z terminem ich wycofania, który nie powinien być krótszy niż 3 miesiące oraz nie dłuższy niż 12 miesięcy, mając na uwadze czas niezbędny do prawidłowego zrealizowania obowiązków wynikających z przepisów niniejszej ustawy;

2) wycofać z obrotu przedmiot wyposażenia lub część, zgodnie z żądaniem, o którym mowa w ust. 9.

8. Przedmiot wyposażenia lub część wycofane z obrotu, nie mogą być ponownie wprowadzone do obrotu.

9. Osoba faktycznie władająca przedmiotem wyposażenia lub częścią objętą obowiązkiem wycofania z obrotu, w terminie określonym w ust. 7 pkt 1, ma prawo żądać od podmiotu, który wprowadził do obrotu przedmiot wyposażenia lub część, odkupienia albo wymiany na nowy przedmiot wyposażenia lub część spełniające wymagania ustawy, na podstawie dokumentu potwierdzającego ich zakup.

10. W przypadku niewykonania obowiązków określonych w ust. 7, po nałożeniu kary, o której mowa w art. 140m ust. 1 pkt 3, właściwy organ określa, w drodze decyzji administracyjnej, przedmiot wyposażenia lub część, który podlega wycofaniu z obrotu, termin jego wycofania, a także nakazuje realizację obowiązków określonych w ust. 7. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

11. Do postępowania w sprawach wycofania z obrotu pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 70h. [Świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem]

1. Świadectwa homologacji typu albo świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem wydaje, zmienia, odmawia wydania lub cofa, w drodze decyzji administracyjnej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego.

2. Wydanie lub zmiana świadectwa homologacji typu albo świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem następuje za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 1600 zł.

3. Wydanie lub zmiana świadectwa homologacji typu albo świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem następuje na wniosek odpowiednio producenta albo podmiotu dokonującego montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

4. W przypadku wniosku o wydanie lub zmianę świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu producent we

wniosku wskazuje procedurę homologacji krok po kroku, jednostopniową albo mieszaną, w oparciu o którą przeprowadzono badania homologacyjne.

5. Do wniosku o wydanie lub zmianę świadectwa homologacji typu, z zastrzeżeniem art. 70m ust. 1, dołącza się:

1) pakiet informacyjny zawierający:

a) spis treści pakietu informacyjnego,

b) folder informacyjny składający się z:

– dokumentu informacyjnego sporządzonego według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 8,

– dane i informacje o pojeździe niezbędne do rejestracji i ewidencji pojazdu – o ile są wymagane,

– kopie odpowiednich świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części – o ile są wymagane,

– kopie odpowiednich świadectw homologacji typu EKG ONZ – o ile są wymagane,

– informację i instrukcję, określające warunki lub ograniczenia związane z użytkowaniem pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części, mające wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym lub ochronę środowiska – o ile występują,

c) protokół z badania homologacyjnego wraz ze sprawozdaniem wydany przez jednostkę uprawnioną w przypadku badania homologacyjnego typu pojazdu – o ile jest wymagany,

d) sprawozdanie zawierające wyniki badania homologacyjnego, wydane przez jednostkę uprawnioną w przypadku badania homologacyjnego typu przedmiotu wyposażenia lub części – o ile jest wymagane,

e) dokumenty zawierające dane i informacje o wymaganiach technicznych przedmiotów wyposażenia lub części wraz z oświadczeniem, że spełniają one zasadnicze wymagania w tym zakresie, w przypadku pojazdów produkowanych w małych seriach;

2) instrukcję montażu – w przypadku świadectw homologacji typu, o których mowa w art. 70c pkt 2 lit. b;

3) kopię dowodu wniesienia opłaty za wydanie albo zmianę świadectwa homologacji typu;

4) oświadczenie o wpisie do Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;

5) oświadczenie, w przypadku świadectwa homologacji typu WE, o następującej treści:

„Oświadczam, że w zakresie typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części ... złożyłem tylko jeden wniosek, i tylko w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej”;

6) wykaz osób upoważnionych do podpisywania:

a) świadectw zgodności WE albo świadectw zgodności – w przypadku odpowiednio świadectw homologacji typu WE pojazdu albo świadectw homologacji typu pojazdu,

b) oświadczeń o danych i informacjach o pojeździe niezbędnych do rejestracji i ewidencji pojazdu

– zawierający ich dane osobowe: imię i nazwisko, zajmowane stanowisko oraz wzór podpisu;

7) deklarację o sposobie i metodach zapewnienia zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia, części, z typem podlegającym procedurze homologacji.

6. Do wniosku o wydanie lub zmianę świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem dołącza się:

1) protokół z badania homologacyjnego wraz ze sprawozdaniem wydany przez jednostkę uprawnioną;

2) wykaz osób upoważnionych do podpisywania wyciągów ze świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem zawierający ich dane osobowe: imię i nazwisko, zajmowane stanowisko oraz wzór podpisu;

3) deklarację o sposobie i metodach zapewnienia zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

4) wykaz stosowanych elementów instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

5) wykaz zakładów montujących instalacje przystosowujące dany typ pojazdu do zasilania gazem;

6) kopię dowodu wniesienia opłaty za wydanie albo zmianę świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

7) oświadczenie o wpisie do Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

7. Wniosek o zmianę świadectwa homologacji typu składa się wyłącznie w państwie, które wydało to świadectwo homologacji typu.

8. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego może w uzasadnionych przypadkach wezwać producenta do przedstawienia dodatkowych informacji niezbędnych do określenia zakresu wymaganych badań lub do uproszczenia ich przeprowadzania.

Art. 70i. [Postępowanie w przypadku zastosowania nowatorskich rozwiązań konstrukcyjnych]

1. Do wniosku o wydanie świadectwa homologacji typu WE pojazdu dla pojazdu, w którym w przedmiocie wyposażenia lub części zastosowano nowa-

torskie rozwiązania konstrukcyjne lub technologie, które nie spełniają wymagań określonych w przepisach dotyczących homologacji typu, producent dołącza również:

1) uzasadnienie zastosowania nowatorskich rozwiązań konstrukcyjnych lub technologii;

2) opis zastosowanych rozwiązań i ich wpływ na bezpieczeństwo i ochronę środowiska;

3) opis przeprowadzonych badań oraz ich wyniki wykazujące, że zapewniono co najmniej równoważny poziom bezpieczeństwa i ochrony środowiska w stosunku do wymagań określonych w przepisach dotyczących homologacji.

2. Badania, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przeprowadza jednostka uprawniona, o której mowa w art. 70y ust. 1.

3. W terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o wydanie zgody na wydanie świadectwa homologacji typu WE pojazdu.

4. Do czasu wydania zgody, o której mowa w ust. 3, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, świadectwo homologacji typu pojazdu na okres 10 miesięcy, o ile producent wystąpi we wniosku, o którym mowa w ust. 1, o wydanie takiego świadectwa, a pojazd spełnia warunki, o których mowa w art. 66 ust. 1–1b oraz art. 66a.

5. Po wydaniu świadectwa homologacji typu pojazdu, o którym mowa w ust. 4, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przekazuje niezwłocznie Komisji Europejskiej i innym niż Rzeczpospolita Polska państwom członkowskim Unii Europejskiej informację o jego wydaniu wraz z dokumentacją, o której mowa w ust. 1.

6. W przypadku uzyskania zgody Komisji Europejskiej, o której mowa w ust. 3, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego niezwłocznie wydaje świadectwo homologacji typu WE pojazdu. W uzasadnionych przypadkach świadectwo homologacji typu WE pojazdu może określać termin jego ważności, jednakże nie krótszy niż 36 miesięcy.

7. W przypadku odmowy wydania zgody przez Komisję Europejską, o której mowa w ust. 3, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego:

1) odmawia wydania świadectwa homologacji typu WE pojazdu;

2) w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania odmowy wydania zgody cofa wydane świadectwo homologacji typu pojazdu – o ile decyzja nie wygasła po upływie terminu, o którym mowa w ust. 4.

8. W przypadku otrzymania od właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o wydaniu świadectwa homologacji typu pojazdu, o którym mowa w ust. 4, Dyrektor Transportowego Dozoru Tech-

nicznego podejmuje decyzję o uznaniu tego świadectwa homologacji typu pojazdu w terminie 30 dni od dnia otrzymania tej informacji, na podstawie dokumentacji, o której mowa w ust. 1.

Art. 70j. [Uznanie świadectwa homologacji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej, uznaje świadectwo homologacji typu wydane na dany typ pojazdu przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, na okres odpowiadający jego ważności, jeżeli dany typ pojazdu spełnia wymagania:

1) procedury uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo

2) procedury homologacji typu pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W celu uzyskania uznania, o którym mowa w ust. 1, producent nowego typu pojazdu składa wniosek o uznanie świadectwa homologacji typu wydanego na dany typ pojazdu.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo homologacji typu, o którym mowa w ust. 1, oraz dokumenty określone w art. 70h ust. 5 pkt 1.

4. Uznanie, o którym mowa w ust. 1, wydane na dany typ pojazdu następuje za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 400 zł.

5. Producent jest obowiązany powiadomić Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego, w odniesieniu do świadectwa homologacji typu pojazdu stanowiącego podstawę do uzyskania uznania, o którym mowa w ust. 1, o okolicznościach, o których mowa w art. 70q ust. 4–6.

6. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego uchyla decyzję o uznaniu, o której mowa w ust. 1, w przypadku:

1) wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 70q:

a) ust. 4 i 5 – w całości,

b) ust. 6 – w zakresie wariantu lub wersji, w ramach których uznane świadectwo homologacji typu pojazdu wygasło;

2) nieusunięcia zagrożeń, o których mowa w art. 70u ust. 1;

3) nieuwzględnienia zastrzeżeń, o których mowa w art. 70u ust. 3 pkt 3.

Art. 70k. [Uznanie świadectwa homologacji dla pojazdów produkowanych w małych seriach]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej, uznaje świadectwo homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach wydane na dany typ pojazdu, jeżeli wymagania techniczne stanowiące podstawę do jego wydania są równoważne

wymaganiom technicznym obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w procedurze homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach.

2. W celu uzyskania uznania, o którym mowa w ust. 1, producent pojazdu składa wniosek o uznanie świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo homologacji typu, o którym mowa w ust. 1, oraz dokumenty określone w art. 70h ust. 5 pkt 1.

4. Uznanie, o którym mowa w ust. 1, wydane na dany typ pojazdu następuje za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 400 zł.

5. Producent jest obowiązany powiadomić Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego, w odniesieniu do świadectwa homologacji typu pojazdu stanowiącego podstawę do uzyskania uznania, o którym mowa w ust. 1, o okolicznościach, o których mowa w art. 70q ust. 4–6.

6. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego uchyla decyzję o uznaniu, o której mowa w ust. 1, w przypadku:

1) wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 70q:

a) ust. 4 i 5 – w całości,

b) ust. 6 – w zakresie wariantu lub wersji, w ramach których uznane świadectwo homologacji typu pojazdu wygasło;

2) nieusunięcia zagrożeń, o których mowa w art. 70u ust. 1;

3) nieuwzględnienia zastrzeżeń, o których mowa w art. 70u ust. 3 pkt 3.

Art. 70l. [Wydanie kopii świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach]

1. Na wniosek producenta, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przekazuje właściwym w sprawach homologacji organom państw członkowskich Unii Europejskiej kopie świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach, w celu uznania tego świadectwa.

2. W przypadku gdy pojazd, który uzyskał świadectwo homologacji typu pojazdu dla pojazdu produkowanego w małych seriach ma być sprzedany, zarejestrowany lub dopuszczony do ruchu na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek właściciela pojazdu, wydaje kopię świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach.

3. W przypadku otrzymania od właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub właściciela pojazdu, o którym mowa w ust. 2, świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych se-

riach, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego uznaje to świadectwo w terminie 60 dni od dnia otrzymania, jeżeli wymagania techniczne stanowiące podstawę do jego wydania są równoważne wymaganiom technicznym obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w procedurze homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach.

Art. 70m. [Stosowanie procedury mieszanej]

1. W procedurze homologacji typu WE pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach, stosuje się wyłącznie procedurę mieszaną, w ramach której Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej:

1) zwalnia producenta z obowiązku przedstawienia jednego lub kilku świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części lub świadectwa homologacji typu EKG ONZ, do badania homologacyjnego typu pojazdu, pod warunkiem zastąpienia ich sprawozdaniami zawierającymi pozytywne wyniki badań homologacyjnych tych przedmiotów wyposażenia lub części sporządzonymi przez jednostkę uprawnioną, o której mowa w art. 70y ust. 1;

2) upoważnia producenta do wykonania badań homologacyjnych typu niektórych przedmiotów wyposażenia lub części i przedstawienia sprawozdania zawierającego wyniki tych badań.

2. Przedmioty wyposażenia lub części, o których mowa w ust. 1, określa dodatek 1 do części I załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE. Do tych przedmiotów wyposażenia lub części przepis art. 70h ust. 5 pkt 1 lit. e stosuje się odpowiednio.

3. W procedurze homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach:

1) niektóre wymagania, dotyczące jednego lub kilku przedmiotów wyposażenia lub części, zastępuje się wymaganiami alternatywnymi, określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 2;

2) Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego zwalnia z obowiązku uzyskania jednego lub kilku świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części lub świadectwa homologacji typu EKG ONZ pod warunkiem zastąpienia ich:

a) sprawozdaniami zawierającymi pozytywne wyniki badań tych przedmiotów wyposażenia lub części, uzyskiwanymi na zasadach określonych w ust. 1 pkt 2,

b) dokumentami zawierającymi dane i informacje o wymaganiach technicznych przedmiotów wyposażenia lub części wraz z oświadczeniem, że spełniają one zasadnicze wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących badań homologacyjnych lub regulaminach EKG ONZ.

4. Przedmioty wyposażenia lub części, o których mowa w ust. 3, określają załączniki IV i XI do dyrektywy 2007/46/WE.

5. Przepis ust. 3 stosuje się w odniesieniu do pojazdów kategorii L, R, T w zakresie przedmiotów wyposażenia lub części określonych w:

1) części I i II oraz części II dodatku 1 do rozdziału B załącznika II do dyrektywy 2003/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie homologacji typu ciągników rolniczych lub leśnych, ich przyczep i wymiennych holowanych maszyn, łącznie z ich układami, częściami i oddzielnymi zespołami technicznymi oraz uchylającej dyrektywę 74/150/EWG (Dz.Urz. UE L 171 z 09.07.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 31, str. 311, z późn. zm.);

2) załączniku I do dyrektywy 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych i uchylającej dyrektywę Rady 92/61/EWG (Dz.Urz. WE L 124 z 09.05.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 399, z późn. zm.).

Art. 70n. [Wydanie lub zmiana świadectwa homologacji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wydaje lub zmienia:

1) świadectwo homologacji typu pojazdu lub świadectwo homologacji typu WE pojazdu, jeżeli:

a) świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo świadectwa homologacji typu EKG ONZ potwierdzają, że dany typ pojazdu odpowiada wymaganiom i warunkom określonym w pkt 2 i 3,

b) protokół z badania homologacyjnego typu pojazdu wraz ze sprawozdaniem potwierdza spełnianie przez dany typ pojazdu warunków technicznych zawartych w opisie technicznym, w odniesieniu do wszystkich homologacji typu przedmiotów wyposażenia lub części, odpowiednio do wymagań dla danej kategorii pojazdu,

c) warunki lub ograniczenia zawarte w informacji i instrukcji, o której mowa w art. 70h ust. 5 pkt 1 lit. b tiret piąte, nie zagrażają bezpieczeństwu ruchu drogowego lub środowisku;

2) świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części – jeżeli sprawozdanie zawierające wyniki badań homologacyjnych potwierdza, że dany typ przedmiotu wyposażenia lub części odpowiada:

a) wymaganiom technicznym określonym w niniejszym rozdziale i przepisach Unii Europejskiej dotyczących badań homologacyjnych,

b) warunkom technicznym określonym w rozdziale 1,

c) warunkom określonym w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.);

3) świadectwa homologacji typu EKG ONZ – jeżeli sprawozdanie zawierające wyniki badań homologacyjnych potwierdza, że dany typ przedmiotu wyposażenia lub części odpowiada:

a) wymaganiom technicznym określonym w niniejszym rozdziale i regulaminach EKG ONZ,

b) warunkom technicznym określonym w rozdziale 1,

c) warunkom określonym w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;

4) świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – jeżeli protokół z badania homologacyjnego sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem wraz ze sprawozdaniem potwierdza, że:

a) elementy instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem odpowiadają wymaganiom technicznym określonym w niniejszym rozdziale i regulaminach EKG ONZ,

b) sposób montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem odpowiada warunkom technicznym określonym w rozdziale 1 i wymaganiom technicznym określonym w regulaminach EKG ONZ,

c) elementy instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem odpowiadają warunkom określonym w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

2. Producentowi, którego siedziba znajduje się poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wydaje świadectwo homologacji typu WE, jeżeli producent posiada upoważnionego przedstawiciela na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej do reprezentowania go w sprawach homologacji.

3. W przypadku stosowania, w procedurze homologacji typu WE pojazdu albo w procedurze homologacji typu pojazdu, procedury mieszanej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek producenta, zwalnia go, w drodze decyzji administracyjnej, z przedstawienia jednego lub kilku świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części lub świadectwa homologacji typu EKG ONZ, do badania homologacyjnego typu pojazdu, pod warunkiem zastąpienia ich sprawozdaniami zawierającymi pozytywne wyniki badań homologacyjnych tych przedmiotów wyposażenia lub części.

Art. 70o. [Zezwolenia na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek producenta, udziela, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

2. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela się dla pojazdów wyprodukowanych w okresie ważności świadectwa homologacji typu WE pojazdu

albo świadectwa homologacji typu pojazdu i znajdujących się na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, dla limitowanej liczby pojazdów określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 3.

3. Termin ważności zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie może przekraczać:

1) 12 miesięcy – dla pojazdów kategorii L,

2) 12 miesięcy – dla pojazdów kompletnych kategorii M, N, O,

3) 18 miesięcy – dla pojazdów skompletowanych kategorii M, N, O,

4) 24 miesięcy – dla pojazdów kompletnych kategorii T, C, R,

5) 30 miesięcy – dla pojazdów skompletowanych kategorii T, C, R

– licząc od dnia wygaśnięcia świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

1) kopię świadectwa homologacji typu WE pojazdu lub świadectwa homologacji typu pojazdu, które utraciło ważność;

2) kopię świadectwa zgodności lub kopię świadectwa zgodności WE albo wykaz numerów VIN pojazdów objętych wnioskiem;

3) wykaz osób upoważnionych do podpisywania oświadczenia producenta o objęciu pojazdu zezwoleniem na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji zawierający ich dane osobowe: imię i nazwisko, zajmowane stanowisko oraz wzór podpisu.

5. W przypadku dołączenia do wniosku wykazu numerów VIN, producent składa oświadczenie o posiadaniu dla tego pojazdu świadectwa zgodności WE albo świadectwa zgodności wystawionego w okresie ważności odpowiednio świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu.

6. Producent we wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany podać liczbę pojazdów oraz przyczyny techniczne lub ekonomiczne, powodujące niespełnianie przez pojazdy nowych wymagań technicznych.

Art. 70p. [Odmowa wydania świadectwa homologacji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego odmawia wydania:

1) świadectwa homologacji typu – w przypadku gdy:

a) typ pojazdu, typ przedmiotu wyposażenia lub części nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 70n ust. 1 pkt 1–3,

b) zostało wydane świadectwo homologacji typu WE przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, na dany typ;

2) świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – w przypadku gdy elementy instalacji oraz sposób montażu nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 70n ust. 1 pkt 4;

3) zezwolenia na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji – w przypadku:

a) niespełniania warunków końcowej partii produkcji,

b) niedostatecznego uzasadnienia niespełnienia przez pojazdy nowych wymagań technicznych.

2. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego odmawia zmiany świadectwa homologacji typu w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 2.

3. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego może odmówić wydania świadectwa homologacji typu WE, jeżeli stwierdzi, że typ pojazdu, typ przedmiotu wyposażenia lub części stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym lub ochrony środowiska, mimo iż spełnia wymagania, o których mowa w art. 70n ust. 1 pkt 1–3.

Art. 70q. [Powiadomienie o potrzebie zmiany danych zawartych w świadectwie homologacji]

1. Producent jest obowiązany niezwłocznie powiadomić Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego o:

1) potrzebie zmiany danych i informacji zawartych w świadectwie homologacji typu WE pojazdu wydanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo świadectwie homologacji typu pojazdu w przypadku:

a) zmiany warunków stanowiących podstawę do wydania świadectwa,

b) zmiany w typie pojazdu, typie przedmiotu wyposażenia lub części wpływającej na zmianę warunków stanowiących podstawę do wydania tego świadectwa;

2) zaprzestaniu produkcji danego typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części.

2. Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego dokonuje oceny zakresu zmian w odniesieniu do uprzednio wydanego świadectwa, a następnie niezwłocznie informuje producenta o:

1) konieczności uzyskania zmiany tego świadectwa po przeprowadzeniu badań homologacyjnych albo bez przeprowadzenia tych badań,

2) konieczności uzyskania nowego świadectwa, jeżeli zakres zmian wykracza poza istotne cechy dla danego typu pojazdu określone w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 5 albo

3) braku potrzeby zmiany danych i informacji zawartych w uprzednio wydanym świadectwie.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, stosuje się odpowiednio art. 70h.

4. Świadectwo homologacji typu WE pojazdu wydane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo świadectwo homologacji typu pojazdu wygasa:

1) w przypadkach, o których mowa w ust. 1:

a) pkt 1 lit. a, jeżeli producent nie uzyska zmiany tego świadectwa albo uzyska nowe świadectwo,

b) pkt 2;

2) jeżeli upłynął termin jego ważności.

5. Świadectwo homologacji typu pojazdu, o którym mowa w art. 70i ust. 4 wygasa, jeżeli zostało wydane świadectwo homologacji typu WE pojazdu.

6. W przypadku gdy jeden z wariantów w ramach typu pojazdu lub jedna z wersji w ramach wariantu przestaje spełniać wymagania stanowiące podstawę do wydania świadectwa homologacji, świadectwo homologacji typu pojazdu lub świadectwo homologacji typu WE pojazdu wygasa wyłącznie w takim zakresie, w jakim dotyczy tego wariantu lub wersji.

Art. 70r. [Cofnięcie świadectwa homologacji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego cofa świadectwo homologacji typu wydane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku:

1) negatywnego wyniku kontroli zgodności:

a) produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części,

b) montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

2) uzyskania informacji, że przed dniem wydania tego świadectwa zostało wydane świadectwo homologacji typu WE pojazdu przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, w odniesieniu do tego samego typu pojazdu;

3) niewykonania przez producenta czynności, o których mowa w art. 70u ust. 1.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wzywa producenta do usunięcia niezgodności, w terminie 90 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku nieusunięcia niezgodności w tym terminie, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego cofa świadectwo homologacji typu.

Art. 70s. [Obowiązek wystawienia świadectwa zgodności WE albo świadectwa zgodności]

1. Producent nowych pojazdów jest obowiązany:

1) wystawić:

a) świadectwo zgodności WE albo świadectwo zgodności – do każdego pojazdu, na którego typ wydano odpowiednio świadectwo homologacji typu WE pojazdu albo świadectwo homologacji typu pojazdu, albo

b) świadectwo zgodności – do każdego pojazdu, na którego typ wydano świadectwo homologacji typu wydane na dany typ pojazdu zgodnie z procedurą homologacji typu przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Pol-

ska państwa członkowskiego Unii Europejskiej i uznanego w trybie art. 70j ust. 1 albo art. 70k ust. 1;

2) złożyć oświadczenie zawierające dane i informacje o pojeździe niezbędne do rejestracji i ewidencji pojazdu;

3) zamieścić w instrukcji obsługi lub podręczniku użytkownika informacje zawierające ograniczenia lub specjalne warunki montażu mające wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym lub ochronę środowiska – o ile występują.

2. W przypadku uzyskania zezwolenia na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji, producent jest obowiązany w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, podać informację o objęciu pojazdu tym zezwoleniem.

3. Podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem jest obowiązany wystawić wyciąg ze świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem – dla każdego pojazdu, w którym dokonano montażu tej instalacji.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje się właścicielowi pojazdu.

5. Wtórnik dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje, na wniosek zainteresowanego, podmiot, który je wydał.

6. Producent przedmiotu wyposażenia lub części jest obowiązany umieścić:

1) znak homologacji typu przedmiotu wyposażenia lub części, na każdym wyprodukowanym przedmiocie wyposażenia lub części, jeżeli obowiązek ten wynika z odpowiednich wymagań technicznych określonych w przepisach Unii Europejskiej lub regulaminach EKG ONZ albo

2) nazwę lub znak handlowy oraz numer indentyfikacyjny, w przypadku braku obowiązku, o którym mowa w pkt 1.

Art. 70t. [Obowiązek udostępnienia danych do uzyskania świadectwa homologacji]

1. Producent pojazdu jest obowiązany udostępnić producentowi przedmiotu wyposażenia lub części, dane i informacje niezbędne do uzyskania świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części mające wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym lub środowisko.

2. Producent pojazdu ma prawo zobowiązać producenta przedmiotu wyposażenia lub części do ochrony poufności wszelkich niejawnych informacji, o których mowa w ust. 1, w tym dotyczących praw własności intelektualnej.

3. Producent przedmiotu wyposażenia lub części jest obowiązany udostępnić producentowi pojazdu dane i informacje zawierające ograniczenia lub specjalne warunki montażu mające wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym lub środowisko.

Art. 70u. [Działania polegające na usunięciu zagrożeń dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym lub środowiska]

1. Jeżeli producent, który uzyskał świadectwo homologacji typu WE pojazdu, stwierdził w pojeździe wprowadzonym do obrotu zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym lub środowiska, jest obowiązany niezwłocznie powiadomić o tym Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego oraz podjąć działania polegające na usunięciu tych zagrożeń.

2. W celu usunięcia zagrożeń, o których mowa w ust. 1, producent:

1) opracowuje plan działań mających na celu usunięcie zagrożeń zawierając w nim zakres i harmonogram czynności;

2) uzgadnia plan działań z Dyrektorem Transportowego Dozoru Technicznego;

3) informuje właściciela pojazdu lub posiadacza pojazdu, o którym mowa w art. 73 ust. 5, o konieczności sprawdzenia stanu technicznego pojazdu w warunkach serwisowych producenta i w przypadku stwierdzenia zagrożeń podejmuje działania mające na celu ich usunięcie.

3. Po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, oraz planu działań, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego:

1) ocenia plan działań;

2) przekazuje organom państw członkowskich Unii Europejskiej innych niż Rzeczpospolita Polska właściwym w sprawach homologacji plan działań wraz z informacją, że działania te są na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wystarczające do usunięcia zagrożeń;

3) akceptuje plan działań, a w przypadku otrzymania zastrzeżeń od organów państw członkowskich Unii Europejskiej właściwych w sprawach homologacji, nakazuje producentowi uwzględnić zastrzeżenia w planie działań;

4) określa terminy informowania o realizacji i zakończeniu działań.

4. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego po otrzymaniu od właściwych organów, o których mowa w ust. 3 pkt 2, informacji o stwierdzonych zagrożeniach w pojazdach i propozycji ich usunięcia, w przypadku uznania tych działań za niewystarczające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuje swoje zastrzeżenia tym organom.

5. Producent informuje Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego o:

1) realizacji działań w celu usunięcia stwierdzonych zagrożeń w terminach wskazanych przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego;

2) zakończeniu działań, przedstawiając sprawozdanie z przeprowadzonych działań.

6. W przypadku stwierdzenia zagrożeń, o których mowa w ust. 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego informuje właściwy organ państwa

członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, które wydało świadectwo homologacji typu WE pojazdu, o stwierdzonych zagrożeniach.

7. W przypadku otrzymania od właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o stwierdzonych zagrożeniach w pojazdach wprowadzonych do obrotu na podstawie wydanego przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego świadectwa homologacji typu WE pojazdu, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego informuje producenta o stwierdzonych zagrożeniach. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

8. Koszty działań związanych z usunięciem zagrożeń ponosi producent pojazdu.

Art. 70v. [Przekazanie danych i informacji organom właściwym w sprawach homologacji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przekazuje właściwym w sprawach homologacji organom:

1) państw członkowskich Unii Europejskiej:

a) kopię świadectwa homologacji typu WE pojazdu – w terminie 20 dni roboczych od dnia wydania lub zmiany świadectwa homologacji typu WE pojazdu,

b) wykaz wydanych lub których wydania odmówiono, zmienionych, cofniętych, wygasłych świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części – w terminie 20 dni roboczych po zakończeniu każdego kwartału, z zastrzeżeniem lit. c,

c) wykaz wydanych lub których wydania odmówiono świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części – w terminie 5 dni roboczych po zakończeniu każdego miesiąca w odniesieniu do pojazdów kategorii L, T, C,

d) informację o:

– odmowie wydania lub cofnięciu świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części, wraz ze wskazaniem przyczyny – niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 20 dni roboczych od dnia odmowy wydania lub cofnięcia odpowiednio świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części,

– wygaśnięciu świadectwa homologacji typu WE pojazdu – w terminie 20 dni roboczych od dnia wygaśnięcia tego świadectwa,

– zaprzestaniu produkcji danego typu pojazdu, dla którego wydano świadectwo homologacji typu WE pojazdu – w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania od producenta pojazdu powiadomienia o zaprzestaniu przez niego produkcji określonego typu pojazdu,

– wydanym zezwoleniu na dopuszczenie do ruchu drogowego pojazdu z końcowej partii produkcji, dla których świadectwo homologacji typu WE pojazdu utraciło ważność – w terminie 20 dni roboczych po zakończeniu roku kalendarzowego;

2) państw będących stroną Porozumienia – wykaz wydanych lub których wydania odmówiono, zmienionych, cofniętych, wygasłych świadectw homologacji typu EKG ONZ – w terminie 20 dni roboczych po zakończeniu każdego kwartału.

2. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przekazuje Komisji Europejskiej informację o:

1) cofnięciu świadectwa homologacji typu WE pojazdu w przypadku niewykonania przez producenta czynności, o których mowa w art. 70u ust. 1 – nie później niż w terminie 20 dni roboczych od dnia cofnięcia tego świadectwa;

2) odmowie wydania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części, wraz ze wskazaniem przyczyny – niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 20 dni roboczych od dnia odmowy wydania odpowiednio świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części.

3. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przekazuje kopię wydanego przez niego świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części, w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

Art. 70w. [Kontrola zgodności produkcji pojazdu]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przeprowadza kontrolę zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia, części lub kontrolę zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem:

1) przed wydaniem świadectwa homologacji typu w zakresie sposobu i metod zapewnienia zgodności produkcji, wskazanych przez producenta w deklaracji, o której mowa w art. 70h ust. 5 pkt 7;

2) przed wydaniem świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem w zakresie sposobu i metod zapewnienia zgodności montażu, wskazanych w deklaracji, o której mowa w art. 70h ust. 6 pkt 3;

3) w przypadku uzyskania informacji o zastrzeżeniach co do:

a) wyprodukowania pojazdów, przedmiotów wyposażenia lub części niezgodnie z warunkami określonymi w odpowiednim świadectwie homologacji typu, wydanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) dokonania montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem niezgodnie z warunkami określonymi w odpowiednim świadectwie homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem, wydanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przeprowadza kontrolę zgodności produkcji, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lit. a, w odniesieniu do świadectwa homologacji typu WE, w przypadku informacji o zastrzeżeniach zgłoszonych przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, do typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części, które uznał za zasadne.

3. Kontrolę zgodności produkcji w przypadku, o którym mowa w ust. 2, przeprowadza się nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania informacji o zastrzeżeniach.

4. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego może upoważnić jednostkę uprawnioną do wykonywania badań homologacyjnych, do przeprowadzenia kontroli zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części, lub kontroli zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem, o której mowa w ust. 1.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się do jednostki uprawnionej, o której mowa w art. 70zb ust. 1.

Art. 70x. [Przekazanie informacji o zastrzeżeniach do pojazdu]

W przypadku otrzymania informacji o zastrzeżeniach do pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części, na którego typ zostało wydane świadectwo homologacji typu WE przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego niezwłocznie przekazuje te informacje do właściwego organu państwa, które wydało świadectwo homologacji typu WE.

Art. 70y. [Zadania jednostki uprawnionej]

1. Jednostką właściwą do przeprowadzania badań homologacyjnych, badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych oraz kontroli zgodności jest podmiot wyznaczony przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego, zwany dalej „jednostką uprawnioną".

2. Do zadań jednostki uprawnionej, odpowiednio do zakresu uprawnienia, należy:

1) w zakresie homologacji:

a) przeprowadzanie badań homologacyjnych typu pojazdu,

b) przeprowadzanie badań homologacyjnych typu przedmiotu wyposażenia lub części,

c) przeprowadzanie badań homologacyjnych sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem,

d) przeprowadzanie kontroli zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia, części lub kontroli zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

2) w zakresie dopuszczenia jednostkowego pojazdu – przeprowadzanie badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu, w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu;

3) w zakresie dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu – przeprowadzanie badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu, w celu dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu;

4) w zakresie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu – przeprowadzanie badań potwierdzających spełnienie wymagań technicznych przez typ przedmiotu wyposażenia lub części.

3. Koszty:

1) badań homologacyjnych,

2) kontroli zgodności produkcji,

3) kontroli zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem,

4) badań potwierdzających spełnienie wymagań technicznych przez typ przedmiotu wyposażenia lub części

– pokrywa producent albo podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

4. W przypadku upoważnienia jednostki uprawnionej do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 70w ust. 1 pkt 3, koszty tej kontroli pokrywa producent albo podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem, jeżeli wynik kontroli potwierdzi uzyskane informacje o zastrzeżeniach.

5. Koszty badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu pokrywa producent, importer lub właściciel pojazdu.

Art. 70z. [Wniosek o przeprowadzenie badania homologacyjnego]

1. Jednostka uprawniona przeprowadza badania homologacyjne na wniosek odpowiednio producenta albo podmiotu dokonującego montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

2. Do wniosku producent albo podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem dołącza:

1) dokument informacyjny sporządzony według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 8;

2) kopie wymaganych świadectw homologacji typu WE przedmiotu wyposażenia lub części albo świadectw homologacji typu EKG ONZ lub innych dokumentów potwierdzających spełnienie warunków stanowiących podstawę do wydania świadectwa homologacji typu, z zastrzeżeniem art. 70m ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 3 pkt 2 oraz art. 70n ust. 3;

3) kopie wymaganych dokumentów określonych w regulaminach EKG ONZ;

4) dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań technicznych przez typ przedmiotu wyposażenia lub części przy zastosowaniu wirtualnych metod testowania – o ile producent zastosował takie metody;

5) instrukcję obsługi pojazdu z zamontowaną instalacją przystosowującą dany typ pojazdu do zasilania gazem – jeżeli jest wymagana;

6) dokumenty potwierdzające, że podmiot dokonujący montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem oraz jego zakłady montujące posiadają wieloskładnikowy analizator spalin i przyrząd do badania szczelności tej instalacji – jeżeli są wymagane;

7) w przypadku badań homologacyjnych przeprowadzanych w celu uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu, dla pojazdów produkowanych w małych seriach:

a) sprawozdania zawierające wyniki badań homologacyjnych typu przedmiotu wyposażenia lub części, o których mowa w art. 70m ust. 1,

b) dokumenty i oświadczenie, o którym mowa w art. 70h ust. 5 pkt 1 lit. e;

8) w przypadku badań homologacyjnych przeprowadzanych w celu uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu w procedurze mieszanej, o której mowa w art. 70n ust. 3 – sprawozdania zawierające wyniki badań homologacyjnych tych typów przedmiotów wyposażenia lub części.

3. Producent składając wniosek, o którym mowa w ust. 1, może w odniesieniu do typu przedmiotu wyposażenia lub części, o którym mowa w załączniku XVI do dyrektywy 2007/46/WE, określić zakres wymagań technicznych, do sprawdzenia z zastosowaniem wirtualnych metod testowania, załączając dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań technicznych przez typ przedmiotu wyposażenia lub części.

4. W celu uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu, producent we wniosku, o którym mowa w ust. 1, wskazuje procedurę homologacji, krok po kroku, jednostopniową albo mieszaną, zgodnie z którą będą przeprowadzane badania homologacyjne.

5. W ramach badań homologacyjnych producent dostarcza na żądanie jednostki uprawnionej, na swój koszt, pojazdy, przedmioty wyposażenia lub czę-

ści, w liczbie i kompletacji koniecznej do przeprowadzenia wymaganych badań.

6. Z przeprowadzonego badania homologacyjnego, z zastrzeżeniem ust. 7, jednostka uprawniona sporządza:

1) protokół wraz ze sprawozdaniem zawierającym wyniki tego badania – w przypadku badań homologacyjnych typu pojazdu oraz sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem, albo

2) sprawozdanie zawierające wyniki tego badania – w przypadku typu przedmiotu wyposażenia lub części.

7. W przypadku określenia przez producenta zakresu wymagań technicznych, do sprawdzenia z zastosowaniem wirtualnych metod testowania, jednostka uprawniona przeprowadza procedurę walidacji, o której mowa w załączniku XVI do dyrektywy 2007/46/WE, z której sporządza sprawozdanie. Jednostka uprawniona w porozumieniu z Dyrektorem Transportowego Dozoru Technicznego na podstawie sprawozdania potwierdza możliwość zastosowania wirtualnych metod testowania.

8. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 6, jednostka uprawniona zamieszcza informacje o zastosowanych podczas przeprowadzanych badań homologacyjnych typu WE pojazdu, typu WE przedmiotu wyposażenia lub części wirtualnych metodach testowania.

Art. 70za. [Wyznaczenie jednostki uprawnionej]

1. Wyznaczenia jednostki uprawnionej dokonuje Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek zainteresowanego podmiotu, po uiszczeniu opłaty, przy czym jej wysokość w zależności od zakresu badań lub kontroli nie może przekroczyć 40 000 zł. W decyzji określa się szczegółowy zakres badań lub kontroli, do których jednostka jest uprawniona.

2. Jednostką uprawnioną może być podmiot, który spełnia następujące warunki:

1) posiada osobowość prawną;

2) posiada personel o wiedzy i doświadczeniu odpowiednio do zakresu realizowanych badań lub kontroli;

3) dysponuje warunkami lokalowymi, środkami i wyposażeniem do przeprowadzania badań homologacyjnych odpowiednio do zakresu uprawnienia;

4) posiada certyfikat akredytacji wydany przez Polskie Centrum Akredytacji dla jednostki kontrolującej lub laboratorium badawczego, odpowiednio do zakresu uprawnienia;

5) jest niezależny i bezstronny w stosunku do podmiotów bezpośrednio lub pośrednio związanych z realizowanymi badaniami lub kontrolami.

3. Do wniosku dołącza się oświadczenie potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 2.

4. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, przeprowadza kontrolę zainteresowanego podmiotu w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2, oraz sporządza sprawozdanie oceniające z przeprowadzonej kontroli.

5. Jednostka uprawniona jest obowiązana zawiadomić Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego o zmianie danych i informacji oraz stanu faktycznego stanowiących podstawę do wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich wystąpienia.

6. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek jednostki uprawnionej, zmienia uprawnienie, o którym mowa w ust. 1.

7. Informację dotyczącą nazwy, adresu i zakresu uprawnienia jednostki uprawnionej oraz zmian tych danych Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przekazuje niezwłocznie odpowiednio:

1) Komisji Europejskiej;

2) Sekretariatowi EKG ONZ.

8. W przypadku badań homologacyjnych typu WE i badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu, jednostka uprawniona może rozpocząć prowadzenie tych badań po dokonaniu przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego zgłoszenia, o którym mowa w ust. 7.

9. Minister właściwy do spraw transportu ogłasza, w drodze obwieszczenia, przygotowany przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego wykaz jednostek uprawnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu.

Art. 70zb. [Wniosek producenta o wyznaczenie jego jako jednostki uprawnionej]

1. Producent pojazdów kategorii M, N, O lub podmiot przez niego upoważniony, spełniający warunki, o których mowa w art. 70za ust. 2 pkt 1–4, w odniesieniu do produkowanych przez tego producenta przedmiotów wyposażenia lub części, w zakresie określonym w załączniku XV do dyrektywy 2007/46/WE, może wystąpić z wnioskiem o wyznaczenie go jako jednostkę uprawnioną. Do wyznaczenia, przepisy art. 70za ust. 1 i 3–9, stosuje się odpowiednio.

2. Jednostka uprawniona, o której mowa w ust. 1:

1) przeprowadza badania homologacyjne wyłącznie we własnych obiektach;

2) nie może przeprowadzać badań homologacyjnych typu przedmiotu wyposażenia lub części na potrzeby uzyskania świadectwa homologacji typu WE pojazdu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach oraz pojazdów kategorii L, T lub C.

Art. 70zc. [Nadzór nad jednostką uprawnioną]

1. Nadzór nad jednostką uprawnioną w zakresie przeprowadzanych badań sprawuje Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego.

2. W ramach sprawowanego nadzoru Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego:

1) sprawdza poprawność wykonywania badań i sporządzenia protokołu;

2) co najmniej raz na trzy lata przeprowadza kontrolę jednostki uprawnionej, o której mowa w:

a) art. 70za ust. 1 – w zakresie spełniania warunków, o których mowa w art. 70za ust. 2,

b) art. 70zb ust. 1 – w zakresie spełniania warunków, o których mowa w art. 70za ust. 2 pkt 1–4;

3) przeprowadza kontrolę jednostki uprawnionej w przypadku zawiadomienia o zmianie stanu faktycznego w zakresie warunków, o których mowa w art. 70za ust. 2 pkt 3.

3. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego sporządza sprawozdanie oceniające z przeprowadzonej kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz o którym mowa w art. 70za ust. 4, i przedstawia je jednostce uprawnionej.

4. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przedstawia Komisji Europejskiej, na jej wniosek, sprawozdanie oceniające z przeprowadzonej kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lub 3 lub w art. 70za ust. 4.

5. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wzywa jednostkę uprawnioną do usunięcia w terminie 90 dni naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzonych kontroli, o których mowa w ust. 2, i zawiesza jej uprawnienie do czasu usunięcia tych naruszeń.

Art. 70zd. [Cofnięcie uprawnień jednostce uprawnionej]

Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego cofa, w drodze decyzji administracyjnej, uprawnienie, o którym mowa w art. 70za ust. 1 lub art. 70zb ust. 1, w przypadku stwierdzenia, że jednostka uprawniona:

1) nie spełnia warunków określonych w:

a) art. 70za ust. 2 – w przypadku jednostki, o której mowa w art. 70za ust. 1,

b) art. 70za ust. 2 pkt 1–4 – w przypadku jednostki, o której mowa w art. 70zb ust. 1;

2) nie usunęła naruszeń w terminie, o którym mowa w art. 70zc ust. 5;

3) wielokrotnie przeprowadziła badania niezgodnie z zasadami określonymi w przepisach;

4) wielokrotnie sporządziła protokół z badania homologacyjnego lub sprawozdanie z tego badania niezgodnie ze stanem faktycznym;

5) nie zawiadomiła Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego o zmianie danych i informacji oraz stanu faktycznego stanowiących podstawę do wydania uprawnienia.

Art. 70ze. [Zezwolenie na dopuszczenie do obrotu]

1. Producent nowego typu przedmiotu wyposażenia lub części, nieobjętego procedurą homologacji, mogącego stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego lub środowiska zamieszczonego w wykazie części lub wyposażenia określonym w załączniku XIII do dyrektywy 2007/46/WE, jest obowiązany uzyskać dla niego zezwolenie na dopuszczenie do obrotu, z zastrzeżeniem ust. 5.

2. Zezwolenie na dopuszczenie do obrotu wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, za opłatą, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek producenta, jeżeli typ przedmiotu wyposażenia lub części odpowiada wymaganiom określonym w przepisach Unii Europejskiej. Wysokość opłaty nie może przekroczyć 160 zł.

3. Do wniosku dołącza się:

1) protokół z badania spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 2, wraz ze sprawozdaniem, wydany przez jednostkę uprawnioną;

2) kopię dowodu wniesienia opłaty za wydanie lub zmianę zezwolenia na dopuszczenie do obrotu;

3) informację o sposobie oznaczania i pakowania przedmiotów wyposażenia lub części;

4) oświadczenie o wpisie do Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej albo do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;

5) deklarację o sposobie i metodach zapewnienia zgodności produkcji przedmiotu wyposażenia lub części zgodnie z wymaganiami technicznymi, o których mowa w ust. 1;

6) oświadczenie o następującej treści:

„Oświadczam, że w zakresie typu przedmiotu wyposażenia lub części ... złożyłem tylko jeden wniosek i tylko w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej".

4. Badanie spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 2, przeprowadza na wniosek producenta jednostka uprawniona. Z przeprowadzonego badania jednostka uprawniona sporządza protokół wraz ze sprawozdaniem.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:

1) oryginalnego przedmiotu wyposażenia lub części, który jest objęty homologacją typu w odniesieniu do typu pojazdu, typu przedmiotu wyposażenia lub części, na który udzielono homologacji typu zgodnie z przepisami jednego z aktów prawnych, których wykaz zamieszczono w załączniku IV albo XI do dyrektywy 2007/46/WE;

2) przedmiotu wyposażenia lub części produkowanego do pojazdów przeznaczonych do zawodów sportowych.

6. Przedmioty wyposażenia lub części, których wykaz zamieszczono w załączniku XIII do dyrektywy 2007/46/WE, używane do pojazdów przeznaczonych do zawodów sportowych, nie mogą być wprowadzane do obrotu w celu użycia ich w pojazdach przeznaczonych do poruszania się po drogach publicznych, chyba że uzyskają one zezwolenie na dopuszczenie do obrotu, o którym mowa w ust. 1.

7. Zezwolenia na dopuszczenie do obrotu wydane przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, są ważne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 70zf. [Zawiadomienie o zmianach warunków stanowiących podstawę do wydania zezwolenia]

1. Producent niezwłocznie zawiadamia Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego o wszelkich zmianach warunków stanowiących podstawę do wydania zezwolenia na dopuszczenie do obrotu.

2. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego dokonuje oceny zakresu zmian w odniesieniu do uprzednio wydanego zezwolenia na dopuszczenie do obrotu, a następnie niezwłocznie informuje producenta o:

1) konieczności uzyskania zmiany tego zezwolenia po przeprowadzeniu badań albo bez przeprowadzenia badań;

2) braku potrzeby zmiany danych i informacji zawartych w uprzednio wydanym zezwoleniu.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 70ze.

Art. 70zg. [Dokumenty potwierdzające przeznaczenie produkowanych przedmiotów]

1. Producent jest obowiązany zapewnić, że przedmiot wyposażenia lub część przeznaczone do wprowadzenia do obrotu będą produkowane zgodnie z warunkami stanowiącymi podstawę do wydania zezwolenia.

2. Producent jest obowiązany przedstawić na żądanie właściwego organu kontroli dokumenty potwierdzające przeznaczenie produkowanych przedmiotów wyposażenia i części.

Art. 70zh. [Kontrola zgodności produkcji]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego przeprowadza kontrolę zgodności produkcji przedmiotu wyposażenia lub części:

1) przed wydaniem zezwolenia na dopuszczenie do obrotu w zakresie sposobu i metod zapewnienia zgodności produkcji;

2) w przypadku otrzymania informacji o zastrzeżeniach co do wyprodukowania przedmiotów wyposażenia lub części niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu na dopuszczenie do obrotu.

2. Kontrolę zgodności produkcji w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przeprowadza się nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania informacji o zastrzeżeniach.

3. W przypadku negatywnego wyniku kontroli zgodności produkcji, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego wzywa producenta do usunięcia braków, w terminie 90 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku nieusunięcia braków Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego cofa zezwolenie.

Art. 70zi. [Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli zgodności]

1. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, może upoważnić jednostkę uprawnioną do przeprowadzenia kontroli zgodności produkcji pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części.

2. W przypadku upoważnienia jednostki uprawnionej do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 70zh ust. 1 pkt 2, koszty tej kontroli pokrywa producent, jeżeli wynik kontroli potwierdzi uzyskane informacje o zastrzeżeniach.

Art. 70zj. [Opłaty]

Opłaty, o których mowa w art. 70h ust. 2, art. 70j ust. 4, art. 70k ust. 4, art. 70za ust. 1 oraz art. 70ze ust. 2, stanowią przychód Transportowego Dozoru Technicznego.

Art. 70zk. [Prawa i obowiązki producenta]

Prawa i obowiązki producenta, o których mowa w:

1) art. 70d ust. 1–4 i 6–9, art. 70e, art. 70f, art. 70g, art. 70h ust. 1–5, 7 i 8, art. 70m, art. 70n ust. 1 pkt 1–3 i ust. 2 i 3, art. 70o, art. 70p ust. 1 pkt 1 i 3 i ust. 2 i 3, art. 70q, art. 70r ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 i 3 i ust. 2, art. 70s ust. 1, 2 i 4–6,

art. 70t, art. 70u, art. 70w ust. 1 pkt 1, pkt 3 lit. a i ust. 2–5, art. 70z ust. 1–5 i 7 oraz art. 70zb stosuje się do podmiotu dokonującego zabudowy nowego pojazdu;

2) art. 70d ust. 1–4 i 6–9, art. 70e, art. 70f, art. 70g, art. 70h ust. 1–5, 7 i 8, art. 70i, art. 70j, art. 70k, art. 70l ust. 1, art. 70m, art. 70n ust. 1 pkt 1–3 i ust. 2 i 3, art. 70o, art. 70p ust. 1 pkt 1 i 3 i ust. 2 i 3, art. 70q, art. 70r ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 i 3 i ust. 2, art. 70s ust. 1, 2 i 4–6, art. 70t, art. 70u, art. 70w ust. 1 pkt 1, pkt 3 lit. a i ust. 2–5, art. 70z ust. 1–5 i 7 oraz art. 70zb stosuje się do podmiotu wprowadzającego do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nowy pojazd oraz nowe przedmioty wyposażenia lub części.

Art. 70zl. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe wymagania, jakie powinien spełniać podmiot wnioskujący o wydanie uprawnienia, o którym mowa w art. 70za ust. 1 oraz art. 70zb ust. 1, w zakresie warunków lokalowych, środków i wyposażenia;

2) sposób i tryb przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 70za ust. 4 oraz art. 70zc ust. 2 pkt 2 i 3;

3) wzór sprawozdania oceniającego, o którym mowa w art. 70za ust. 4 i art. 70zc ust. 3;

4) wysokość opłaty za wydanie decyzji, o której mowa w art. 70za ust. 1 oraz art. 70zb ust. 1.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister uwzględnia:

1) zakres uprawnienia;

2) czynności administracyjne oraz koszty związane z wydaniem decyzji;

3) czynności oraz koszty związane z przeprowadzaniem kontroli.

Art. 70zm. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, odpowiednio dla danej kategorii pojazdu:

1) zakres wymagań technicznych obowiązujących w procedurach homologacji typu oraz szczegółowy sposób przeprowadzania tych procedur;

2) wymagania alternatywne dotyczące przedmiotów wyposażenia lub części, stosowane w procedurze homologacji pojazdów produkowanych w małych seriach;

3) limity pojazdów kwalifikowanych do małej serii;

4) szczegółowe czynności organów w procedurach homologacji typu;

5) istotne cechy różnicujące kategorię, typ, wariant lub wersję pojazdu;

6) warunki i sposób wyboru pojazdów, przedmiotów wyposażenia lub części, o których mowa w art. 70z ust. 5;

7) zakres i sposób przeprowadzania:
a) badań homologacyjnych,
b) kontroli zgodności produkcji;
8) wzory dokumentów związanych z homologacją typu oraz szczegółowe wymagania dla dokumentów, o których mowa w art. 70h ust. 5 i art. 70z ust. 2, w zależności od procedury homologacji typu;
9) wzór i opis znaku homologacji typu przedmiotu wyposażenia lub części;
10) terminy ważności świadectw zgodności WE lub świadectw zgodności;
11) wysokość opłat za:
a) wydanie i zmianę świadectwa homologacji typu,
b) uznanie świadectwa homologacji typu pojazdu dla pojazdów produkowanych w małych seriach,
c) uznanie świadectwa homologacji typu pojazdu, o której mowa w art. 70j ust. 4.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister uwzględnia:
1) koszty wydania lub zmiany świadectw homologacji typu w zależności od zakresu tego świadectwa;
2) koszty kontroli zgodności produkcji;
3) potrzebę zapewnienia zabezpieczenia dokumentów przed podrobieniem lub przerobieniem;
4) konieczność zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym i ochrony środowiska.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalenia liczby pojazdów zaliczanych do końcowej partii produkcji oraz wzory dokumentów z tym związanych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym i ochrony środowiska.

4. Minister właściwy do spraw transportu może określić, w drodze rozporządzenia:
1) warunki wydawania zezwolenia na dopuszczenie do obrotu oraz wzory dokumentów z tym związanych,
2) zakres i sposób przeprowadzania kontroli zgodności produkcji,
3) wysokość opłaty za wydanie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu
– uwzględniając koszty wydania zezwolenia na dopuszczenie do obrotu oraz konieczność zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym i ochrony środowiska.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:
1) zakres wymagań technicznych obowiązujących w procedurze homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

2) szczegółowe czynności organów w procedurze homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

3) zakres i sposób przeprowadzania:

a) badań homologacyjnych,

b) kontroli zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

4) wzory dokumentów związanych z homologacją sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

5) wysokość opłat za wydanie i zmianę świadectwa homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem.

6. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, minister uwzględnia:

1) koszty wydania lub zmiany świadectw homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem w zależności od zakresu tego świadectwa;

2) koszty kontroli zgodności montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem;

3) potrzebę zapewnienia zabezpieczenia dokumentów przed podrobieniem lub przerobieniem;

4) konieczność zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym i ochrony środowiska.

Rozdział 1b
Dopuszczenie jednostkowe pojazdu

Art. 70zn. [Dopuszczenie jednostkowe pojazdu]

1. Spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu, potwierdza się dopuszczeniem jednostkowym pojazdu.

2. Dopuszczeniu jednostkowemu pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 3–6, podlega nowy pojazd:

1) przed wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na którego typ producent lub importer nie uzyskał świadectwa homologacji typu WE pojazdu albo świadectwa homologacji typu pojazdu;

2) na którego typ zostało wydane świadectwo homologacji typu WE pojazdu albo świadectwo homologacji typu pojazdu, w którym przed rejestracją zostały wprowadzone zmiany w pojeździe, przedmiocie wyposażenia lub części, wpływające na zmianę warunków stanowiących podstawę do wydania świadectwa homologacji typu tego pojazdu.

3. Nowy pojazd zaprojektowany i zbudowany do użytku przede wszystkim na placach budowy, w kamieniołomach, w obiektach portowych lub w portach lotniczych, pojazd wolnobieżny, pojazd kategorii M1 przeznaczony do

zawodów sportowych nie podlega obowiązkowi uzyskania dopuszczenia jednostkowego pojazdu. Producent takiego pojazdu może wystąpić o dopuszczenie fakultatywne poprzez uzyskanie dopuszczenia jednostkowego pojazdu, jeżeli pojazd spełnia odpowiednie warunki lub wymagania techniczne obowiązujące w procedurze dopuszczenia jednostkowego pojazdu, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 70zs ust. 1 pkt 1. Przepisu nie stosuje się do pojazdów, o których mowa w załączniku nr 2 do ustawy.

4. Nowy pojazd specjalny Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, organów kontroli skarbowej, Służby Celnej, Inspekcji Transportu Drogowego, Służby Więziennej i jednostek ochrony przeciwpożarowej lub nowy pojazd używany do celów specjalnych nie podlega obowiązkowi uzyskania dopuszczenia jednostkowego pojazdu. Producent takiego pojazdu może wystąpić o uzyskanie dopuszczenia jednostkowego pojazdu, jeżeli pojazd spełnia odpowiednie warunki lub wymagania techniczne obowiązujące w procedurze dopuszczenia jednostkowego pojazdu, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 70zs ust. 1 pkt 1.

5. Dopuszczenia jednostkowego pojazdu nie stosuje się do tramwaju i trolejbusu.

6. W przypadku pojazdu kategorii M, N, O podlegającego dopuszczeniu jednostkowemu, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego w uzasadnionych przypadkach zwalnia, w drodze decyzji administracyjnej, wnioskującego o dopuszczenie jednostkowe z obowiązku spełnienia niektórych wymagań technicznych, o których mowa w załączniku IV i XI do dyrektywy 2007/46/WE, pod warunkiem zastosowania wymagań alternatywnych równoważnych z wymaganiami określonymi w tych załącznikach w najwyższym możliwym do realizacji zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego i ochrony środowiska.

Art. 70zo. [Udzielenie dopuszczenia jednostkowego pojazdu]

1. Dopuszczenia jednostkowego pojazdu udziela, w drodze decyzji administracyjnej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 800 zł.

2. Dopuszczenia jednostkowego pojazdu udziela się na wniosek producenta, importera, właściciela pojazdu albo ich upoważnionego przedstawiciela, posiadającego siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) dokument informacyjny sporządzony według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 70zs ust. 1 pkt 1;

2) sprawozdanie z badań potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu;

3) kopię dowodu uiszczenia opłaty za dopuszczenie jednostkowe pojazdu.

Art. 70zp. [Uznanie dopuszczenia jednostkowego pojazdu]

1. Dopuszczenie jednostkowe pojazdu udzielone na dany pojazd przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej zgodnie z procedurą uznaje Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, w drodze decyzji administracyjnej, jeżeli dany pojazd spełnia odpowiednie warunki lub wymagania techniczne, które są równoważne warunkom lub wymaganiom obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, następuje na wniosek producenta, importera lub właściciela pojazdu, za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 800 zł.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) dokument potwierdzający dopuszczenie jednostkowe pojazdu wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

2) dokument wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej wskazujący przepisy techniczne, na podstawie których udzielono dopuszczenia jednostkowego pojazdu.

4. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego może zwrócić się o dodatkowe informacje o udzielonym dopuszczeniu jednostkowym pojazdu do właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

5. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, udostępnia temu organowi informacje o udzielonym dopuszczeniu jednostkowym pojazdu.

6. W przypadku gdy pojazd, który uzyskał dopuszczenie jednostkowe pojazdu, ma być sprzedany, zarejestrowany lub dopuszczony do ruchu na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, na wniosek producenta lub właściciela pojazdu, wydaje dokument wskazujący przepisy techniczne, na podstawie których udzielono dopuszczenia jednostkowego pojazdu.

Art. 70zq. [Badanie potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych]

1. Badanie potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych oraz równoważności zastosowanych wymagań alternatywnych dla danego pojazdu w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu przeprowadza jednostka uprawniona, na wniosek producenta, importera lub właściciela pojazdu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

1) dokument informacyjny pojazdu według wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 70zs ust. 1 pkt 1;

2) kopie świadectw homologacji typu lub inne dokumenty potwierdzające spełnienie odpowiednich wymagań technicznych określonych w przepisach Unii Europejskiej lub regulaminach EKG ONZ.

3. Z przeprowadzonego badania jednostka sporządza sprawozdanie z badań potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu.

Art. 70zr. [Opłaty]

Opłaty, o których mowa w art. 70zo ust. 1 oraz art. 70zp ust. 2, stanowią przychód Transportowego Dozoru Technicznego.

Art. 70zs. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres warunków lub wymagań technicznych obowiązujących w procedurze dopuszczenia jednostkowego pojazdu, zakres i sposób przeprowadzania badań potwierdzających spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu dopuszczenia jednostkowego pojazdu oraz wzory dokumentów z tym związanych;

2) warunki oceny równoważności wymagań alternatywnych w procedurze dopuszczenia jednostkowego pojazdu;

3) wysokość opłat za udzielenie dopuszczenia jednostkowego pojazdu oraz wydanie decyzji o uznaniu dopuszczenia jednostkowego pojazdu, wydanego na dany pojazd przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister uwzględnia:

1) konieczność zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i ochrony środowiska;

2) koszty czynności administracyjnych oraz koszty związane z udzieleniem dopuszczenia jednostkowego pojazdu.

Rozdział 1c
Dopuszczenie indywidualne WE pojazdu

Art. 70zt. [Świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu]

1. Spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych danego pojazdu określonych w dodatku 2 do części I do załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE, potwierdza się świadectwem dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu.

2. Dopuszczeniu indywidualnemu WE pojazdu podlega nowy pojazd kategorii M1 i N1, o którym mowa w dodatku 2 do części I do załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE, przed wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na którego typ producent lub importer nie uzyskał świadectwa homologacji typu WE pojazdu.

Art. 70zu. [Wydanie świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu]

1. Świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, za opłatą, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 800 zł.

2. Świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu wydaje się na wniosek producenta, importera albo właściciela pojazdu.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) dokumenty, o których mowa w pkt 1 dodatku 2 do części I do załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE;

2) kopię dowodu uiszczenia opłaty za dopuszczenie indywidualne WE pojazdu;

3) oświadczenie o następującej treści:

„Oświadczam, że w zakresie pojazdu o numerze VIN ..., złożyłem tylko jeden wniosek i tylko w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej".

Art. 70zv. [Badanie potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych]

1. Badanie potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu uzyskania świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu przeprowadza jednostka uprawniona, na wniosek producenta, importera albo właściciela pojazdu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

1) dokument informacyjny pojazdu sporządzony zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2007/46/WE;

2) kopie świadectw homologacji typu lub inne dokumenty potwierdzające spełnienie odpowiednich wymagań technicznych określonych w pkt 4 w dodatku 2 do części I do załącznika IV do dyrektywy 2007/46/WE.

3. Z przeprowadzonego badania jednostka sporządza sprawozdanie z badań potwierdzające spełnienie odpowiednich warunków lub wymagań technicznych w celu dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu.

Art. 70zw. [Opłata]

Opłata, o której mowa w art. 70zu ust. 1, stanowi przychód Transportowego Dozoru Technicznego.

Art. 70zx. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) wzory dokumentów związanych z wydaniem świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu;

2) wysokość opłat za wydanie świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister uwzględnia:

1) potrzebę zapewnienia zabezpieczenia dokumentów przez podrobieniem lub przerobieniem;

2) koszty czynności administracyjnych oraz koszty związane z wydaniem świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu.

Art. 70zy. [Maksymalne stawki opłat]

Maksymalne stawki opłat, o których mowa w art. 70h ust. 2, art. 70j ust. 4, art. 70k ust. 4, art. 70za ust. 1, art. 70ze ust. 2, art. 70zo ust. 1, art. 70zp ust. 2 i art. 70zu ust. 1 ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

Art. 70zz. [Wyłączenie stosowania przepisów rozporządzenia]

Przepisów rozdziałów 1a–1c nie stosuje się do:

1) pojazdów zabytkowych lub pojazdu określonego w art. 79 ust. 4 pkt 3;

2) nowego pojazdu oraz nowego przedmiotu wyposażenia lub części, nieprzeznaczonych do wprowadzenia do obrotu, a krótkotrwale składowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej między operacjami transportowymi – pod warunkiem okazania na żądanie właściwego organu kontroli dokumentów potwierdzających odbiorcę i miejsce docelowego odbioru nowego pojazdu oraz nowego przedmiotu wyposażenia lub części.

Rozdział 2
Warunki dopuszczenia pojazdów do ruchu

Art. 71. [Dowód rejestracyjny]

1. Dokumentem stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest dowód rejestracyjny albo pozwolenie czasowe. Przepis ten nie dotyczy pojazdów, o których mowa w ust. 3.

2. Pojazdy określone w ust. 1 są dopuszczone do ruchu, jeżeli odpowiadają warunkom określonym w art. 66 oraz są zarejestrowane i zaopatrzone w zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne, a w przypadku pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, w nalepkę kontrolną.

3. Pojazd niewymieniony w ust. 1, przyczepa motocyklowa oraz przyczepa specjalna przeznaczona do ciągnięcia przez ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny jest dopuszczony do ruchu, jeżeli odpowiada warunkom określonym w art. 66.

4. Zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t i przyczepy albo autobusu i przyczepy może być dopuszczony do ruchu po uzyskaniu odpowiedniej adnotacji w dowodzie rejestracyjnym pojazdu silnikowego, dokonanej na podstawie przeprowadzonego badania technicznego. Przepis ten nie dotyczy motocykla.

4a. Przepis ust. 4 dotyczy także ciągnika rolniczego i pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej. W przypadku ciągnika rolniczego może być on dopuszczony do ruchu po uzyskaniu odpowiedniej adnotacji w dowodzie rejestracyjnym o ograniczeniu prędkości konstrukcyjnej do 25 km/h.

5. Pojazd zarejestrowany za granicą dopuszcza się do ruchu, jeżeli odpowiada wymaganym warunkom technicznym i jest zaopatrzony w tablice rejestracyjne z numerem rejestracyjnym składającym się z liter alfabetu łacińskiego i cyfr arabskich, z zastrzeżeniem art. 59 ust. 2 i 3, a kierujący pojazdem ma przy sobie dokument stwierdzający dokonanie rejestracji.

5a. W przypadku gdy z dokumentu stwierdzającego dokonanie rejestracji pojazdu, o którym mowa w ust. 5, nie wynika prawo do używania pojazdu przez kierującego, osoba ta obowiązana jest posiadać przy sobie i okazywać na żądanie organu kontroli ruchu drogowego dokument potwierdzający to prawo.

6. Pojazd sprowadzony z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, po dokonaniu zwolnienia pojazdu przez organ Służby Celnej do procedury dopuszczenia do obrotu, dopuszcza się do ruchu na okres 30 dni.

7. Właściciel pojazdu sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest obowiązany zarejestrować pojazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni od dnia jego sprowadzenia.

Art. 72. [Dokumenty wymagane do rejestracji pojazdu]

1. Rejestracji dokonuje się na podstawie:

1) dowodu własności pojazdu lub dokumentu potwierdzającego powierzenie pojazdu, o którym mowa w art. 73 ust. 5;

2) karty pojazdu, jeżeli była wydana;

3) świadectwa zgodności WE albo świadectwa zgodności wraz z oświadczeniem zawierającym dane i informacje o pojeździe niezbędne do rejestracji i ewidencji pojazdu, dopuszczenia jednostkowego pojazdu, decyzji o uznaniu dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo świadectwa dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu – jeżeli są wymagane;

4) zaświadczenia o pozytywnym wyniku badania technicznego pojazdu, jeżeli jest wymagane albo dowodu rejestracyjnego pojazdu lub innego dokumentu wydanego przez właściwy organ państwa członkowskiego, potwierdzającego wykonanie oraz termin ważności badania technicznego;

5) dowodu rejestracyjnego, jeżeli pojazd był zarejestrowany;

6) dowodu odprawy celnej przywozowej, jeżeli pojazd został sprowadzony z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy;

6a) dokumentu potwierdzającego zapłatę akcyzy na terytorium kraju albo dokumentu potwierdzającego brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju albo zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, jeżeli samochód osobowy lub pojazd rodzaju „samochodowy inny", podrodzaj „czterokołowiec" (kategoria homologacyjna L7e) lub podrodzaj „czterokołowiec lekki" (kategoria homologacyjna L6e) został sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy;

7) (uchylony);

8)[27] **(uchylony);**

9) dowodu wpłaty, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lub oświadczenia o podleganiu obowiązkowi zapewniania sieci zbierania pojazdów, o którym mowa w art. 11 ust. 4 tej ustawy, albo faktury zawierającej takie oświadczenie, jeżeli pojazd jest rejestrowany po raz pierwszy.

1a.[28] **(uchylony).**

1b. W przypadku nabycia samochodu osobowego lub pojazdu, o których mowa w ust. 1 pkt 6a, od wyspecjalizowanego salonu sprzedaży w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju może być zastąpiony oświadczeniem wyspecjalizowanego salonu sprzedaży, że posiada oryginał lub kopię dokumentu potwierdzają-

---

[27] Art. 72 ust. 1 pkt 8 uchylony przez art. 4 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 312). Zmiana weszła w życie 1 stycznia 2015 r.

[28] Art. 72 ust. 1a uchylony przez art. 4 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 312). Zmiana weszła w życie 1 stycznia 2015 r.

cego zapłatę akcyzy na terytorium kraju od tego samochodu osobowego lub pojazdu.

2. Wymagania ust. 1 nie dotyczą:

1) pojazdu, który był już zarejestrowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie ust. 1 pkt 3;

2) pojazdu zakupionego po przepadku na rzecz Skarbu Państwa lub na rzecz jednostki samorządu terytorialnego – w zakresie ust. 1 pkt 2 i 5;

3) pojazdu zakupionego od Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie ust. 1 pkt 5;

4) (uchylony);

5) pojazdu wycofanego czasowo z ruchu – w zakresie ust. 1 pkt 5; w tym przypadku zamiast dowodu rejestracyjnego wymaga się przedstawienia decyzji o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu;

6) pojazdu innego niż określony w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – w zakresie ust. 1 pkt 9;

7) pojazdu wyrejestrowanego, o którym mowa w art. 79 ust. 4 pkt 3 – w przypadku powtórnej rejestracji – w zakresie ust. 1 pkt 5;

8) pojazdu, o którym mowa w art. 81 ust. 4 pkt 3 lit. a – w zakresie ust. 1 pkt 4.

2a. W przypadku pojazdu sprowadzanego z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim zamiast dowodu rejestracyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, dopuszcza się przedstawienie innego dokumentu stwierdzającego rejestrację pojazdu, wydanego przez organ właściwy do rejestracji pojazdów w tym państwie.

2b. W przypadku pojazdu zabytkowego, zamiast dowodu rejestracyjnego, dopuszcza się przedstawienie oświadczenia właściciela pojazdu, złożonego pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że nie posiada dowodu rejestracyjnego.

3. Dodatkowo wymaga się dokumentu potwierdzającego spełnienie wymagań, o których mowa w art. 2 pkt 39 – w stosunku do pojazdów zabytkowych.

3a. Świadectwo zgodności WE lub świadectwo zgodności traci ważność po upływie terminu określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 70zm ust. 1 pkt 10 i nie może być uznane za dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

4. W przypadku zagubienia dowodu rejestracyjnego lub karty pojazdu, zamiast tych dokumentów należy przedstawić zaświadczenie wystawione przez organ rejestrujący właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji, potwierdzające dane zawarte w zagubionym dokumencie, niezbędne do rejestracji.

Art. 73. [Rejestracja pojazdu]

1. Rejestracji pojazdu dokonuje, na wniosek właściciela, starosta właściwy ze względu na miejsce jego zamieszkania (siedzibę), wydając dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, jeżeli jest wymagana, z zastrzeżeniem ust. 2–5.

2. Rejestracji pojazdu, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo wielozakładowe lub inny podmiot, w skład którego wchodzą wydzielone jednostki organizacyjne, może dokonać starosta właściwy ze względu na siedzibę zakładu lub jednostki, na wniosek kierownika zakładu lub wydzielonej jednostki organizacyjnej upoważnionego przez właściciela.

2a. Rejestracji pojazdów należących do członków obcych sił zbrojnych, personelu cywilnego i członków rodzin, oraz pojazdów ich wykonawców kontraktowych, przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, na wniosek władz wojskowych tych sił zbrojnych, dokonuje starosta właściwy ze względu na miejsce pobytu tych osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2b. Rejestracji pojazdów należących do obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, dokonuje właściwy organ Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Organ ten wydaje dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, chyba że dla danego pojazdu tablice (tablica) rejestracyjne lub nalepka kontrolna nie są wymagane, a numer rejestracyjny umieszcza się bezpośrednio na pojeździe.

3. Rejestracji pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Ochrony Rządu, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, kontroli skarbowej i Służby Celnej dokonują właściwe organy tych jednostek. Organy te wydają dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, chyba że dla danego pojazdu tablice (tablica) rejestracyjne lub nalepka kontrolna nie są wymagane, a numer rejestracyjny umieszcza się bezpośrednio na pojeździe.

3a. Producent blankietów dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych, nalepek kontrolnych i innych dokumentów wymaganych do rejestracji pojazdów, a także starostowie przekazują odpłatnie wojewodzie mazowieckiemu odpowiednio: blankiety dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych, nalepek kontrolnych i innych dokumentów wymaganych do rejestracji pojazdów, a także zalegalizowane tablice rejestracyjne niezbędne do rejestracji, o której mowa w art. 76 ust. 4. Informacje dotyczące przekazanych blankietów dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych, nalepek kontrolnych

i innych dokumentów wymaganych do rejestracji oraz tablic rejestracyjnych podlegają ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych o klauzuli tajności „tajne" lub „ściśle tajne".

4. Rejestracji pojazdu należącego do przedstawicielstwa dyplomatycznego, urzędu konsularnego i misji specjalnej państw obcych lub organizacji międzynarodowej, a także ich personelu korzystającego z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności, dokonuje wojewoda mazowiecki na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych.

5. W razie powierzenia pojazdu przez zagraniczną osobę fizyczną lub prawną podmiotowi polskiemu, pojazd ten jest rejestrowany przez określony w ust. 1 organ właściwy ze względu na miejsce zamieszkania (siedzibę) podmiotu polskiego.

Art. 74. [Czasowa rejestracja pojazdu]

1. Czasowej rejestracji pojazdu dokonuje, w przypadkach określonych w ust. 2, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania (siedzibę) właściciela pojazdu, wydając pozwolenie czasowe i zalegalizowane tablice (tablicę) rejestracyjne.

2. Czasowej rejestracji dokonuje się:

1) z urzędu – po złożeniu wniosku o rejestrację pojazdu;

2) na wniosek właściciela pojazdu – w celu umożliwienia:

a) wywozu pojazdu za granicę,

b) przejazdu pojazdu z miejsca jego zakupu lub odbioru na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

c) przejazdu pojazdu związanego z koniecznością dokonania jego badania technicznego lub naprawy;

3) na wniosek jednostki uprawnionej lub jednostki badawczej producenta pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części – w celu umożliwienia odpowiednich badań.

2a.[29] **Czasowej rejestracji, o której mowa w ust. 2 pkt 1, można dokonać pomimo braku dołączonych do wniosku o rejestrację dokumentów, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 6 i 6a. Dokumenty te powinny zostać złożone przed wydaniem dowodu rejestracyjnego.**

[29] Art. 74 ust. 2a w brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 312). Zmiana weszła w życie 1 stycznia 2015 r.

2b. Czasowej rejestracji pojazdu dokonuje się warunkowo, jeżeli właściciel pojazdu złoży oświadczenie, że w okresie od tej rejestracji do wydania dowodu rejestracyjnego nie nastąpi zmiana w zakresie własności pojazdu.

3. Czasowej rejestracji dokonuje się na okres nieprzekraczający 30 dni, z zastrzeżeniem ust. 4. Termin ten może być jednorazowo przedłużony o 14 dni w celu wyjaśnienia spraw związanych z rejestracją pojazdu.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, rejestracji dokonuje się na okres wynikający z wniosku, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy.

5. Po upływie terminu czasowej rejestracji pozwolenie czasowe i tablice rejestracyjne zwraca się do organu, który je wydał, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a.

Art. 75. [Opłata rejestracyjna]

1. Jeżeli używanie pojazdu uzależnione jest od szczególnych warunków określonych przepisami, starosta wpisuje w dowodzie rejestracyjnym lub pozwoleniu czasowym odpowiednie zastrzeżenie.

2. Dowód rejestracyjny, pozwolenie czasowe, zalegalizowane tablice (tablica) rejestracyjne i nalepka kontrolna są wydawane za opłatą oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej. Opłatę oraz opłatę ewidencyjną pobiera organ dokonujący rejestracji.

3. Zabrania się rejestracji pojazdu złożonego poza wytwórnią, z wyjątkiem pojazdu marki „SAM" oraz pojazdu zabytkowego.

Art. 75a. [Tablice rejestracyjne]

1. Produkcja tablic rejestracyjnych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców produkujących tablice rejestracyjne, zwanego dalej „rejestrem".

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, może wykonywać przedsiębiorca, który spełnia następujące warunki:

1) posiada możliwości techniczne gwarantujące wykonywanie tablic rejestracyjnych lub materiałów służących do ich produkcji zgodnie z warunkami technicznymi; warunek ten nie dotyczy przedsiębiorców sprowadzających z zagranicy materiały służące do wyrobu tablic rejestracyjnych;

2) posiada certyfikat na zgodność tablic rejestracyjnych lub materiałów służących do ich produkcji z warunkami technicznymi;

3) nie jest podmiotem, w stosunku do którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;

4) nie zalega z uiszczeniem podatków, opłat lub składek na ubezpieczenie społeczne;

5) nie został prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej.

3. Za przedsiębiorcę produkującego tablice rejestracyjne, o którym mowa w ust. 2, uważa się jednostkę:

1) produkującą tablice rejestracyjne z wytłoczonymi numerami rejestracyjnymi;

2) produkującą tablice rejestracyjne bez wytłoczonych numerów rejestracyjnych;

3) tłoczącą numery rejestracyjne;

4) produkującą lub sprowadzającą z zagranicy materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych;

5) przetwarzającą materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych.

4. Tablice rejestracyjne są produkowane wyłącznie na zamówienie:

1) organu właściwego w sprawach rejestracji pojazdów – z wytłoczonymi numerami rejestracyjnymi;

2) przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 3 pkt 3 – bez wytłoczonych numerów rejestracyjnych.

5. Materiały, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5, są przetwarzane, produkowane lub sprowadzane z zagranicy na zamówienie przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 2.

6. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 2, prowadzi ewidencje:

1) materiałów do produkcji tablic rejestracyjnych, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5;

2) wyprodukowanych tablic rejestracyjnych;

3) sprzedanych tablic rejestracyjnych.

Art. 75aa. [Organ właściwy do prowadzenia rejestru]

1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.

2. Rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym.

Art. 75ab. [Wpis do rejestru]

1. Wpisu do rejestru dokonuje się na podstawie wniosku przedsiębiorcy, zawierającego następujące dane:

1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;

2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;

3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);

4) adres siedziby oraz adresy jednostek, w których będzie wykonywana działalność, o której mowa w art. 75a ust. 1;

5) podpis przedsiębiorcy oraz oznaczenie daty i miejsca złożenia wniosku.

2. Wraz z wnioskiem przedsiębiorca składa:

1) oświadczenie o posiadaniu certyfikatu, o którym mowa w art. 75a ust. 2 pkt 2, wraz z danymi umożliwiającymi jego identyfikację;

2) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub przestępstwo przeciwko dokumentom:

a) przedsiębiorcy, jeżeli jest on osobą fizyczną,

b) osób – członków władz organów osoby prawnej lub nieposiadającej osobowości prawnej jednostki organizacyjnej oraz

3) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru są kompletne i zgodne z prawdą;

2) znane mi są i spełniam szczególne warunki wykonywania działalności, o której mowa w art. 75a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;

3) posiadam aktualny dokument określający status jednostki będącej osobą prawną lub nieposiadającą osobowości prawnej jednostką organizacyjną albo dokument stwierdzający tożsamość w przypadku osoby fizycznej.”.

3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, powinno również zawierać:

1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;

2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, zawierającego oświadczenie o posiadaniu certyfikatu, o którym mowa w art. 75a ust. 2 pkt 2, wraz z danymi umożliwiającymi jego identyfikację, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2013 r., poz. 235 oraz z 2014 r., poz. 183).

Art. 75ac. [Zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru]

1. Wpisowi do rejestru podlegają dane określone w art. 75ab ust. 1 pkt 1–4 oraz informacje o certyfikacie, o którym mowa w art. 75a ust. 2 pkt 2.

2. Wpisem do rejestru jest również wykreślenie albo zmiana wpisu.

3. Wydając zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru, właściwy marszałek województwa określa w nim zakres prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, zgodnie z art. 75a ust. 3.

Art. 75ad. [Rażące naruszenie warunków wykonywania działalności w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych]

Rażącym naruszeniem warunków wykonywania działalności w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych jest naruszenie warunków, o których mowa w art. 75a ust. 2 pkt 2, 3 i 5 oraz ust. 4 i 5, oraz określonych w przepisach dotyczących warunków oraz sposobu produkcji i dystrybucji tablic rejestracyjnych.

Art. 75b. [Legalizacja tablic rejestracyjnych]

Organ właściwy w sprawach rejestracji legalizuje tablice rejestracyjne, umieszczając na nich znak legalizacyjny.

Art. 75c. [Delegacja]

Minister właściwy do spraw transportu, uwzględniając konieczność prawidłowego zabezpieczenia obrotu tablicami rejestracyjnymi oraz materiałami mającymi szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych, określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki produkcji i szczegółowy sposób dystrybucji tablic rejestracyjnych i znaków legalizacyjnych oraz prowadzenia ewidencji, o których mowa w art. 75a ust. 6;

2) tryb legalizacji tablic rejestracyjnych, warunki techniczne oraz wzór znaku legalizacyjnego, o którym mowa w art. 75b;

3) materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych.

Art. 75d. [Wybór producenta blankietów]

Minister właściwy do spraw transportu dokona wyboru producenta blankietów dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych, znaków legalizacyjnych, nalepek kontrolnych oraz kart pojazdów na zasadach określonych przepisami o zamówieniach publicznych.

Art. 76. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej:

a) warunki i tryb rejestracji pojazdów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, oraz wzory dowodu rejestracyjnego, pozwolenia czasowego, nalepki kontrolnej, tablic rejestracyjnych oraz innych tablic, cech identyfikacyjnych i oznaczeń, w które zaopatruje się pojazd, a także ich opis,

b) warunki dystrybucji blankietów dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych i nalepek kontrolnych;

2) wysokość opłat za wydanie dowodu rejestracyjnego, pozwolenia czasowego i tablic (tablicy) rejestracyjnych;

3) szczegółowe czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzory dokumentów w tych sprawach.

2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb rejestracji oraz wzory dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz pojazdów należących do obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, o których mowa w art. 73 ust. 2b, a także jednostki organizacyjne właściwe w tych sprawach.

2a. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb rejestracji oraz wzory dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych pojazdów Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego, a także jednostki organizacyjne właściwe w tych sprawach.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz Ministrem Obrony Narodowej oraz po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb rejestracji oraz wzory dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych pojazdów Biura Ochrony Rządu, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, kontroli skarbowej i Służby Celnej, a także jednostki organizacyjne właściwe w tych sprawach.

4. Prezes Rady Ministrów, uwzględniając wymagania wynikające z obowiązku ochrony informacji niejawnych określi, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu:

1) warunki i tryb rejestracji pojazdów resortu spraw wewnętrznych, obrony narodowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służ-

by Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego i kontroli skarbowej, wykorzystywanych do prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych;

2) szczególny tryb i warunki przekazywania blankietów dowodów rejestracyjnych, pozwoleń czasowych, nalepek kontrolnych i innych dokumentów wymaganych do rejestracji oraz tablic rejestracyjnych, o których mowa w art. 73 ust. 3a;

3) szczególne wymagania w zakresie personalizacji tych blankietów.

5. W rozporządzeniach, o których mowa w ust. 1–3, należy uwzględnić w szczególności:

1) konieczność przeciwdziałania dopuszczeniu do ruchu pojazdów pochodzących z kradzieży;

2) prawidłowe zabezpieczenie dokumentów związanych z rejestracją, tablicami rejestracyjnymi i innymi oznaczeniami;

3) koszty działania administracji publicznej w sprawach rejestracji pojazdów;

4) sposób wykorzystania pojazdów, o których mowa w ust. 2–3, przy wykonywaniu zadań określonych w przepisach dotyczących Biura Ochrony Rządu, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, kontroli skarbowej i Służby Celnej.

Art. 77. [Karta pojazdu]

1. Producent lub importer nowych pojazdów jest obowiązany wydać kartę pojazdu dla każdego pojazdu samochodowego wprowadzonego do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Karta pojazdu jest przekazywana właścicielowi pojazdu.

3. Kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego, innego niż określony w ust. 1, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, właściwy w sprawach rejestracji starosta przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem pojazdów zabytkowych i pojazdów, o których mowa w art. 73 ust. 2a, 2b i 4.

4. Minister właściwy do spraw transportu:

1) w porozumieniu z ministrami właściwym do spraw wewnętrznych oraz Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb wydawania kart pojazdów oraz wzór karty pojazdu, a także jej opis;

2) określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za kartę pojazdu;

3) określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty stanowiące podstawę wpisu danych do karty pojazdu oraz czynności jednostek zajmujących się dystrybucją, przechowywaniem i wydawaniem kart pojazdów;

4) określi, w drodze rozporządzenia, warunki dystrybucji kart pojazdów.

5. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 4, należy uwzględnić znaczenie tych dokumentów dla rejestracji pojazdu oraz wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów.

Art. 78. [Przeniesienie własności pojazdu]

1. W razie przeniesienia na inną osobę własności pojazdu zarejestrowanego, dotychczasowy właściciel przekazuje nowemu właścicielowi dowód rejestracyjny i kartę pojazdu, jeżeli była wydana.

1a. W razie przeniesienia na inną osobę własności pojazdu czasowo wycofanego z ruchu dotychczasowy właściciel przekazuje nowemu właścicielowi decyzję o czasowym wycofaniu pojazdu i kartę pojazdu, jeżeli była wydana.

2. Właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie nieprzekraczającym 30 dni starostę o:

1) nabyciu lub zbyciu pojazdu;

2) zmianie stanu faktycznego wymagającej zmiany danych zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym.

3. Zdarzenia, o których mowa w ust. 2, są dokumentowane w karcie pojazdu; odpowiednich wpisów dokonuje starosta.

4. Właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

5. W przypadku, gdy właścicielem lub posiadaczem pojazdu jest:

1) osoba prawna,

2) jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną,

3) jednostka samorządu terytorialnego,

4) spółka kapitałowa w organizacji,

5) podmiot w stanie likwidacji,

6) przedsiębiorca niebędący osobą fizyczną,

7) zagraniczna jednostka organizacyjna

– do udzielenia informacji, o której mowa w ust. 4, obowiązana jest osoba wyznaczona przez organ uprawniony do reprezentowania tego podmiotu na zewnątrz, a w przypadku niewyznaczenia takiej osoby – osoby wchodzące w skład tego organu zgodnie z żądaniem organu, o którym mowa w ust. 4, oraz sposobem reprezentacji podmiotu.

Art. 78a. [Czasowe wycofanie pojazdu z ruchu]

1. Czasowego wycofania pojazdu z ruchu dokonuje, na wniosek właściciela pojazdu lub podmiotu, któremu powierzono pojazd w trybie przepisu art. 73

ust. 5, starosta właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, wydając decyzję o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu.

2. Wycofaniu czasowemu, na wniosek podmiotów, o których mowa w ust. 1, podlegają zarejestrowane:

1) samochody ciężarowe i przyczepy o dopuszczalnej masie całkowitej od 3,5 t;

2) ciągniki samochodowe;

3) pojazdy specjalne;

4) autobusy.

3. Decyzję o czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu wydaje za opłatą organ, o którym mowa w ust. 1, po złożeniu przez właściciela pojazdu lub podmiot, któremu powierzono pojazd w trybie przepisu art. 73 ust. 5, do depozytu w tym organie dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych.

4. Pojazd może być czasowo wycofany z ruchu na okres od 2 do 24 miesięcy. Okres ten może być przedłużony, jednak łączny okres wycofania pojazdu z ruchu nie może przekraczać 48 miesięcy, licząc od dnia wydania decyzji o jego czasowym wycofaniu z ruchu.

5. Właściciel pojazdu lub podmiot, któremu powierzono pojazd w trybie przepisu art. 73 ust. 5, jest obowiązany zapewnić wycofanemu z ruchu pojazdowi postój poza drogą publiczną, strefą zamieszkania i strefą ruchu. Przepis art. 46 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki czasowego wycofania pojazdów z ruchu, wysokość opłat w zależności od okresu wycofania z ruchu, w wysokości nie wyższej niż 150 zł, oraz wzory dokumentów stosowanych w tym zakresie, mając na względzie konieczność przeciwdziałania używaniu pojazdów czasowo wycofanych z ruchu oraz koszty ponoszone przez organy administracji publicznej.

Art. 79. [Wyrejestrowanie pojazdu]

1. Pojazd podlega wyrejestrowaniu przez organ właściwy ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, na wniosek jego właściciela, w przypadku:

1) przekazania pojazdu do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, na podstawie zaświadczenia o demontażu pojazdu, o którym mowa w ust. 2 bądź w art. 24 ust. 1 pkt 2 lub art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, albo równoważnego dokumentu wydanego w innym państwie;

2) kradzieży pojazdu, jeżeli jego właściciel złożył stosowne oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za fałszywe zeznania;

3) wywozu pojazdu z kraju, jeżeli pojazd został zarejestrowany za granicą lub zbyty za granicę;

4) zniszczenia (kasacji) pojazdu za granicą;

5) udokumentowanej trwałej i zupełnej utraty posiadania pojazdu bez zmiany w zakresie prawa własności;

6) przekazania niekompletnego pojazdu do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, na podstawie zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lub art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, albo równoważnego dokumentu wydanego w innym państwie;

7) wycofania pojazdu z obrotu, o którym mowa w art. 70g ust. 5.

2. W przypadku przekazania przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącemu punkt zbierania pojazdów pojazdu innego niż określony w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, w celu jego wyrejestrowania, przedsiębiorca wydaje zaświadczenie o demontażu tego pojazdu, odpowiadające wymogom określonym dla zaświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2 lub art. 33 ust. 3 tej ustawy.

3. W przypadku nieprzedłożenia przez właściciela pojazdu zaświadczenia o demontażu pojazdu, o którym mowa w ust. 2 bądź w art. 24 ust. 1 pkt 2 lub art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, o którym mowa w art. 25 ust. 1 lub art. 33 ust. 3 tej ustawy, albo równoważnego dokumentu wydanego w innym państwie, organ rejestrujący, po upływie 30 dni od dnia otrzymania zaświadczenia od przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, dokonuje wyrejestrowania pojazdu z urzędu.

4. Pojazd wyrejestrowany nie podlega powtórnej rejestracji, z wyjątkiem pojazdu:

1) odzyskanego po kradzieży;

2) zabytkowego;

3) mającego co najmniej 25 lat uznanego przez rzeczoznawcę samochodowego za unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji;

4) ciągnika i przyczepy rolniczej;

5) wywiezionego z kraju lub zbytego za granicą, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. l pkt 5, warunkiem wyrejestrowania pojazdu jest wniesienie przez właściciela pojazdu opłaty na rzecz gminy na realizację zadań związanych z utrzymaniem czystości i porządku w gmi-

nach. Przepisu nie stosuje się do pojazdów Policji i jednostek ochrony przeciwpożarowej.

6. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, uwzględniając w szczególności koszty ponoszone przez gminy związane z usuwaniem negatywnych skutków utraty pojazdu oraz kosztów związanych z usuwaniem wraków, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 5.

Art. 79a. [Rzeczoznawca samochodowy]

1. Rzeczoznawcą samochodowym jest osoba, która:

1) (uchylony);

2) posiada co najmniej średnie wykształcenie;

3) posiada 2-letnią praktykę zawodową w dziedzinie związanej z motoryzacją;

4) posiada prawo jazdy kategorii A, B oraz C1 lub C;

5) nie była karana wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne;

6) posiada certyfikat w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji;

7) została wpisana na listę rzeczoznawców samochodowych.

1a. Wymogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, nie stosuje się do osób, które posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku studiów w obszarze nauk technicznych o specjalności samochodowej.

2. Starosta wydaje uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli osoba ubiegająca się o jego wydanie posiada wymagane wykształcenie techniczne i praktykę, odbyła wymagane szkolenie oraz zdała egzamin kwalifikacyjny.

3. Wpis dokonywany jest za opłatą, na okres wynikający z terminu ważności certyfikatu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.

4. Na liście rzeczoznawców samochodowych umieszcza się imię i nazwisko rzeczoznawcy oraz jego numer identyfikacyjny.

5. Lista rzeczoznawców jest ogólnie dostępna.

6. Minister właściwy do spraw transportu prowadzi ewidencję i listę rzeczoznawców samochodowych.

7. Minister właściwy do spraw transportu skreśla rzeczoznawcę z listy rzeczoznawców samochodowych:

1) po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3;

2) niespełniającego wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 2–6;

3) w razie śmierci rzeczoznawcy.

8. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty za wpis na listę rzeczoznawców samochodowych oraz wzo-

ry dokumentów z tym związanych, w szczególności zaświadczenia potwierdzającego wpis.

Art. 79b. [Zmniejszenie opłaty za wydanie nowego dowodu rejestracyjnego]

W przypadku gdy zmiana stanu faktycznego w zakresie adresu właściciela lub posiadacza pojazdu, wymagająca wydania nowego dowodu rejestracyjnego pojazdu, spowodowana została zmianami administracyjnymi, rada powiatu może, w drodze uchwały, zmniejszyć opłatę lub zwolnić od jej uiszczenia osoby obowiązane do ubiegania się o wydanie tego dokumentu.

Art. 80. [Zakaz powierzenia zadań gminom]

Zadania i kompetencje określone w art. 73 ust. 1 i 2, art. 74 ust. 1, art. 75, art. 77 ust. 3 i art. 78 ust. 3 nie mogą być powierzone w drodze porozumienia gminie. Przepis ten nie dotyczy *powiatu warszawskiego*[30].

Rozdział 2a
Centralna ewidencja pojazdów

Art. 80a. [Centralna ewidencja pojazdów]

1. Tworzy się centralną ewidencję pojazdów, zwaną dalej „ewidencją".

2. W ewidencji gromadzi się dane i informacje o pojazdach zarejestrowanych oraz o ich właścicielach lub niektórych posiadaczach.

3. W ewidencji wyodrębnia się zbiór danych i informacji o pojazdach, o których mowa w art. 73 ust. 3. Wytwarzanie, przechowywanie, przetwarzanie lub przekazywanie danych i informacji o tych pojazdach odbywa się z zachowaniem wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

4. Ewidencję prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych w systemie teleinformatycznym. W rozumieniu niniejszej ustawy minister ten jest administratorem danych i informacji zgromadzonych w ewidencji.

Art. 80b. [Zakres danych w ewidencji]

1. W ewidencji gromadzi się:

1) dane o pojeździe:

a) markę, kategorię, typ, model, wariant i wersję,

---

[30] Obecnie: m.st. Warszawy, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 41, poz. 361; ost. zm.: Dz.U. z 2011 r. Nr 21, poz. 113), która weszła w życie w dniu wyborów do organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego przypadających w związku z zakończeniem kadencji tych organów wybranych w dniu 11 października 1998 r., zgodnie z art. 33 tej ustawy.

b) rodzaj,

c) numer rejestracyjny oraz numer świadectwa homologacji typu WE pojazdu lub świadectwa homologacji typu pojazdu,

d) numer identyfikacyjny VIN lub numer nadwozia (podwozia),

e) (uchylona),

f) rok produkcji,

g) datę pierwszej rejestracji,

h) termin badania technicznego i odczyt licznika przebiegu pojazdu w momencie badania,

i) zastrzeżenia, o których mowa w art. 75 ust. 1,

j) informację o dodatkowym badaniu technicznym, o którym mowa w art. 81 ust. 8 pkt 4, przeprowadzonym po naprawie wynikającej ze zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia określonego w grupie 3 działu II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

2) serię i numer dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego oraz datę ich wydania;

3) serię i numer karty pojazdu, jeżeli została wydana;

4) nazwę organu, który dokonał rejestracji pojazdu;

5) dane o właścicielu pojazdu oraz o posiadaczu, o którym mowa w art. 73 ust. 5:

a) imię i nazwisko (nazwę lub firmę),

b) adres zamieszkania (siedziby),

c) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL),

d) numer identyfikacyjny REGON;

6) informacje o:

a) nadaniu i wybiciu numeru nadwozia (podwozia),

b) kradzieży pojazdu oraz jego odnalezieniu,

c) utracie dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych, pozwolenia czasowego i tablic tymczasowych oraz karty pojazdu, a także ich odnalezieniu,

d) zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego,

e) (uchylona);

7) informacje o zawartej umowie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, określające:

a) imię i nazwisko (nazwę lub firmę) ubezpieczonego i jego adres zamieszkania (siedziby),

b) nazwę zakładu ubezpieczeń, który zawarł umowę,

c) nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy,

d) datę zawarcia umowy,

e) okres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń,
f) datę rozwiązania umowy.

1a. W ewidencji gromadzi się także dane i informacje wymagane do dopuszczenia pojazdu do ruchu oraz informacje o wydawanych dokumentach i oznaczeniach pojazdu:

1) dane o pojeździe podlegającym rejestracji:
a) przeznaczenie,
b) pojemność i moc silnika,
c) dopuszczalna masa całkowita,
d) dopuszczalna ładowność,
e) liczba osi,
f) największy dopuszczalny nacisk osi,
g) dopuszczalna masa całkowita ciągniętej przyczepy,
h) liczba miejsc,
i) data pierwszej rejestracji za granicą,
j) poprzedni numer rejestracyjny i nazwa organu, który dokonał rejestracji,
k) podrodzaj,
l) rodzaje paliwa,
m) średnie zużycie paliwa,
n) maksymalna masa całkowita,
o) masa własna,
p) wartości uśrednione emisji CO_2 dla każdego wymienionego w lit. l rodzaju paliwa,
r) rodzaj zawieszenia,
s) wyposażenie i rodzaj urządzenia radarowego bliskiego zasięgu,
t) nazwę producenta,
u) rozstaw osi,
v) rozstaw kół (wartość maksymalna, średnia i minimalna);
2) informacje o:
a) dowodzie rejestracyjnym – seria, numer oraz data wydania wtórnika,
b) pozwoleniu czasowym – data ważności, data przedłużenia ważności, cel wydania, seria, numer oraz data wydania wtórnika,
c) karcie pojazdu – seria, numer oraz data wydania wtórnika,
d) nalepce kontrolnej – data wydania wtórnika,
e) znakach legalizacyjnych – seria, numer oraz data wydania wtórnika,
f) nalepce na tablice tymczasowe – data wydania wtórnika,
g) wyrejestrowaniu pojazdu – data i przyczyna wyrejestrowania,
h) zbyciu pojazdu – dane nowego właściciela pojazdu,
i) czasowym wycofaniu pojazdu z ruchu i jego ponownym dopuszczeniu do ruchu po tym wycofaniu,

j) wydanym zaświadczeniu o demontażu pojazdu, o którym mowa w art. 79 ust. 2 bądź w art. 24 ust. 1 pkt 2 lub art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lub zaświadczeniu o przyjęciu niekompletnego pojazdu, o którym mowa w art. 79 ust. 2 bądź w art. 25 ust. 1 lub art. 33 ust. 3 tej ustawy – data wydania i dane przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu;

3) inne dane i informacje stanowiące treść adnotacji urzędowych zamieszczanych w dokumentach pojazdu zgodnie z ustawą oraz z odrębnymi przepisami;

4) identyfikator osoby dokonującej w bazie danych zamieszczenia lub zmiany danych i informacji.

1b. Informacje, o których mowa:

1) w ust. 1a pkt 1 lit. m i p – gromadzi się wyłącznie dla samochodów osobowych rejestrowanych po raz pierwszy;

2) w ust. 1a pkt 1 lit. r – gromadzi się wyłącznie dla samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej od 3,5 t oraz przyczep i naczep, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7,0 t, rejestrowanych po raz pierwszy;

3) w ust. 1a pkt 1 lit. s – gromadzi się dla pojazdów samochodowych rejestrowanych po raz pierwszy;

4) w ust. 1a pkt 1 lit. u i lit. v – gromadzi się wyłącznie dla samochodów osobowych rejestrowanych po raz pierwszy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, których nie rejestrowano wcześniej poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub które zostały zarejestrowane po raz pierwszy poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej w okresie krótszym niż trzy miesiące przed rejestracją na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. Dane lub informacje, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a, przekazuje do ewidencji:

1) wymienione w ust. 1 pkt 1–5 – organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po zarejestrowaniu pojazdu, oraz – w przypadkach, o których mowa w pkt 1 lit. h i lit. j – także stacja kontroli pojazdów, która wykonała badanie techniczne pojazdu, niezwłocznie po jego wykonaniu;

2) wymienione w ust. 1 pkt 6:

a) w lit. a – organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu zmiany danych w dowodzie rejestracyjnym,

b) w lit. b – właściwa jednostka organizacyjna Policji, niezwłocznie po wystąpieniu tych zdarzeń,

c) w lit. c – organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu informacji o wystąpieniu tych zdarzeń,

d) w lit. d – właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej albo stacja kontroli pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu tych czynności;

3) wymienione w ust. 1 pkt 7 – ośrodek informacji określony przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.), niezwłocznie po ich zaewidencjonowaniu;

4) wymienione w ust. 1a – organ właściwy w sprawach rejestracji pojazdów, niezwłocznie po ich uzyskaniu.

3. Z ewidencji nie usuwa się danych lub informacji o:

1) właścicielu lub posiadaczu pojazdu – w przypadku ich zmiany;

2) pojeździe, który został wyrejestrowany.

4. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.).

Art. 80c. [Udostępnianie danych uprawnionym podmiotom]

1. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się, o ile są one niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań, następującym podmiotom, z zastrzeżeniem ust. 2:

1) Policji;

1a) Inspekcji Transportu Drogowego;

2) Żandarmerii Wojskowej;

3) Straży Granicznej;

4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

4a) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,

5) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego;

5a) Szefowi Biura Ochrony Rządu;

6) sądom;

7) prokuraturze;

8) organom kontroli skarbowej, organom celnym i wywiadowi skarbowemu;

9) Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu;

9a) Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych;

9b) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – w celu umożliwienia zabezpieczenia ustawowym prawem zastawu należności z tytułu składek, do których poboru Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest zobowiązany;

10) organom właściwym w sprawach rejestracji pojazdów;

10a) strażom gminnym (miejskim);

11) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych;
12) komornikom sądowym;
13) administracyjnym organom egzekucyjnym oraz organom podatkowym;
14) wojskowym komendantom uzupełnień;
15) ministrowi właściwemu do spraw środowiska;
16) ministrowi właściwemu do spraw transportu;
17) ministrowi właściwemu do spraw łączności;
18) Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego.

2. Dane lub informacje o pojazdach, o których mowa w art. 73 ust. 3, udostępnia się wyłącznie podmiotom określonym w ust. 1 pkt 1–8.

3. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się także na wniosek właściciela lub posiadacza pojazdu wymienionego w art. 73 ust. 5, których one dotyczą.

3a. Każdy może uzyskać, nieodpłatnie, potwierdzenie lub zaprzeczenie zgodności danych zawartych w dowodzie rejestracyjnym lub pozwoleniu czasowym z danymi zgromadzonymi w ewidencji, za pośrednictwem ePUAP, o której mowa w art. 19a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

3b. Potwierdzeniu lub zaprzeczeniu, o którym mowa w ust. 3a, podlegają następujące dane:
1) marka pojazdu;
2) seria i numer dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego;
3) dane określone w art. 80b ust. 1 pkt 1 lit. c, d, g i pkt 5 lit. a i odpowiednio lit. c albo lit. d.

3c. W celu uzyskania potwierdzenia lub zaprzeczenia, o którym mowa w ust. 3a, jest wymagane podanie wszystkich danych wskazanych w ust. 3b.

3d. Potwierdzenie lub zaprzeczenie, o którym mowa w ust. 3a, może otrzymać osoba, której tożsamość została ustalona w sposób określony w art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

3e. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się w postaci elektronicznej przy użyciu systemu teleinformatycznego, z wyłączeniem danych o właścicielu pojazdu lub o posiadaczu, o którym mowa w art. 73 ust. 5, po podaniu danych identyfikujących pojazd, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 80e ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może udostępnić dane lub informacje zgromadzone w ewidencji innym podmiotom niż wymienione w ust. 1–3, w tym osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, jeżeli wykażą swój uzasadniony interes.

5. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji są przekazywane do ponownego wykorzystywania w celach komercyjnych i niekomercyjnych, w sposób wykluczający możliwość identyfikacji osób lub pojazdów, z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

6. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji udostępnia się, z zastrzeżeniem ust. 3e oraz 7, na uzasadniony wniosek zainteresowanego podmiotu złożony w postaci pisemnej lub w postaci elektronicznej z użyciem mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

6a. Dane lub informacje zgromadzone w ewidencji mogą być udostępniane podmiotom zagranicznym w celu wypełnienia postanowień ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, a także wykonania aktu prawa stanowionego przez organizację międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest członkiem. Tryb i sposób udostępniania danych określają ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, akty prawa stanowionego przez organizację międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest członkiem lub porozumienia zawarte pomiędzy właściwymi ministrami państw członkowskich Unii Europejskiej.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji podmiotom, o których mowa w ust. 1, albo ich jednostkom organizacyjnym, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane lub informacje uzyskał;

2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych lub informacji niezgodnie z celem ich uzyskania;

3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, kierując się potrzebami ujednolicenia wniosków oraz usprawnienia procesu udostępniania danych z centralnej ewidencji pojazdów, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w ust. 3 i 6.

Art. 80d. [Zasady udostępniania danych]

1. Udostępnienie danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji następuje:

1) nieodpłatnie, w przypadku:

a) podmiotów, o których mowa w art. 80c ust. 1, 3 i 6a,

b) danych lub informacji udostępnianych na podstawie art. 80c ust. 2 i 3e;

2) odpłatnie, w przypadku:

a) podmiotów, o których mowa w art. 80c ust. 4,

b) danych lub informacji udostępnianych na podstawie art. 80c ust. 5.

2. Tworzy się Fundusz – Centralna Ewidencja Pojazdów i Kierowców, zwany dalej „Funduszem", którego dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

3. Fundusz jest państwowym funduszem celowym.

3a. Organy i podmioty obowiązane do pobrania i przekazania lub uiszczenia opłaty ewidencyjnej mają obowiązek, w terminie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 7:

1) przekazywać należne kwoty na rachunek Funduszu;

2) sporządzać i przesyłać ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych miesięczne sprawozdania z pobranych i przekazanych lub uiszczonych opłat ewidencyjnych.

3b. Od nieterminowo przekazanych lub uiszczonych opłat pobiera się odsetki za zwłokę, w wysokości odsetek należnych za nieterminowe regulowanie zobowiązań podatkowych.

3c. Do należności z tytułu opłat ewidencyjnych oraz odsetek za zwłokę stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749 i 1101), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

4. Przychodami Funduszu są:

1) opłaty pobrane za udostępnienie danych lub informacji z centralnej ewidencji pojazdów i centralnej ewidencji kierowców;

2) opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2 i art. 150 ust. 1;

2a) opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 8 ust. 4 i 5;

3) opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych;

4)[31] **opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 1 i 5, art. 18 ust. 2, art. 28 ust. 8 i 9, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2 pkt 1, art. 58 ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 2**

[31] Art. 80d ust. 4 pkt 4 w brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

pkt 1, art. 85 ust. 8, art. 87 ust. 3 pkt 1, art. 97 ust. 3, art. 101 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2, art. 103 ust. 3 i 3a, art. 109 ust. 1, 3 i 4, art. 110, art. 115 ust. 6, art. 117 ust. 3 pkt 1 i art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. z 2013 r., poz. 1414, z późn. zm.);

4a) opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 227, poz. 1367 i Nr 244, poz. 1454);

5) odsetki za zwłokę pobierane z tytułu nieterminowo przekazywanych lub uiszczanych opłat ewidencyjnych;

6) odsetki od wolnych środków przekazanych w zarządzanie zgodnie z przepisami o finansach publicznych;

7) inne przychody.

4a. Ściągnięcie należności z tytułu należnych opłat ewidencyjnych i odsetek, o których mowa w ust. 3b, następuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2012 r., poz. 1015) – w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

5. Wydatki Funduszu są przeznaczone na finansowanie wydatków związanych z utworzeniem, rozwojem i funkcjonowaniem centralnej ewidencji pojazdów i centralnej ewidencji kierowców, w tym Krajowego Punktu Kontaktowego, oraz centralnej ewidencji posiadaczy kart parkingowych.

6.[32] **Wysokość każdej opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2 i art. 150 ust. 1 ustawy oraz w art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 1 i 5, art. 18 ust. 2, art. 28 ust. 8 i 9, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2 pkt 1, art. 58 ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 2 pkt 1, art. 85 ust. 8, art. 87 ust. 3 pkt 1, art. 97 ust. 3, art. 101 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2, art. 103 ust. 3 i 3a, art. 109 ust. 1, 3 i 4, art. 110, art. 115 ust. 6, art. 117 ust. 3 pkt 1 i art. 124 ust. 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, nie może przekroczyć równowartości w złotych 2 euro a w przypadku opłaty, o której mowa w art. 8 ust. 4 i 5 ustawy, równowartości w złotych 50 eurocentów, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ustalonego przez Narodowy Bank Polski w dniu ogłoszenia rozporządzenia, o którym mowa w ust. 7.**

---

[32] Art. 80d ust. 6 w brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 4 lit. b) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego oraz ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1)[33] **wysokość opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 8 ust. 4 i 5, art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2 i art. 150 ust. 1 ustawy oraz w art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 1 i 5, art. 18 ust. 2, art. 28 ust. 8 i 9, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2 pkt 1, art. 58 ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 2 pkt 1, art. 85 ust. 8, art. 87 ust. 3 pkt 1, art. 97 ust. 3, art. 101 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2, art. 103 ust. 3 i 3a, art. 109 ust. 1, 3 i 4, art. 110, art. 115 ust. 6, art. 117 ust. 3 pkt 1 i art. 124 ust. 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, oraz sposób jej wnoszenia;**

2) tryb i zasady pobierania, ewidencjonowania, przekazywania i rozliczania opłaty ewidencyjnej przez organy i podmioty zobowiązane do jej pobierania;

3) wzór miesięcznego sprawozdania zawierającego kwoty opłat ewidencyjnych pobranych i przekazanych lub uiszczonych na rachunek Funduszu.

8. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 7, należy uwzględnić w szczególności:

1) przypadki uiszczania opłaty ewidencyjnej;

2) zróżnicowaną wysokość opłaty w zależności od rodzaju czynności, której dokonanie jest uzależnione od jej uiszczenia;

3) koszty związane z funkcjonowaniem centralnej ewidencji pojazdów i centralnej ewidencji kierowców;

4) terminy przekazywania i rozliczania opłaty ewidencyjnej oraz przekazywania miesięcznego sprawozdania z opłat ewidencyjnych pobranych i przekazanych lub uiszczonych przez organy i podmioty zobowiązane do jej pobierania.

Art. 80e. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób prowadzenia ewidencji,

---

[33] Art. 80d ust. 7 pkt 1 w brzmieniu ustalonym przez art. 4 pkt 4 lit. c) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

2) warunki i sposób współdziałania podmiotów, które przekazują dane lub informacje do ewidencji, a także terminy i sposób przekazywania tych danych lub informacji,

3) rodzaj lub zakres danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji, które mogą być udostępnione poszczególnym podmiotom, o których mowa w art. 80c ust. 1, 3 i 4,

4) rodzaj lub zakres danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji, które mogą być udostępnione na podstawie art. 80c ust. 3e i 5,

5) dane identyfikujące pojazd, o których mowa w art. 80c ust. 3e,

6) wysokość opłat za udostępnienie danych lub informacji zgromadzonych w ewidencji oraz warunki i sposób ich wnoszenia

– uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa danych przetwarzanych w ewidencji i ich ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem i dostępem, a także możliwość zróżnicowania zakresu danych identyfikujących pojazd oraz wysokości opłat w zależności od rodzaju lub zakresu udostępnianych danych lub informacji.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu i Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a także Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, określi, w drodze zarządzenia, sposób wyodrębnienia w ewidencji zbioru danych i informacji o pojazdach, o których mowa w art. 73 ust. 3.

Rozdział 2b
(uchylony)

Art. 80f–80j. (uchylone).

Rozdział 2c
Krajowy Punkt Kontaktowy

Art. 80k. [Krajowy Punkt Kontaktowy]

1. Tworzy się Krajowy Punkt Kontaktowy przy centralnej ewidencji pojazdów.

2. Krajowy Punkt Kontaktowy prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 80a ust. 4.

3. Krajowy Punkt Kontaktowy umożliwia wymianę informacji z właściwymi krajowymi punktami kontaktowymi innych państw członkowskich Unii

Europejskiej oraz z krajowymi podmiotami uprawnionymi – w zakresie danych dotyczących pojazdów oraz ich właścicieli lub posiadaczy.

4. Krajowymi podmiotami uprawnionymi są, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań:

1) Policja;

2) Inspekcja Transportu Drogowego;

3) straże gminne (miejskie);

4) organy celne;

5) Straż Graniczna.

5. Wymiana informacji, o której mowa w ust. 3, następuje w związku z popełnieniem naruszeń, o których mowa w ust. 6, w szczególności w celu ułatwienia identyfikacji osób podejrzanych o popełnienie naruszenia podczas kierowania pojazdem zarejestrowanym w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub podczas kierowania pojazdem zarejestrowanym w Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

6. Wymiana informacji, o której mowa w ust. 3, następuje w związku z popełnieniem następujących naruszeń przepisów ruchu drogowego:

1) niestosowaniem się do ograniczenia prędkości;

2)[34] **niedopełnieniem obowiązku korzystania z pasów bezpieczeństwa lub przewożenia dziecka w foteliku bezpieczeństwa dla dziecka lub innym urządzeniu przytrzymującym dla dzieci;**

3) niestosowaniem się do sygnałów świetlnych lub znaków nakazujących zatrzymanie pojazdu;

4) prowadzeniem pojazdu po użyciu alkoholu albo w stanie nietrzeźwości;

5) prowadzeniem pojazdu po użyciu lub pod wpływem środka odurzającego;

6) niedopełnieniem obowiązku używania w czasie jazdy kasków ochronnych;

7) wykorzystywaniem drogi lub poszczególnych jej części w sposób niezgodny z przeznaczeniem;

8) korzystaniem podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku.

Art. 80l. [Wymiana informacji]

1. Wymianę informacji, o której mowa w art. 80k ust. 3, Krajowy Punkt Kontaktowy realizuje przy użyciu urządzeń teletransmisji danych oraz z wyko-

[34] Art. 80k ust. 6 pkt 2 w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U., poz. 591). Zmiana weszła w życie 15 maja 2015 r.

rzystaniem oprogramowania, o którym mowa w art. 15 ust. 1 decyzji Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.Urz. UE L 210 z 06.08.2008, str. 12), przez:

1) udostępnianie danych na zapytania krajowych punktów kontaktowych innych państw członkowskich Unii Europejskiej;

2) przekazywanie zapytań krajowych podmiotów uprawnionych do krajowych punktów kontaktowych innych państw członkowskich Unii Europejskiej;

3) przekazywanie krajowym podmiotom uprawnionym odpowiedzi na złożone przez nie zapytania, o których mowa w pkt 2, udzielonych przez krajowe punkty kontaktowe innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Krajowy Punkt Kontaktowy realizuje wymianę informacji z krajowymi punktami kontaktowymi innych państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z procedurami określonymi w rozdziale 3 pkt 2 i 3 załącznika do decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 80m. [Krajowe podmioty uprawnione]

Krajowe podmioty uprawnione:

1) składają zapytania o udzielenie informacji, o których mowa w art. 80k ust. 3, za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego przy użyciu urządzeń teletransmisji danych;

2) udostępniają uzyskane informacje właściwym funkcjonariuszom lub pracownikom krajowych podmiotów uprawnionych na potrzeby prowadzonych postępowań;

3) wykorzystują rozwiązania teleinformatyczne przystosowane do współpracy z Krajowym Punktem Kontaktowym.

Art. 80n. [Przetwarzanie danych]

Krajowe podmioty uprawnione przetwarzają dane uzyskane za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego wyłącznie w związku z popełnieniem naruszeń, o których mowa w art. 80k ust. 6.

Art. 80o. [Zapytania]

1. Krajowy Punkt Kontaktowy, na zapytania krajowych punktów kontaktowych innych państw członkowskich Unii Europejskiej, udostępnia tym punktom dane o:

1) pojeździe:

a) numer rejestracyjny,
b) numer identyfikacyjny VIN lub numer nadwozia (podwozia),
c) kraj rejestracji,
d) marka,
e) model,
f) kategoria;
2) właścicielu pojazdu oraz o posiadaczu, o którym mowa w art. 73 ust. 5:
a) imię i nazwisko (nazwa lub firma),
b) adres zamieszkania (siedziba),
c) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL),
d) numer identyfikacyjny REGON.

2. Krajowe podmioty uprawnione w zapytaniach o udzielenie informacji podają:
1) kraj rejestracji pojazdu;
2) numer rejestracyjny pojazdu;
3) państwo popełnienia naruszenia;
4) datę popełnienia naruszenia;
5) godzinę popełnienia naruszenia;
6) rodzaj naruszenia, o którym mowa w art. 80k ust. 6.

Art. 80p. [Sprawozdanie]

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych sporządza sprawozdanie zawierające:
1) liczbę zapytań o udzielenie informacji kierowanych za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego do krajowych punktów kontaktowych innych państw członkowskich Unii Europejskiej w związku z popełnieniem naruszeń, o których mowa w art. 80k ust. 6, wraz z podaniem rodzaju naruszeń, których dotyczyły zapytania i liczby zapytań, które nie skutkowały przekazaniem przez krajowe punkty kontaktowe innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji, o których mowa w art. 80k ust. 3;
2) liczbę naruszeń, o których mowa w art. 80k ust. 6, w związku z którymi kierowano zapytania za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego, w tym liczbę naruszeń:
a) ujawnionych przy pomocy urządzeń rejestrujących,
b) w związku z którymi wysłano zawiadomienie o popełnieniu naruszenia;
3) liczbę wypadków śmiertelnych z udziałem pojazdów zarejestrowanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, co dwa lata, w terminie do dnia 6 maja za okres dwóch poprzednich lat kalendarzowych.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest sporządzane:

1) w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 – w oparciu o informacje uzyskane z Krajowego Punktu Kontaktowego;

2) w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 – w oparciu o informacje uzyskane od krajowych podmiotów uprawnionych.

4. Krajowe podmioty uprawnione przekazują ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, na formularzu w postaci elektronicznej, przy użyciu urządzeń teletransmisji danych.

5. Krajowe podmioty uprawnione przekazują ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, co dwa lata, w terminie do dnia 15 marca za okres dwóch poprzednich lat kalendarzowych.

Art. 80q. [Dane osobowe]

1. Do danych osobowych przetwarzanych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału przez Krajowy Punkt Kontaktowy oraz krajowe podmioty uprawnione stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 4 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. Nr 230, poz. 1371 oraz z 2013 r., poz. 1650).

2. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1, mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów określonych w art. 80k ust. 5 oraz w związku z popełnieniem naruszeń, o których mowa w art. 80k ust. 6.

3. Każda zainteresowana osoba ma prawo do uzyskania informacji na temat własnych danych osobowych, które zostały przekazane innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej, w tym informacji o dacie złożenia wniosku oraz o właściwym organie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który te dane osobowe uzyskał.

Art. 80r. [Delegacja]

Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza do przekazywania informacji, o którym mowa w art. 80p ust. 4, kierując się zakresem informacji określonym w art. 80p ust. 1 oraz koniecznością ujednolicenia formy przekazywanych danych.

Rozdział 3
Badania techniczne pojazdów

Art. 81. [Badania techniczne pojazdów]

1. Właściciel pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest obowiązany przedstawiać go do badania technicznego.

2. Badania techniczne dzieli się na badania okresowe, badania dodatkowe oraz badania co do zgodności z warunkami technicznymi.

3. Okresowe badanie techniczne po raz pierwszy jest przeprowadzane przed pierwszą rejestracją pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Badaniu, o którym mowa w ust. 3, nie podlega:

1) nowy pojazd, dla którego wydano świadectwo zgodności WE, świadectwo zgodności, dopuszczenie jednostkowe pojazdu, decyzję o uznaniu dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu;

2) zarejestrowany pojazd:

a) na którego typ wydano świadectwo homologacji typu WE pojazdu – w okresie od dnia pierwszej rejestracji za granicą do dnia terminu okresowego badania technicznego, ustalonego na podstawie ust. 5, lub

b) w którego dowodzie rejestracyjnym lub innym dokumencie wydanym przez właściwy organ państwa członkowskiego przedstawionym do rejestracji, zawarta jest informacja o wykonanym badaniu technicznym i jego terminie ważności

– z wyjątkiem taksówki, pojazdu uprzywilejowanego lub pojazdu odpowiednio przystosowanego lub wyposażonego zgodnie z przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych, pojazdu z zamontowanym urządzeniem technicznym podlegającym dozorowi technicznemu oraz pojazdu przystosowanego konstrukcyjnie do ruchu lewostronnego.

5. Okresowe badanie techniczne pojazdu przeprowadza się corocznie, z zastrzeżeniem ust. 6–10.

6. Okresowe badanie techniczne samochodu osobowego, samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, motocykla lub przyczepy o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t przeprowadza się przed upływem 3 lat od dnia pierwszej rejestracji, następnie przed upływem 5 lat od dnia pierwszej rejestracji i nie później niż 2 lata od dnia przeprowadzenia poprzedniego badania technicznego, a następnie przed upływem kolejnego roku od dnia przeprowadzenia badania. Nie dotyczy to pojazdu przewożącego towary niebezpieczne, taksówki, pojazdu samochodowego konstrukcyjnie przeznaczonego do przewozu osób w liczbie

od 5 do 9, wykorzystywanego do zarobkowego transportu drogowego osób, pojazdu marki „SAM", pojazdu zasilanego gazem, pojazdu uprzywilejowanego oraz pojazdu używanego do nauki jazdy lub egzaminu państwowego, które podlegają corocznym badaniom technicznym.

7. Okresowe badanie techniczne ciągnika rolniczego, przyczepy rolniczej oraz motoroweru przeprowadza się przed upływem 3 lat od dnia pierwszej rejestracji, a następnie przed upływem każdych kolejnych 2 lat od dnia przeprowadzenia badania.

8. Przepisy ust. 6 i 7 dotyczą również pojazdów, o których mowa w ust. 6 i 7, zarejestrowanych po raz pierwszy za granicą. W tym przypadku za dzień pierwszej rejestracji, o której mowa w ust. 6 i 7, przyjmuje się dzień pierwszej rejestracji za granicą.

9. Okresowe badanie techniczne autobusu przeprowadza się przed upływem roku od dnia pierwszej rejestracji i następnie co 6 miesięcy.

10. Przyczepa lekka i pojazd zabytkowy nie podlegają okresowym badaniom technicznym. W przypadku pojazdu zabytkowego, wykorzystywanego do zarobkowego transportu drogowego podlega on corocznym badaniom technicznym.

11. Niezależnie od badań, o których mowa w ust. 3–5, dodatkowemu badaniu technicznemu podlega pojazd:

1) skierowany przez organ kontroli ruchu drogowego:

a) w razie uzasadnionego przypuszczenia, że zagraża bezpieczeństwu ruchu lub narusza wymagania ochrony środowiska,

b) który uczestniczył w wypadku drogowym, w którym zostały uszkodzone zasadnicze elementy nośne konstrukcji nadwozia, podwozia lub ramy, z zastrzeżeniem pkt 5, lub noszący ślady uszkodzeń albo którego stan techniczny wskazuje na naruszenie elementów nośnych konstrukcji pojazdu, mogące stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) skierowany przez starostę albo na wniosek posiadacza pojazdu:

a) w celu identyfikacji lub ustalenia danych niezbędnych do jego rejestracji,

b) jeżeli z dokumentów wymaganych do jego rejestracji wynika, że uczestniczył on w wypadku drogowym, lub narusza wymagania ochrony środowiska;

3) w którym dokonano zmian konstrukcyjnych lub wymiany elementów powodujących zmianę danych w dowodzie rejestracyjnym, z zastrzeżeniem art. 66 ust. 4 pkt 5 i 6, z wyłączeniem montażu instalacji do zasilania gazem;

4) który ma być używany jako taksówka, pojazd uprzywilejowany, pojazd do nauki jazdy, pojazd do przeprowadzania egzaminu państwowego lub pojazd odpowiednio przystosowany lub wyposażony zgodnie z przepisami o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych;

5) w którym została dokonana naprawa wynikająca ze zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia określonego w grupach 3 i 10 działu II załącznika do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.) w zakresie elementów układu nośnego, hamulcowego lub kierowniczego mających wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego;

6) w którym w czasie badania technicznego stwierdzono ślady uszkodzeń lub naruszenie elementów nośnych konstrukcji pojazdu, mogących stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego;

7) dla którego określono wymagania techniczne w przepisach o podatku od towarów i usług, w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych lub w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych;

8) autobus, którego dopuszczalna prędkość na autostradzie i drodze ekspresowej wynosi 100 km/h, co do zgodności z dodatkowymi warunkami technicznymi;

9) dla którego określono dodatkowe wymagania techniczne w międzynarodowych porozumieniach dotyczących międzynarodowego transportu drogowego;

10)[35] **wyposażony w blokadę alkoholową.**

11a. Badaniu co do zgodności z warunkami technicznymi podlega pojazd zabytkowy przed pierwszą rejestracją na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

12. Badanie techniczne pojazdu z zamontowanym urządzeniem technicznym podlegającym dozorowi technicznemu może być przeprowadzone po przedstawieniu dokumentu wydanego przez właściwy organ dozoru technicznego, stwierdzającego sprawność urządzenia technicznego.

12a.[36] **Badanie techniczne pojazdu wyposażonego w blokadę alkoholową przeprowadza się po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego kalibrację blokady alkoholowej, wystawionego przez producenta urządzenia lub jego upoważnionego przedstawiciela, ważnego przez okres 12 miesięcy od dnia wystawienia.**

13. W razie powstania trudności w ustaleniu parametrów pojazdu, badanie techniczne może być przeprowadzone po przedstawieniu opinii rzeczoznawcy samochodowego, o którym mowa w art. 79a.

---

[35] Art. 81 ust. 11 pkt 10 dodany przez art. 4 pkt 5 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[36] Art. 81 ust. 12a dodany przez art. 4 pkt 5 lit. b) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

14. Termin ważności badania technicznego pojazdu, o którym mowa w ust. 4 pkt 3 lit. b, uznaje się, o ile nie jest dłuższy niż termin ważności badania technicznego ustalany na podstawie ust. 5–10.

15. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób przeprowadzenia badań technicznych oraz wzory dokumentów stosowanych przy tych badaniach, uwzględniając w szczególności zakres warunków technicznych pojazdów podlegających badaniu.

16. Minister właściwy do spraw transportu, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpiecznego korzystania z pojazdów zabytkowych oraz zakres warunków technicznych tych pojazdów podlegających badaniu, określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób przeprowadzania badań zgodności tych pojazdów z warunkami technicznymi, wzory dokumentów związanych z tymi badaniami.

Art. 82. [Termin badania technicznego]

1. Organ dokonujący rejestracji pojazdu wpisuje do dowodu rejestracyjnego termin badania technicznego pojazdu.

2. Jeżeli pojazd jest zarejestrowany, kolejny termin badania technicznego wpisuje do dowodu rejestracyjnego uprawniony diagnosta po stwierdzeniu pozytywnego wyniku badania i po uiszczeniu przez właściciela pojazdu opłaty ewidencyjnej.

Art. 83. [Stacja kontroli pojazdów]

1. Badanie techniczne jest przeprowadzane na koszt właściciela lub posiadacza pojazdu, w:

1) podstawowej stacji kontroli pojazdów – w zakresie:

a) okresowego badania technicznego pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t, z zastrzeżeniem lit. c,

b) dodatkowych badań technicznych w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w lit. a, z zastrzeżeniem ust. 1a,

c) badań technicznych przyczep przeznaczonych do łączenia z pojazdami określonymi w lit. a, o ile stacja spełnia wymagania, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 84a ust. 1 pkt 1 ustawy w zakresie długości stanowiska kontrolnego;

2) okręgowej stacji kontroli pojazdów – w zakresie:

a) okresowego badania technicznego wszystkich pojazdów,

b) dodatkowych badań technicznych w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w lit. a,

c) badań co do zgodności z warunkami technicznymi pojazdów zabytkowych.

1a. Badanie techniczne w zakresie badań co do zgodności z warunkami technicznymi autobusu, którego dopuszczalna prędkość na autostradzie i drodze

ekspresowej wynosi 100 km/h, pojazdu przeznaczonego do przewozu towarów niebezpiecznych, pojazdu zabytkowego, pojazdu marki „SAM", pojazdu, w którym dokonano zmian konstrukcyjnych lub wymiany elementów powodujących zmianę danych w dowodzie rejestracyjnym oraz pojazdu, dla którego określono wymagania techniczne w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych lub ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, a także dla którego określono dodatkowe wymagania w międzynarodowych porozumieniach dotyczących międzynarodowego transportu drogowego jest przeprowadzane wyłącznie w okręgowej stacji kontroli pojazdów.

2. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów.

3. Stację kontroli pojazdów może prowadzić przedsiębiorca, który:

1) posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) nie jest przedsiębiorcą, w stosunku do którego otwarto likwidację lub ogłoszono upadłość;

3) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej;

4) posiada wyposażenie kontrolno-pomiarowe oraz warunki lokalowe gwarantujące wykonywanie odpowiedniego zakresu badań technicznych pojazdów zgodnie ze szczegółowymi warunkami przeprowadzania tych badań;

5) posiada poświadczenie zgodności wyposażenia i warunków lokalowych z wymaganiami odpowiednio do zakresu przeprowadzanych badań wpisanego do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów;

6) zatrudnia uprawnionych diagnostów.

4. Poświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, wydaje za opłatą, w drodze decyzji, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, po dokonaniu sprawdzenia stacji kontroli pojazdów. Poświadczenie zachowuje ważność do czasu zmiany stanu faktycznego, dla którego zostało wydane, nie dłużej niż przez 5 lat od daty jego wydania.

Art. 83a. [Wpis do rejestru przedsiębiorców]

1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów jest starosta właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności objętej wpisem.

2. W przypadku gdy przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą, o której mowa w art. 83 ust. 2, w jednostkach organizacyjnych położonych na obszarze różnych powiatów, jest on obowiązany uzyskać wpis w odrębnych właściwych rejestrach na każdą z tych jednostek.

3. Wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów jest dokonywany na wniosek przedsiębiorcy zawierający następujące dane:

1) firmę przedsiębiorcy;

2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);

3) adres zamieszkania albo siedziby przedsiębiorcy;

4) adres stacji kontroli pojazdów przedsiębiorcy;

5) zakres badań;

6) imiona i nazwiska zatrudnionych diagnostów wraz numerami ich uprawnień.

4. Wraz z wnioskiem przedsiębiorca składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów są kompletne i zgodne z prawdą;

2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów, określone w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.".

5. Oświadczenie powinno również zawierać:

1) firmę przedsiębiorcy oraz jego miejsce zamieszkania albo siedzibę i adres;

2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

5a. Minister właściwy do spraw transportu określi wzór wniosku o zmianę danych zawartych w rejestrze przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów oraz wzór wniosku o wykreślenie z rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów, w formie dokumentów elektronicznych w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

6. W rejestrze przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów umieszcza się dane przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

7. Starosta może wyrazić zgodę na umieszczanie nadanych cech identyfikacyjnych pojazdu przez stację kontroli pojazdów.

Art. 83b. [Nadzór nad stacjami kontroli pojazdów]

1. Nadzór nad stacjami kontroli pojazdów sprawuje starosta.

2. W ramach wykonywanego nadzoru starosta:

1) co najmniej raz w roku przeprowadza kontrolę stacji kontroli pojazdów w zakresie:

a) zgodności stacji z wymaganiami, o których mowa w art. 83 ust. 3,

b) prawidłowości wykonywania badań technicznych pojazdów,

c) prawidłowości prowadzenia wymaganej dokumentacji;

2) wydaje zalecenia pokontrolne i wyznacza termin usunięcia naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów;

3) wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę stacji kontroli pojazdów, skreślając przedsiębiorcę z rejestru działalności regulowanej, jeżeli przedsiębiorca:

a) złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 83a ust. 4, niezgodne ze stanem faktycznym,

b) nie usunął naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów w wyznaczonym przez starostę terminie,

c) rażąco naruszył warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów.

3. Starosta może powierzyć, w drodze porozumienia, czynności kontrolne Dyrektorowi Transportowego Dozoru Technicznego.

4. (uchylony).

Art. 83c. [Stosowanie przepisów o kontroli przedsiębiorcy]

Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 84. [Diagnosta]

1. Badanie techniczne pojazdów wykonuje zatrudniony w stacji kontroli pojazdów uprawniony diagnosta.

2. Starosta wydaje uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli osoba ubiegająca się o jego wydanie posiada wymagane wykształcenie techniczne i praktykę, odbyła wymagane szkolenie oraz zdała z wynikiem pozytywnym egzamin kwalifikacyjny.

2a. Egzamin, o którym mowa w ust. 2, przeprowadza za opłatą komisja powołana przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego.

2b. Przez wymagane wykształcenie techniczne i praktykę, o których mowa w ust. 2, rozumie się:

1) wyższe wykształcenie w obszarze nauk technicznych o specjalności samochodowej i udokumentowane 6 miesięcy praktyki w stacji kontroli pojaz-

dów lub w zakładzie (warsztacie) naprawy pojazdów na stanowisku kontroli lub naprawy pojazdów albo

2) średnie wykształcenie techniczne o specjalności samochodowej i udokumentowany rok praktyki w stacji kontroli pojazdów lub w zakładzie (warsztacie) naprawy pojazdów na stanowisku kontroli lub naprawy pojazdów, albo

3) wyższe wykształcenie w obszarze nauk technicznych o specjalności innej niż samochodowa i udokumentowany rok praktyki w stacji kontroli pojazdów lub w zakładzie (warsztacie) naprawy pojazdów na stanowisku kontroli lub naprawy pojazdów, albo

4) średnie wykształcenie techniczne o specjalności innej niż samochodowa i udokumentowane 2 lata praktyki w stacji kontroli pojazdów lub w zakładzie (warsztacie) naprawy pojazdów na stanowisku kontroli lub naprawy pojazdów.

2c. Z obowiązku odbycia szkolenia, o którym mowa w ust. 2, jest zwolniona osoba ubiegająca się o wydanie uprawnienia do wykonywania badań technicznych, która ukończyła studia wyższe na kierunku studiów w obszarze nauk technicznych obejmującym wiedzę i umiejętności w zakresie diagnostyki samochodowej.

2d. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 2c, następuje na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów poświadczających ukończenie studiów wyższych.

2e. Do okresu praktyki, o którym mowa w ust. 2b pkt 1 i 3, wlicza się praktykę objętą programem kształcenia na studiach, pod warunkiem że praktyka jest odbywana na podstawie umowy zawartej między uczelnią a stacją kontroli pojazdów lub podmiotem, o którym mowa w art. 86 ust. 1.

3. Starosta cofa diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w *art. 83 ust. 6*[37], stwierdzono:

1) przeprowadzenie przez diagnostę badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania;

2) wydanie przez diagnostę zaświadczenia albo dokonanie wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami.

4. W przypadku cofnięcia diagnoście uprawnienia do wykonywania badań technicznych, ponowne uprawnienie nie może być wydane wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna.

---

[37] Obecnie art. 83 obowiązuje w brzmieniu ustalonym przez art. 22 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1808), która weszła w życie 21 sierpnia 2004 r.

Art. 84a. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe wymagania w stosunku do stacji kontroli pojazdów przeprowadzających badania techniczne w określonym zakresie;

1a) wzór wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących stację kontroli pojazdów oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego wpis przedsiębiorcy do tego rejestru;

2) program szkolenia diagnostów, sposób przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 84 ust. 2, i wysokość opłaty za egzamin oraz wzory dokumentów związanych z uzyskaniem uprawnień do wykonywania badań technicznych;

3) wysokość opłat za:

a) wydanie poświadczenia, o którym mowa w art. 83 ust. 3 pkt 5,

b) przeprowadzenie badań technicznych.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw transportu uwzględni w szczególności warunki techniczne pojazdów podlegających badaniu, konieczność zapewnienia odpowiednich kwalifikacji diagnostów wykonujących badanie oraz koszty wykonywania badań.

Art. 85. [Badanie techniczne tramwajów i trolejbusów]

1. Tramwaj i trolejbus podlegają odrębnym badaniom technicznym.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres, warunki, terminy i sposób przeprowadzania badań technicznych tramwajów i trolejbusów oraz jednostki wykonujące te badania, uwzględniając w szczególności:

1) warunki techniczne pojazdów podlegających badaniu;

2) proces zużywania podstawowych części i elementów wyposażenia tych pojazdów mających bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo ruchu;

3) odpowiednie wyposażenie jednostek wykonujących te badania.

Art. 86. [Pojazdy służb mundurowych]

1. Do pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej i Służby Celnej, których dotyczą warunki i tryb rejestracji określone w art. 73 ust. 3 oraz w art. 76 ust. 4 pkt 1 oraz pojazdów należących do obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, o których mowa w art. 73 ust. 2b, a także do pojazdów Państwowej Straży Pożarnej, mają zastosowanie przepisy art. 83 ust. 1,

z wyłączeniem wymogu posiadania zezwolenia starosty, o którym mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1 lit. b.

2. Badania techniczne pojazdów służb, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane:

1) przez upoważnione komórki organizacyjne lub stacje kontroli pojazdów prowadzone przez służby, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) w stacjach kontroli pojazdów prowadzących działalność, o której mowa w art. 83 ust. 2.

3. Upoważnione do przeprowadzania badań technicznych komórki organizacyjne lub stacje kontroli, o których mowa w ust. 2 pkt 1, posiadają uprawnienia stacji kontroli pojazdów wyłącznie w odniesieniu do pojazdów służb, o których mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Biura Ochrony Rządu i Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a także Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, uwzględniając specyfikę wynikającą z przeznaczenia pojazdów służb, o których mowa w ust. 1, określą, w drodze rozporządzenia:

1) jednostki organizacyjne sprawujące nadzór nad komórkami organizacyjnymi i stacjami kontroli pojazdów przeprowadzającymi badania techniczne pojazdów oraz wydające upoważnienia do przeprowadzania badań technicznych, wzory dokumentów związanych z uzyskaniem upoważnień do wykonywania badań oraz wzór upoważnienia do ich przeprowadzania;

2) wymagania w stosunku do komórek organizacyjnych i stacji kontroli pojazdów upoważnionych do przeprowadzania badań technicznych pojazdów;

3) wzory dokumentów stosowanych przy badaniach technicznych pojazdów;

4) warunki i terminy przeprowadzania badań technicznych pojazdów;

5) okoliczności dopuszczające przeprowadzanie badań technicznych pojazdów, w stacjach kontroli pojazdów prowadzących działalność, o której mowa w art. 83 ust. 2, nieposiadających upoważnienia do badań technicznych pojazdów służb;

6) zasady i warunki współpracy przy wykonywaniu badań technicznych pojazdów innej służby niż właściwa dla komórki organizacyjnej przeprowadzającej badanie.

Art. 86a. (uchylony).

DZIAŁ IV
BEZPIECZEŃSTWO RUCHU DROGOWEGO

Rozdział 1
(uchylony)

Art. 87–100. (uchylone).

Rozdział 1a
Centralna ewidencja kierowców

Art. 100a. [Centralna ewidencja kierowców]

1. Tworzy się centralną ewidencję kierowców, zwaną dalej „ewidencją".

2. W ewidencji gromadzi się dane o osobach posiadających lub którym cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi lub tramwajami, zwane dalej „uprawnieniami".

3. W ewidencji gromadzi się także dane o osobach nieposiadających uprawnień, w stosunku do których orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

3.[38] ***W ewidencji gromadzi się także dane o:***

1) osobach nieposiadających uprawnień, które kierując pojazdem popełniły naruszenie, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 105 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;

2) instruktorach i wykładowcach prowadzących szkolenie osób ubiegających się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami lub pozwolenia na kierowanie tramwajem;

3) egzaminatorach osób ubiegających się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami lub pozwolenia na kierowanie tramwajem;

4) ośrodkach szkolenia kierowców i innych jednostkach prowadzących szkolenie osób ubiegających się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami lub pozwolenia na kierowanie tramwajem;

---

[38] Art. 100a ust. 3 w brzmieniu ustalonym przez art. 125 pkt 10 lit. c) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

5) lekarzach uprawnionych do przeprowadzania badań lekarskich w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem;

6) pracowniach psychologicznych wykonujących badania psychologiczne w zakresie psychologii transportu;

7) psychologach uprawnionych do wykonywania badań psychologicznych w zakresie psychologii transportu;

8) ośrodkach doskonalenia techniki jazdy;

9) instruktorach techniki jazdy;

10) ośrodkach egzaminacyjnych.

4. Ewidencję prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych w systemie teleinformatycznym. W rozumieniu niniejszej ustawy minister ten jest administratorem danych zgromadzonych w ewidencji.

Art. 100b. [Zakres danych zawartych w ewidencji]

1. W ewidencji gromadzi się dane o osobach nią objętych:

1) imię i nazwisko;

1a) datę i miejsce urodzenia;

2) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL);

3) adres zamieszkania;

4) rodzaj oraz zakres uzyskanego uprawnienia;

5) datę uzyskania pierwszego uprawnienia, a w przypadku jego cofnięcia – także datę ponownego uzyskania uprawnienia;

6) datę ważności uprawnienia;

7) numer dokumentu stwierdzającego uprawnienie;

8) ograniczenia dotyczące uprawnienia;

8a) spełnianie wymagań dotyczących uprawnień;

9) nazwę organu, który wydał dokument stwierdzający uprawnienie;

10) dotyczące:

a) zatrzymania dokumentu stwierdzającego uprawnienie oraz jego zwrócenia,

b) cofnięcia uprawnienia oraz jego przywrócenia,

c) utraty dokumentu stwierdzającego uprawnienie oraz jego odnalezienia,

d) zastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów;

11) zakres i numer zaświadczenia ADR, o którym mowa w przepisach o przewozie towarów niebezpiecznych, a także okres, na jaki zostało ono wydane;

12) zakres, numer i datę wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej, o którym mowa w art. 39c ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

13) zakres, numer i datę wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie szkolenia okresowego, o którym mowa w art. 39e ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

14) (uchylony).

2. Dane, o których mowa w ust. 1, przekazują do ewidencji:

1) wymienione w pkt 1–9 i 14 – organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, niezwłocznie po wydaniu dokumentu stwierdzającego uprawnienie;

2) wymienione w pkt 10:

a) w lit. a – odpowiednio do swoich kompetencji: właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej, organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, prokurator, sąd, *kolegium do spraw wykroczeń lub inny organ uprawniony do orzekania w sprawach o wykroczenia w trybie dyscyplinarnym*[39], niezwłocznie po dokonaniu tych czynności,

b) w lit. b – organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, niezwłocznie po podjęciu decyzji o dokonaniu tych czynności,

c) w lit. c – organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o wystąpieniu tych zdarzeń,

d) w lit. d – sąd, kolegium do spraw wykroczeń lub inny organ uprawniony do orzekania w sprawach o wykroczenia w trybie dyscyplinarnym, niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia;

3) wymienione w pkt 11 – odpowiednio marszałek województwa lub Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, zgodnie z przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych;

4) wymienione w pkt 12 – wojewoda lub dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej;

5) wymienione w pkt 13 – kierownik ośrodka szkolenia, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

3. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 10 lit. d, zgromadzone w ewidencji, podlegają usunięciu z tej ewidencji, jeżeli skazanie, na podstawie którego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, uległo

---

[39] Od dnia 17 października 2001 r. właściwych sądów, stosownie do art. 9 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848; ost. zm.: Dz.U. z 2012 r., poz. 1101), która weszła w życie 17 października 2001 r. na podstawie art. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 106, poz. 1149; ost. zm.: Dz.U. z 2004 r. Nr 148, poz. 1550), która weszła w życie z 17 października 2001 r.

zatarciu. Informacje o zatarciu przekazuje do ewidencji Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego.

4. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 80b ust. 4.

Art. 100b.[40] ***[Zakres danych zawartych w ewidencji]***

1. W ewidencji gromadzi się następujące dane o osobach, o których mowa w art. 100a ust. 2 i ust. 3 pkt 1:

1) imię i nazwisko;

2) datę i miejsce urodzenia;

3) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument;

4) adres zamieszkania;

5) rodzaj oraz zakres uzyskanego uprawnienia;

6) datę uzyskania pierwszego uprawnienia, a w przypadku jego cofnięcia – także datę ponownego uzyskania uprawnienia;

7) datę ważności uprawnienia;

8) numer dokumentu stwierdzającego uprawnienie;

9) ograniczenia dotyczące uprawnienia;

10) nazwę organu, który wydał dokument stwierdzający uprawnienie;

11) dotyczące:

a) zatrzymania dokumentu stwierdzającego uprawnienie oraz jego zwrócenia – serię i numer dokumentu, datę zatrzymania i datę zwrócenia,

b) cofnięcia uprawnienia oraz jego przywrócenia – serię i numer dokumentu, datę cofnięcia i datę przywrócenia,

c) utraty dokumentu stwierdzającego uprawnienie oraz jego odnalezienia – serię i numer dokumentu, datę utraty i datę odnalezienia,

d) zastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów – datę rozpoczęcia zakazu i datę zakończenia zakazu,

e) informacji o wykroczeniu lub przestępstwie stanowiących naruszenia przepisów ruchu drogowego – data uprawomocnienia się rozstrzygnięcia, liczba punktów otrzymanych przez kierowcę, nazwa naruszenia, data, godzina i miejsce jego popełnienia, dane pojazdu (rodzaj, marka i numer rejestracyjny), którym popełniono naruszenie,

---

[40] Art. 100b w brzmieniu ustalonym przez art. 125 pkt 10 lit. d) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

f) okresu próbnego i jego przedłużenia – datę rozpoczęcia i datę przedłużenia tego okresu,

g) skierowania na kurs reedukacyjny – datę skierowania na kurs i datę jego zakończenia,

h) dokumentu z państwa Unii Europejskiej wymienionego na polskie krajowe prawo jazdy – w tym państwa wydania i numeru dokumentu,

i) kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu – datę popełnienia przestępstwa lub wykroczenia;

12) zakres i numer zaświadczenia ADR, o którym mowa w przepisach o przewozie towarów niebezpiecznych, a także okres, na jaki zostało ono wydane;

13) zakres, numer i datę wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej lub kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej, o której mowa w art. 39c ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

14) zakres, numer i datę wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego ukończenie szkolenia okresowego, o którym mowa w art. 39e ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

15) numer ewidencyjny instruktora, który prowadził szkolenie;

16) numer ewidencyjny wykładowcy, który prowadził szkolenie;

17) numer ewidencyjny jednostki, która prowadziła szkolenie;

18) numer ewidencyjny egzaminatora, który prowadził egzamin państwowy;

19) numer ewidencyjny instruktora techniki jazdy, który prowadził szkolenie;

20) numer ewidencyjny uprawnionego lekarza, który wydał orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem;

21) zakres, numer i datę wydania orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem;

22) numer ewidencyjny uprawnionego psychologa, który wydał orzeczenie psychologiczne o braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdem;

23) zakres, numer i datę wydania orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdem;

24) wojewódzki ośrodek ruchu drogowego, w którym przeprowadzono egzamin państwowy;

25) zakres i numer zezwolenia na kierowanie pojazdem uprzywilejowanym;

26) informacje o wydanych wtórnikach dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami – serię, numer oraz datę i przyczynę wydania wtórnika.

2. W ewidencji gromadzi się dane o osobach, o których mowa w art. 100a ust. 3 pkt 2, 3, 5, 7 i 9:

1) imię i nazwisko;

2) datę i miejsce urodzenia;

3) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę kraju, który wydał ten dokument;

4) numer ewidencyjny odpowiednio instruktora, wykładowcy, egzaminatora, lekarza, psychologa lub instruktora techniki jazdy;

5) zakres posiadanych uprawnień;

6) datę ważności dokumentu stwierdzającego posiadanie odpowiednich uprawnień;

7) datę i przyczynę skreślenia z ewidencji;

8) datę, do kiedy nie może być dokonany kolejny wpis do ewidencji lub rejestru.

3. W ewidencji gromadzi się dane o jednostkach, o których mowa w art. 100a ust. 3 pkt 4, 6, 8 i 10:

1) nazwę;

2) oznaczenie adresu siedziby;

3) numer ewidencyjny;

4) numer identyfikacji statystycznej (REGON);

5) wskazanie odpowiedniego zakresu prowadzonej działalności;

6) datę skreślenia z rejestru lub ewidencji;

7) datę, do kiedy nie może być dokonany kolejny wpis do ewidencji lub rejestru.

4. Dane, o których mowa w ust. 1, przekazuje do ewidencji:

1) organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdami, niezwłocznie po wydaniu tych dokumentów, w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–10 oraz pkt 11 lit. f i h;

2) odpowiednio do swoich kompetencji: właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej, organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdami, prokurator lub sąd, niezwłocznie po dokonaniu czynności – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 lit. a;

3) organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdami, niezwłocznie po wydaniu decyzji – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 lit. b i g;

4) organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdami, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o wystąpieniu tych zdarzeń – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 lit. c;

5) sąd, niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 lit. d i i;

6) odpowiednio do swoich kompetencji: organy kontroli ruchu drogowego, prokurator, sąd lub organ orzekający w sprawach o naruszenia w postępowaniu dyscyplinarnym – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 lit. e;

7) odpowiednio marszałek województwa lub Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, zgodnie z przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 12;

8) wojewoda lub dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 13;

9) kierownik ośrodka szkolenia kierowców, o którym mowa w art. 39e ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 14;

10) starosta – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 15–18 i 20–26;

11) wojewoda – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 19.

5. Dane, o których mowa w ust. 2, przekazują do ewidencji, w drodze teletransmisji:

1) starosta – w odniesieniu do osób wymienionych w art. 100a ust. 3 pkt 2;

2) wojewoda – w odniesieniu do osób wymienionych w art. 100a ust. 3 pkt 9;

3) marszałek województwa – w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 100a ust. 3 pkt 3, 5 i 7.

6. Dane, o których mowa w ust. 3, przekazuje do ewidencji, w drodze teletransmisji:

1) starosta – w odniesieniu do jednostek wymienionych w art. 100a ust. 3 pkt 4;

2) wojewoda – w odniesieniu do jednostek wymienionych w art. 100a ust. 3 pkt 8;

3) marszałek województwa – w zakresie jednostek wymienionych w art. 100a ust. 3 pkt 6 i 10.

7. Dane, o których mowa w:

1) ust. 1 pkt 11 lit. d, podlegają usunięciu z ewidencji, jeżeli skazanie, na podstawie którego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadze-

nia pojazdów, uległo zatarciu. Informację o zatarciu przekazuje do ewidencji Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego;

2) ust. 1 pkt 11 lit. e oraz lit. i, usuwa się na zasadach określonych w art. 98 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;

3) ust. 2 pkt 8 i ust. 3 pkt 7, podlegają usunięciu odpowiednio z ewidencji lub rejestru po upływie określonych w nich dat.

8. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 80b ust. 4.

Art. 100c. [Udostępnianie danych]

1. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się, o ile są one niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań, następującym podmiotom:

1. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się w takim zakresie, w jakim są one niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań, następującym podmiotom: [41]

1) Policji;

1a) Inspekcji Transportu Drogowego;

2) Żandarmerii Wojskowej;

2a) Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych;

3) Straży Granicznej;

4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu;

4a) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu;

5) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego;

5a) Szefowi Biura Ochrony Rządu;

6) sądom;

7) prokuraturze;

8) starostom;

8a) strażom gminnym (miejskim);

9) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych;

10) organom kontroli skarbowej, organom celnym, wywiadowi skarbowemu i komórkom, o których mowa w art. 11g ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.);

11) wojskowym komendantom uzupełnień;

12) podmiotowi wydającemu karty, o którym mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz.U. Nr 180, poz. 1494, z późn. zm.);

---

[41] Art. 100c ust. 1 w brzmieniu ustalonym przez art. 125 pkt 10 lit. e) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

13) ministrowi właściwemu do spraw transportu w celu umożliwienia organom i służbom uprawnionym do korzystania z systemu Tachonet wymianę danych z organami i uprawnionymi służbami w innych państwach, w których funkcjonuje system tachografu cyfrowego.

14)[42] ***marszałkowi województwa;***

15)[43] ***wojewódzkiemu ośrodkowi ruchu drogowego.***

2. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się także na wniosek osoby, której one dotyczą.

2.[44] ***Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się także na wniosek osoby, której one dotyczą. Dane te mogą być udostępniane z wykorzystaniem urządzeń teletransmisji danych.***

2a. Każdy może uzyskać, nieodpłatnie, potwierdzenie lub zaprzeczenie zgodności danych zawartych w dokumencie stwierdzającym uprawnienie do kierowania pojazdami z danymi zgromadzonymi w ewidencji, za pośrednictwem ePUAP, o której mowa w art. 19a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

2b. Potwierdzeniu lub zaprzeczeniu, o którym mowa w ust. 2a, podlegają dane określone w art. 100b ust. 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 4–7. Art. 80c ust. 3c i 3d stosuje się odpowiednio.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może udostępnić, w formie zaświadczenia, dane zgromadzone w ewidencji innym podmiotom niż wymienione w ust. 1 i 2, w tym osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, jeżeli wykażą swój uzasadniony interes.

3.[45] ***Minister właściwy do spraw wewnętrznych udostępnia, w formie zaświadczenia, dane zgromadzone w ewidencji innym podmiotom niż wymienione w ust. 1 i 2, w tym osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, na ich pisemny wniosek, jeżeli wykażą swój uzasadniony interes prawny.***

4. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się, z zastrzeżeniem ust. 5, na umotywowany wniosek zainteresowanego podmiotu złożony w postaci

---

[42] Art. 100c ust. 1 pkt 14 dodany przez art. 125 pkt 10 lit. e) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[43] Art. 100c ust. 1 pkt 15 dodany przez art. 125 pkt 10 lit. e) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[44] Art. 100c ust. 2 w brzmieniu ustalonym przez art. 125 pkt 10 lit. e) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[45] Art. 100c ust. 3 w brzmieniu ustalonym przez art. 125 pkt 10 lit. e) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

pisemnej lub w postaci elektronicznej z użyciem mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4a. Dane zgromadzone w ewidencji mogą być udostępniane podmiotom zagranicznym w celu wypełnienia postanowień ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, a także wykonania aktu prawa stanowionego przez organizację międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest członkiem. Tryb i sposób udostępniania danych określają ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, akty prawa stanowionego przez organizację międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest członkiem lub porozumienia zawarte pomiędzy właściwymi ministrami państw członkowskich Unii Europejskiej.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych zgromadzonych w ewidencji podmiotom, o których mowa w ust. 1, albo ich jednostkom organizacyjnym, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;

2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;

3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

Art. 100d. [Odpłatność za udostępnianie danych]

1. Udostępnienie danych zgromadzonych w ewidencji następuje:

1) dla podmiotów, o których mowa w art. 100c ust. 1, 2 i ust. 4a – nieodpłatnie;

2) dla podmiotów, o których mowa w art. 100c ust. 3 – odpłatnie.

2. (uchylony).

Art. 100e. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób prowadzenia ewidencji;

2) warunki i sposób współdziałania podmiotów, które przekazują dane do ewidencji;

3) rodzaj danych zgromadzonych w ewidencji, które mogą być udostępnione poszczególnym podmiotom, o których mowa w art. 100c ust. 1–3;

3a)[46] ***szczegółowy sposób udostępniania danych, o których mowa w art. 100c ust. 2;***

4) wysokość opłat za udostępnienie danych zgromadzonych w ewidencji oraz warunki i sposób ich wnoszenia.

2. W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności:

1) organizację systemu teleinformatycznego, w którym prowadzona jest ewidencja;

2) nieprzekraczalne terminy przekazywania danych do ewidencji oraz sposób ich przekazywania;

3) zakres danych udostępnianych poszczególnym podmiotom;

3a) [47] ***bezpieczeństwo danych;***

4) zróżnicowaną wysokość opłat w zależności od zakresu udostępnianych danych.

Rozdział 1b [48]
Centralna ewidencja posiadaczy kart parkingowych

Art. 100f. [Centralna ewidencja kart parkingowych]

1. Tworzy się centralną ewidencję kart parkingowych, o których mowa w art. 8.

2. Ewidencję prowadzi minister właściwy do spraw wewnętrznych w systemie teleinformatycznym. W rozumieniu niniejszej ustawy minister ten jest administratorem danych zgromadzonych w ewidencji.

Art. 100g. [Zakres centralnej ewidencji kart parkingowych]

1. Ewidencja, o której mowa w art. 100f ust. 1, obejmuje:

1) numer karty;

2) datę wydania karty;

3) datę ważności karty;

4) oznaczenie zespołu, którego przewodniczący wydał kartę;

5) imię i nazwisko, numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) osoby niepełnosprawnej, której wydano kartę;

6) nazwę i adres placówki, numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), markę, model

---

[46] Art. 100e ust. 1 pkt 3a dodany przez art. 125 pkt 10 lit. f) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[47] Art. 100e ust. 2 pkt 3a dodany przez art. 125 pkt 10 lit. f) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[48] Rozdział 1b w dziale IV dodany przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 1446). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

oraz numer rejestracyjny pojazdu, którego kierujący jest uprawniony do posługiwania się kartą parkingową – w przypadku kart wydanych placówce, o której mowa w art. 8 ust. 3a pkt 3;

7) datę i przyczynę utraty ważności karty.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 oraz informację o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 8 ust. 5e pkt 2 i 3 przekazuje do ewidencji powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, którego przewodniczący wydał kartę.

3. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji, jest zwolniony z obowiązku informacyjnego, określonego w art. 25 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 80b ust. 4.

4. Dane, o których mowa w ust. 1, usuwa się z ewidencji po upływie 3 lat od daty utraty ważności karty.

Art. 100h. [Udostępnianie danych zgromadzonych w centralnej ewidencji]

1. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się nieodpłatnie, o ile jest to niezbędne do realizacji ich ustawowych zadań, podmiotom wymienionym w art. 100c ust. 1 pkt 1, 1a, 2, 3, 8 i 8a oraz powiatowym zespołom do spraw orzekania o niepełnosprawności.

2. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się także na wniosek osoby której one dotyczą. Dane te mogą być udostępniane z wykorzystaniem urządzeń teletransmisji danych.

3. Dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się na pisemny umotywowany wniosek zainteresowanego podmiotu.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych zgromadzonych w ewidencji podmiotom, o których mowa w ust. 1, albo ich jednostkom organizacyjnym, za pomocą urządzeń teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;

2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;

3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

Art. 100i. [Sposób prowadzenia ewidencji]

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi w drodze rozporządzenia:

1) sposób prowadzenia ewidencji,

2) warunki i sposób współdziałania podmiotów, które przekazują dane do ewidencji

– mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji danych gromadzonych w ewidencji oraz ich bezpieczeństwa.

Rozdział 2
(uchylony)

Art. 101– 113. (uchylone).

Art. 114. [Kontrola kwalifikacji]

1. Kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji podlega:

1.[49] ***(uchylony).***

1) osoba posiadająca uprawnienie do kierowania pojazdem, skierowana decyzją starosty:

1)[50] ***(uchylony),***

a) (uchylona),

b) na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, w razie przekroczenia 24 punktów otrzymanych na podstawie art. 130 ust. 1;

b)[51] ***(uchylona);***

2) (uchylony).

2. (uchylony).

3. (uchylony).

4. (uchylony).

Art. 115. (uchylony).

Rozdział 2a
(uchylony)

Art. 115a–115e. (uchylone).

---

[49] Art. 114 ust. 1 uchylony przez art. 125 pkt 10 lit. g) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[50] Art. 114 ust. 1 pkt 1 uchylony przez art. 125 pkt 10 lit. g) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[51] Art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. b) uchylona przez art. 125 pkt 10 lit. g) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

Rozdział 2b
(uchylony)

Art. 115f–115l. (uchylone).

Rozdział 3
Wojewódzki ośrodek ruchu drogowego

Art. 116. [Wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego]

1. Sejmik województwa tworzy, po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego na obszarze województwa.

2. Ośrodek jest samorządową wojewódzką osobą prawną.

3. Zarząd województwa sprawuje nadzór nad ośrodkiem.

Art. 117. [Zadania ośrodka]

1. Do zadań ośrodka należy:

1) współpraca z wojewódzką radą bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) współpraca ze starostami przy sprawowaniu nadzoru nad szkoleniem;

3) organizowanie egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami;

3a) organizowanie egzaminów sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie określonym umową międzynarodową, której stroną jest Rzeczpospolita Polska;

4) prowadzenie kursów kwalifikacyjnych;

5) prowadzenie 3-dniowych warsztatów doskonalenia zawodowego dla egzaminatorów;

6) prowadzenie kursów:

a) doskonalących dla nauczycieli prowadzących zajęcia szkolne dla uczniów ubiegających się o kartę rowerową,

b) dokształcających w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego,

c) reedukacyjnych w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego,

d) reedukacyjnych w zakresie problematyki przeciwalkoholowej i przeciwdziałania narkomanii;

7) organizowanie zajęć dla uczniów ubiegających się o kartę rowerową;

8) przekazywanie marszałkowi województwa oraz starostom informacji w zakresie statystyki zdawalności dla poszczególnych ośrodków szkolenia i instruktorów;

9) inna niż wymieniona w pkt 4–8 działalność oświatowa w zakresie ruchu i transportu drogowego.

2. Ośrodek może wykonywać inne zadania z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

3. Ośrodek może wykonywać działalność gospodarczą, której wyniki będą przeznaczane na działalność, o której mowa w ust. 1 i 2.

Art. 118. [Dyrektor ośrodka]

1. Działalnością ośrodka kieruje dyrektor.

2. Dyrektor jest powoływany i odwoływany przez zarząd województwa.

3. Zarząd województwa ustala wynagrodzenie dyrektora.

Art. 119. [Gospodarka finansowa ośrodka]

1. Ośrodek prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

2. Przychodami ośrodka są:

1) wpływy z wykonywania zadań, o których mowa w art. 117 ust. 1;

2) wpływy z wykonywania innych zadań z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego;

3) wpływy z działalności, o której mowa w art. 117 ust. 3.

3. Ośrodek ponosi koszty z tytułu:

1) bieżącego utrzymania ośrodka;

2) wykonywania zadań, o których mowa w art. 117 ust. 1;

3) inwestycji związanych z działalnością ośrodka, o której mowa w art. 117;

4) działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego na obszarze województwa, w szczególności na popularyzację zasad ruchu drogowego i podnoszenie kultury jazdy kierowców, na które ośrodek przeznacza pozostałe wolne środki, niewykorzystane z tytułów, o których mowa w pkt 1–3.

4. (uchylony).

5. Ośrodek może zaciągać kredyty, za zgodą zarządu województwa, na zasadach ogólnych.

6. Składniki majątkowe nabyte w ramach pierwszego wyposażenia ośrodka tworzą jego fundusz założycielski.

7. Ośrodek prowadzi odrębnie ewidencję przychodów i kosztów związanych z prowadzeniem szkolenia lub egzaminowaniem jako działalnością oświatową i odrębnie dla każdej innej działalności.

Art. 120. [Statut ośrodka]

1. Sejmik województwa nadaje ośrodkowi statut.

2. Statut ośrodka określa w szczególności jego organizację i warunki tworzenia oddziałów terenowych.

Art. 121. [Delegacja]

Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budżetu, spraw instytucji finansowych oraz spraw finansów publicznych – szczegółowe warunki gospodarki finansowej ośrodka oraz szczegółowe warunki ewidencji przychodów i kosztów, o których mowa w art. 119 ust. 7;

2) w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy – warunki wynagradzania egzaminatorów.

Rozdział 4
(uchylony)

Art. 122–128. (uchylone).

DZIAŁ V
KONTROLA RUCHU DROGOWEGO

Rozdział 1
Uprawnienia Policji i innych organów

Art. 129. [Zadania i uprawnienia Policji]

1. Czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji.

2. Policjant, w związku z wykonywaniem czynności określonych w ust. 1, jest uprawniony do:

1) legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do sposobu korzystania z drogi lub używania pojazdu;

2) sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem, zezwolenia, o którym mowa w art. 106 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie;

2a) żądania okazania dokumentu potwierdzającego prawo do używania pojazdu, o którym mowa w art. 71 ust. 5, jeżeli pojazd ten nie jest zarejestrowany na nazwisko osoby nim kierującej;

2b) sprawdzania zezwolenia, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, lub wypisu z tego zezwolenia;

3) żądania poddania się przez kierującego pojazdem lub przez inną osobę, w stosunku do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła kierować pojazdem, badaniu w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu;

4) sprawdzania stanu technicznego, wyposażenia, ładunku, wymiarów, masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;

5) sprawdzania zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku;

6) zatrzymania, w przypadkach przewidzianych w ustawie, dokumentów stwierdzających uprawnienie do kierowania pojazdem lub jego używania oraz karty kierowcy w przypadkach przewidzianych w art. 14 ust. 4 lit. c rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz.Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2135/98 z dnia 24 września 1998 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz dyrektywę nr 88/599/EWG dotyczącą stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i Rady (EWG) nr 3821/85 (Dz.Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1);

7) wydawania poleceń:

a) osobie, która spowodowała przeszkodę utrudniającą ruch drogowy lub zagrażającą jego bezpieczeństwu, albo osobie odpowiedzialnej za utrzymanie drogi,

b) kontrolowanemu uczestnikowi ruchu – co do sposobu jego zachowania;

8) uniemożliwienia:

a) kierowania pojazdem osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

b) korzystania z pojazdu, którego stan techniczny, ładunek, masa lub nacisk osi zagrażają bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu, powodują uszkodzenie drogi albo naruszają wymagania ochrony środowiska,

c) korzystania z pojazdu zarejestrowanego w kraju niebędącym państwem członkowskim, jeżeli kierujący nim nie okazał dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie,

d) kierowania pojazdem przez osobę nieposiadającą wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu;

9) używania przyrządów kontrolno-pomiarowych, a w szczególności do badania pojazdu, określania jego masy, nacisku osi lub prędkości, stwierdzania

naruszenia wymagań ochrony środowiska oraz do stwierdzania stanu trzeźwości kierującego;

9a) używania urządzeń rejestrujących;

10) usuwania lub przemieszczania pojazdu w przypadkach, o których mowa w art. 130a ust. 1–3;

11) kontroli przewozu drogowego towarów niebezpiecznych oraz wymagań związanych z tym przewozem;

12) używania urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych lub świetlnych, służących do wydawania wiążących poleceń uczestnikowi ruchu;

13) występowania w uzasadnionym przypadku z wnioskiem o ocenę stanu zdrowia kierującego pojazdem;

13a) występowania do starosty z wnioskiem o skierowanie kierowcy lub osoby posiadającej pozwolenie na kierowanie tramwajem na egzamin sprawdzający kwalifikacje, jeżeli istnieją uzasadnione i poważne zastrzeżenia co do kwalifikacji tej osoby;

14) pilotowania pojazdów, z wyłączeniem pojazdów nienormatywnych pilotowanych zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 3.

3. Przepisów ust. 2 pkt 3, 4 i 6 nie stosuje się do szefów i cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz organizacji międzynarodowych, korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności, oraz do innych osób korzystających z tych przywilejów i immunitetów.

4. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz w stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową kierujących innymi pojazdami, pilotowanie pojazdów, a także kierowanie ruchem drogowym w związku z pilotowaniem pojazdów wojskowych należy do Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organów porządkowych. W tym zakresie Żandarmerii Wojskowej i wojskowym organom porządkowym przysługują uprawnienia policjantów określone w ust. 2.

4a. Kontrolę ruchu drogowego mogą przeprowadzać także funkcjonariusze Straży Granicznej lub organów celnych, którym przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1–5 i 7–12 oraz w art. 130a ust. 4 pkt 1.

4b. Dodatkowo funkcjonariusze odmawiają prawa wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdu, jeżeli:

1) pojazd kierowany jest przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób;

2) pojazd kierowany jest przez osobę nieposiadającą przy sobie wymaganych dokumentów uprawniających do kierowania pojazdem lub używania pojazdu, dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia;

3) stan techniczny pojazdu zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi przez pojazd albo narusza wymagania ochrony środowiska;

4) kierujący pojazdem nienormatywnym nie posiada wymaganego zezwolenia albo wypisu z tego zezwolenia.

5. (uchylony).

Art. 129a. [Inspekcja Transportu Drogowego]

1. Kontrola ruchu drogowego w odniesieniu do kierującego pojazdem:

1) który wykonuje przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym,

2) w stosunku do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie, że kieruje pojazdem w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

3) który naruszył przepisy ruchu drogowego, w przypadku zarejestrowania tego naruszenia przy użyciu:

a) przyrządów kontrolno-pomiarowych,

b) przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe albo na statku powietrznym urządzeń rejestrujących,

4) który rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego lub spowodował zagrożenie jego bezpieczeństwa,

5) który wykonuje przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych.

– należy również do Inspekcji Transportu Drogowego.

2. W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 1, inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego przysługują uprawnienia określone w art. 129 ust. 1 i 2, w tym również wobec właściciela lub posiadacza pojazdu.

Art. 129b. [Kontrola przeprowadzana przez strażników miejskich]

1. Kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana przez strażników gminnych (miejskich).

2. Strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec:

1) kierującego pojazdem:

a) niestosującego się do zakazu ruchu w obu kierunkach, określonego odpowiednim znakiem drogowym,

b) naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego;

2) uczestnika ruchu naruszającego przepisy o:

a) zatrzymaniu lub postoju pojazdów,

b) ruchu motorowerów, rowerów, wózków rowerowych, pojazdów zaprzęgowych oraz o jeździe wierzchem lub pędzeniu zwierząt,

c) ruchu pieszych.

3. W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do:

1) zatrzymania pojazdu lub jadącego wierzchem, z wyłączeniem pojazdów kierowanych przez osoby, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b;

2) sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem;

3) używania urządzeń rejestrujących, z tym że w przypadku używania urządzenia zainstalowanego w pojeździe w czasie pracy urządzenia pojazd nie może znajdować się w ruchu;

4) legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń, co do sposobu korzystania z drogi lub używania pojazdu;

5) wydawania poleceń:

a) osobie, która spowodowała przeszkodę utrudniającą ruch drogowy lub zagrażającą jego bezpieczeństwu,

b) kontrolowanemu uczestnikowi ruchu – co do sposobu jego zachowania;

6) sprawdzenia wykonania obowiązków określonych w art. 78 ust. 2;

7) żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

4. Strażnicy gminni (miejscy) mogą dokonywać na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących w oznakowanym miejscu i określonym czasie, uzgodnionymi z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (miejskim) lub Komendantem Stołecznym Policji.

Art. 129c. [Kontrola przeprowadzana przez strażników leśnych]

1. Kontrola ruchu drogowego na terenach lasów lub parków narodowych może być wykonywana przez strażników leśnych lub funkcjonariuszy Straży Parku.

2. Strażnicy leśni i funkcjonariusze Straży Parku są uprawnieni do kontroli kierujących pojazdami niestosujących się do przepisów lub znaków drogowych obowiązujących na terenach lasów lub parków narodowych, dotyczących zakazu wjazdu, zatrzymywania się lub postoju pojazdów.

3. W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy leśni i funkcjonariusze Straży Parku są upoważnieni do:

1) zatrzymania pojazdu;

2) legitymowania uczestnika ruchu drogowego;

3) wydawania poleceń, co do sposobu zachowania się na drodze.

Art. 129d. [Kontrola przeprowadzana w imieniu zarządcy drogi]

1. Osoby działające w imieniu zarządcy drogi mogą wykonywać, w obecności funkcjonariusza Policji lub inspektora Inspekcji Transportu Drogowego, kontrolę ruchu drogowego w stosunku do pojazdów:

1) w zakresie przestrzegania przepisów o wymiarach, masie lub nacisku osi;

2) powodujących uszkadzanie lub niszczenie drogi;

3) zanieczyszczających lub zaśmiecających drogę.

2. W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 1, osoby działające w imieniu zarządcy drogi są upoważnione do:

1) zatrzymania pojazdu;

2) legitymowania uczestnika ruchu drogowego i wydawania mu poleceń, co do sposobu korzystania z drogi lub pojazdu;

3) sprawdzenia dokumentów wymaganych w związku z używaniem pojazdu;

4) sprawdzenia stanu technicznego, wyposażenia, ładunku, wymiarów oraz masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;

5) używania przyrządów kontrolnych lub pomiarowych służących w szczególności do badania pojazdu, określania jego wymiarów, masy lub nacisku osi oraz stwierdzania naruszenia wymagań ochrony środowiska;

6) uniemożliwiania jazdy pojazdem przekraczającym dopuszczalną masę lub nacisk osi albo uszkadzającym lub niszczącym drogę.

3. W celu dokonania sprawdzenia masy lub nacisku osi pojazdu osoby działające w imieniu zarządcy drogi, mające prawo jazdy odpowiedniej kategorii, mogą kierować tym pojazdem.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób działających w imieniu Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Art. 129e. [Podstawa do wykonywania kontroli]

1. Kontrola ruchu drogowego wykonywana przez strażników gminnych (miejskich), strażników leśnych, funkcjonariuszy Straży Parku oraz pracowników zarządów dróg odbywa się na podstawie upoważnienia do wykonywania kontroli ruchu drogowego wydanego przez właściwego komendanta powiatowego (miejskiego) Policji.

2. Art. 129 ust. 3 stosuje się odpowiednio do kontroli ruchu drogowego wykonywanej przez osoby, o których mowa w ust. 1.

Art. 129f. [Uprawnienia strażników w trakcie kontroli]

Strażnicy straży gminnych (miejskich), strażnicy leśni oraz funkcjonariusze Straży Parku w związku z wykonywaniem czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego są obowiązani do czasu przybycia Policji uniemożliwić kierowanie pojazdem osobie, co do której istnieje uzasadnione podejrzenie, że znajduje się ona w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu.

Art. 129g. [Zadania Inspekcji Transportu Drogowego w zakresie ujawniania naruszeń przepisów ruchu drogowego]

1. Ujawnianie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych następujących naruszeń przepisów ruchu drogowego:

a) przekraczania dopuszczalnej prędkości,

b) niestosowania się do sygnałów świetlnych

– z zastrzeżeniem art. 129b ust. 3 pkt 3, należy do Inspekcji Transportu Drogowego.

2. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, Inspekcja Transportu Drogowego:

1) rejestruje obrazy naruszeń przepisów ruchu drogowego i przetwarza do celów określonych w niniejszej ustawie obraz pojazdu, którym naruszono przepisy ruchu drogowego, oraz wizerunek kierującego pojazdem, jeżeli został on zarejestrowany oraz dane obejmujące:

a) numer rejestracyjny pojazdu, którym naruszono przepisy,

b) datę, czas oraz określenie miejsca popełnienia naruszenia,

c) rodzaj naruszenia,

d) dane właściciela lub posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem,

e) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego;

2) w postępowaniach w sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, prowadzi czynności wyjaśniające, kieruje do sądu wnioski o ukaranie, oskarża przed sądem oraz wnosi środki odwoławcze – w trybie i zakresie określonych

w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.);

3) wnioskuje do zarządców dróg publicznych, z wyłączeniem dróg zarządzanych przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo obudowy na to urządzenie, z zastrzeżeniem iż w sprawach dotyczących urządzeń rejestrujących naruszenia przepisów ruchu drogowego o dopuszczalnej prędkości wniosek wymaga uprzedniego zasięgnięcia opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji;

4) dokonuje zakupu i naprawy oraz wykonuje czynności wynikające z bieżącej eksploatacji i obsługi urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia, w tym czynności obejmujące import danych zarejestrowanych przez te urządzenia oraz montaż urządzeń w zainstalowanych obudowach w przypadku urządzeń zainstalowanych przez Inspekcję Transportu Drogowego lub zarządcę drogi działającego na wniosek, o którym mowa w pkt 3, a także w przypadku obudów urządzeń rejestrujących należących do Policji.

3. Zadania Inspekcji Transportu Drogowego, o których mowa w ust. 1, wykonuje Główny Inspektor Transportu Drogowego przy pomocy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oraz jego delegatur terenowych.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób, tryb oraz warunki techniczne gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrwalonych obrazów i danych, uwzględniając dokumentację i zakres czynności niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, oraz konieczność ochrony zarejestrowanych danych przed nieuprawnioną ingerencją i ujawnieniem.

5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości, uwzględniając zakres niezbędnych danych oraz konieczność zapewnienia jednolitości dokumentów, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów stosowanych przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego w postępowaniu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

Art. 129h. [Informacje podlegające rejestracji w przypadku naruszenia przepisów ruchu drogowego]

1. W zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1, rejestracji podlegają w szczególności:

1) obraz naruszenia, w tym obraz pojazdu, którym kierujący naruszył przepisy ruchu drogowego, wraz z numerem rejestracyjnym pojazdu;

2) data oraz czas popełnienia naruszenia;

3) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego;

– a w przypadku przekroczenia przez kierującego pojazdem dopuszczalnej prędkości rejestrowane są również:

4) prędkość, z jaką poruszał się pojazd;

5) prędkość dopuszczalna w miejscu i czasie popełnienia naruszenia.

2. W szczególnie uzasadnionych bezpieczeństwem ruchu drogowego przypadkach Inspekcja Transportu Drogowego może ujawniać naruszenia przepisów ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1 lit. a, również za pomocą urządzeń rejestrujących, które ujawniają naruszenia przepisów ruchu drogowego na określonym odcinku drogi. W takim przypadku urządzenia te rejestrują w szczególności:

1) obraz pojazdu, którym kierujący naruszył przepisy ruchu drogowego, wraz z numerem rejestracyjnym pojazdu;

2) datę, czas oraz określenie odcinka drogi, na którym popełnione zostało naruszenie;

3) średnią prędkość, z jaką poruszał się pojazd na odcinku drogi, na którym popełnione zostało naruszenie;

4) prędkość dopuszczalną na odcinku drogi, na którym popełnione zostało naruszenie, w czasie jego popełnienia;

5) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego ustala wpisanego do dowodu rejestracyjnego właściciela lub posiadacza pojazdu, którym dokonano naruszenia przepisów ruchu drogowego, na podstawie danych i informacji:

1) określonych w ust. 1 i 2;

2) z centralnej ewidencji pojazdów i centralnej ewidencji kierowców udostępnianych za pomocą systemu teleinformatycznego;

3) uzyskanych w związku z prowadzonym postępowaniem, w szczególności od polskich i zagranicznych organów rejestrujących pojazd.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego, przetwarzając dane osobowe w zakresie, o którym mowa w ust. 3, jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 80b ust. 4.

5. Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie przyczyny i lokalizację wypadków drogowych, przeciwdziałanie tym wypadkom oraz wdrażanie kierujących pojazdami do przestrzegania przepisów ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki lokalizacji w pasie drogowym dróg publicznych stacjonarnych urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia, z uwzględnieniem zasady, że instalowana i używana jest obudowa wraz z urządzeniem rejestrującym;

2) sposób oznakowania stacjonarnych urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia, z uwzględnieniem oddziaływania prewencyjnego poprzez zapewnienie odpowiedniej widoczności;

3) sposób dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące, z uwzględnieniem progów prędkości dostosowanych do obowiązującego na drodze ograniczenia prędkości, oraz przetwarzania przez te urządzenia zarejestrowanych danych, a także biorąc pod uwagę możliwość błędu kierowcy do 10 km/h włącznie w utrzymaniu dopuszczalnej prędkości;

4) szczegółowe warunki wykonywania przez strażników gminnych (miejskich) czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego, o których mowa w art. 129b ust. 4, w tym obowiązku oznakowania miejsc prowadzenia kontroli.

Art. 129i. [Badanie w celu ustalenia zawartości alkoholu w organizmie]

1. Badanie w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu przeprowadza się przy użyciu urządzeń elektronicznych dokonujących pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli stan osoby podlegającej badaniu uniemożliwia jego przeprowadzenie urządzeniem elektronicznym lub osoba ta odmawia poddania się takiemu badaniu. W takim przypadku ustalenie zawartości w organizmie alkoholu następuje na podstawie badania krwi lub moczu.

3. Badanie w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu może być przeprowadzone również w razie braku zgody kierującego, o czym należy go uprzedzić.

4. Warunki oraz sposób przeprowadzania badań, o których mowa w ust. 1 i 2, określa ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.).

Art. 129j. [Badanie w celu ustalenia obecności środka działającego podobnie do alkoholu w organizmie]

1. Badanie w celu ustalenia w organizmie obecności środka działającego podobnie do alkoholu przeprowadza się przy użyciu metod niewymagających badania laboratoryjnego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli stan osoby podlegającej badaniu uniemożliwia jego przeprowadzenie metodą niewymagającą badania laboratoryjnego albo osoba ta odmawia poddania się takiemu badaniu. W takim przypadku ustalenie w organizmie obecności środka działającego podobnie do alkoholu następuje na podstawie badania krwi lub moczu.

3. Dopuszcza się badanie krwi lub moczu jako następstwo badania przeprowadzonego metodą, o której mowa w ust. 1, albo jeżeli nie ma możliwości wykorzystania tej metody.

4. Badanie w celu ustalenia obecności w organizmie środka działającego podobnie do alkoholu, w sposób określony w ust. 2 i 3, może być przeprowadzone również w razie braku zgody osoby podlegającej badaniu, o czym należy ją uprzedzić.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia, uwzględniając skutki oddziaływania na organizm kierowcy środków działających podobnie do alkoholu, określi, w drodze rozporządzenia:

1) wykaz tych środków;

2) warunki i sposób przeprowadzania badań na ich obecność w organizmie.

Art. 129k. [Badanie na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu osób uczestniczących w wypadku drogowym]

1. W razie uczestniczenia w wypadku drogowym, w którym jest zabity lub ranny, kierujący pojazdem jest poddawany badaniu na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu.

2. Badaniu, o którym mowa w ust. 1, można poddać także inną osobę, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mogła kierować pojazdem uczestniczącym w wypadku drogowym, w którym jest zabity lub ranny.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, mają prawo żądać od organu kontroli ruchu drogowego przeprowadzenia badania krwi lub moczu w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu.

Art. 130. [Ewidencja kierowców naruszających przepisy]

1. Policja prowadzi ewidencję kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Określonemu naruszeniu przypisuje się odpowiednią liczbę punktów w skali od 0 do 10 i wpisuje się do tej ewidencji.

1a. W ewidencji policja wpisuje także naruszenia przepisów ruchu drogowego, którym nie przypisano wartości punktowej.

2. Punkty za naruszenie przepisów ruchu drogowego wpisane do ewidencji usuwa się po upływie 1 roku od dnia naruszenia, chyba że przed upływem tego okresu kierowca dopuścił się naruszeń, za które na podstawie prawomocnych rozstrzygnięć przypisana liczba punktów przekroczyłaby 24 punkty lub w przypadku kierowców, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 3 – 20 punktów.

3. Kierowca wpisany do ewidencji, o której mowa w ust. 1, może na własny koszt uczestniczyć w szkoleniu, którego odbycie spowoduje zmniejsze-

nie liczby punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Nie dotyczy to kierowcy w okresie 1 roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy.

3a. Przepisy ust. 1–3 stosuje się do osób posiadających pozwolenie do kierowania tramwajem.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz Ministrem Sprawiedliwości, mając na uwadze dyscyplinowanie i wdrażanie kierujących pojazdami do przestrzegania przepisów ustawy oraz zapobieganie wielokrotnemu naruszaniu przepisów ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób punktowania i liczbę punktów odpowiadających naruszeniu przepisów ruchu drogowego;

2) warunki i sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1, oraz tryb występowania z wnioskami o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji;

3) program szkolenia i jednostki upoważnione do prowadzenia szkolenia, o którym mowa w ust. 3;

4) liczbę punktów odejmowanych z tytułu odbytego szkolenia;

5) podmioty uprawnione do uzyskiwania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1.

Art. 130. [52] ***(uchylony).***

Art. 130a. [Koszty usunięcia pojazdu z drogi]

1. Pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku:

1) pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu;

2) nieokazania przez kierującego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie, jeżeli pojazd ten jest zarejestrowany w kraju, o którym mowa w art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. c;

3) przekroczenia wymiarów, dopuszczalnej masy całkowitej lub nacisku osi określonych w przepisach ruchu drogowego, chyba że istnieje możliwość skierowania pojazdu na pobliską drogę, na której dopuszczalny jest ruch takiego pojazdu;

4) pozostawienia pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu kierowanego przez osoby wymienione w art. 8 ust. 1 i 2;

---

[52] Art. 130 uchylony przez art. 125 pkt 13 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

5) pozostawienia pojazdu w miejscu obowiązywania znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela;

6)[53] **kierowania nim przez osobę nieposiadającą uprawnienia do kierowania pojazdami albo której zatrzymano prawo jazdy i nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu poprzez przekazanie go osobie znajdującej się w nim i posiadającej uprawnienie do kierowania tym pojazdem, chyba że otrzymała ona pokwitowanie, o którym mowa w art. 135 ust. 2.**

1a. Pojazd jest usuwany z drogi na koszt wykonującego przejazd drogowy w przypadku, o którym mowa w art. 140ad ust. 2 pkt 2.

2. Pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób, w przypadku gdy:

1) kierowała nim osoba:

a) znajdująca się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

b) nieposiadająca przy sobie dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu;

2) jego stan techniczny zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska.

2a. Od usunięcia pojazdu odstępuje się, jeżeli przed wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu lub w trakcie usuwania pojazdu ustaną przyczyny jego usunięcia. Jeżeli wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu w przypadkach, o których mowa w ust. 1–2, spowodowało powstanie kosztów, do ich pokrycia jest obowiązany właściciel pojazdu. Przepis ust. 10i stosuje się odpowiednio.

3. Pojazd może być przemieszczony lub usunięty z drogi, jeżeli utrudnia prowadzenie akcji ratowniczej.

4. Dyspozycję przemieszczenia lub usunięcia pojazdu z drogi wydaje:

1) policjant – w sytuacjach, o których mowa w ust. 1–3;

2) strażnik gminny (miejski) – w sytuacjach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 4 i 5;

3) osoba dowodząca akcją ratowniczą – w sytuacji, o której mowa w ust. 3.

5. (utracił moc).

5a. (uchylony).

5b. (uchylony).

5c. Pojazd usunięty z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1–2, umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie.

5d. (uchylony).

---

[53] Art. 130a ust. 1 pkt 6 dodany przez art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

5e. (uchylony).

5f. Usuwanie pojazdów oraz prowadzenie parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych w przypadkach, o których mowa w ust. 1–2, należy do zadań własnych powiatu. Starosta realizuje te zadania przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych lub powierza ich wykonywanie zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych.

6. Rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1–2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w ust. 6a.

6a.[54] Ustala się maksymalną wysokość stawek kwotowych opłat, o których mowa w ust. 5c:

a) rower lub motorower – za usunięcie – 100 zł; za każdą dobę przechowywania – 15 zł,

b) motocykl – za usunięcie – 200 zł; za każdą dobę przechowywania – 22 zł,

c) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t – za usunięcie – 440 zł; za każdą dobę przechowywania – 33 zł,

d) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t – za usunięcie – 550 zł; za każdą dobę przechowywania – 45 zł,

e) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t – za usunięcie – 780 zł; za każdą dobę przechowywania – 65 zł,

f) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t – za usunięcie – 1150 zł; za każdą dobę przechowywania – 120 zł,

g) pojazd przewożący materiały niebezpieczne – za usunięcie – 1400 zł; za każdą dobę przechowywania – 180 zł.

6b. Maksymalne stawki opłat określone w ust. 6a, obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

6c. Na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rze-

---

[54] Maksymalne wysokości stawek kwotowych opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym obowiązujące w 2015 r. zostały ogłoszone w obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 30 lipca 2014 r. w sprawie ogłoszenia obowiązujących w 2015 r. maksymalnych stawek opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie na parkingu strzeżonym (M.P., poz. 632).

czypospolitej Polskiej „Monitor Polski" maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 6a, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 6b, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych.

6d. Wskaźnik cen, o którym mowa w ust. 6b, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", w terminie 20 dni od dnia jego ogłoszenia.

6e. Opłaty, o których mowa w ust. 6, stanowią dochód własny powiatu.

7. Wydanie pojazdu następuje po okazaniu dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1a, również dowodu uiszczenia kaucji.

8. Pojazd może być unieruchomiony przez zastosowanie urządzenia do blokowania kół w przypadku pozostawienia go w miejscu, gdzie jest to zabronione, lecz nieutrudniającego ruchu lub niezagrażającego bezpieczeństwu.

9. Pojazd unieruchamia Policja lub straż gminna (miejska).

10. Starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu.

10a. Starosta występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 10, nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia.

10b. Jeżeli pojazd usunięty w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2 nie jest zarejestrowany w żadnym z państw członkowskich Unii Europejskiej, przekazuje się go właściwemu miejscowo naczelnikowi urzędu celnego w celu uregulowania jego sytuacji zgodnie z przepisami prawa celnego.

10c. Przepisu ust. 10 nie stosuje się, gdy okoliczności wskazują, że nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od właściciela lub osoby uprawnionej.

10d. Przepis ust. 10 stosuje się odpowiednio, gdy w terminie 4 miesięcy od dnia usunięcia pojazdu nie został ustalony jego właściciel lub osoba uprawniona do jego odbioru, mimo że w jej poszukiwaniu dołożono należytej staranności.

10e. W sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

10f. Do wykonania orzeczenia sądu o przepadku pojazdu jest obowiązany starosta. Wykonanie orzeczenia następuje w trybie i na zasadach określonych

w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

10g. Jednostka prowadząca parking strzeżony, w przypadku nieodebrania pojazdu z parkingu w terminie określonym w ust. 10, powiadamia o tym fakcie właściwego miejscowo starostę oraz podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu nie później niż trzeciego dnia od dnia upływu tego terminu.

10h. Koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 10d i 10i. Decyzję o zapłacie tych kosztów wydaje starosta.

10i. Jeżeli w chwili usunięcia pojazd znajdował się we władaniu osoby dysponującej nim na podstawie innego niż własność tytułu prawnego, osoba ta jest zobowiązana solidarnie do pokrycia kosztów, o których mowa w ust. 10h.

10j. Termin płatności należności ustalonych decyzją, o której mowa w ust. 10h wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna. Odsetki ustawowe nalicza się od dnia następującego po upływie terminu płatności. Należności te wraz z odsetkami podlegają egzekucji w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

10k. Decyzji, o której mowa w ust. 10h, nie wydaje się, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia sądu o przepadku pojazdu upłynęło 5 lat.

10l. Egzekucji, o której mowa w ust. 10j, nie wszczyna się, a wszczętą umarza, jeżeli od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 10h, upłynęło 5 lat.

11. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, kierując się zasadą zagwarantowania ochrony prawa własności oraz potrzebą zapewnienia porządku na drogach publicznych i bezpieczeństwa ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) tryb oraz warunki współdziałania z Policją i innymi podmiotami uprawnionymi do podejmowania decyzji o usunięciu pojazdu jednostek usuwających pojazdy lub prowadzących strzeżone parkingi;

2) tryb i warunki wydawania pojazdu z parkingu;

3) (utracił moc).

Art. 130b. [Sprawozdanie z wypadku mającego miejsce w transeuropejskiej sieci drogowej, w którym jest zabity]

1. Z każdego wypadku drogowego, w którym jest zabity, mającego miejsce w transeuropejskiej sieci drogowej, o której mowa w art. 4 pkt 26 ustawy

z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, Policja jest obowiązana sporządzić sprawozdanie.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) możliwie dokładne określenie miejsca wypadku;

2) zdjęcia lub schemat miejsca wypadku;

3) datę i godzinę wypadku;

4) szczegółowy opis miejsca i okoliczności wypadku: rodzaj terenu, rodzaj drogi, rodzaj skrzyżowania, w tym informacje dotyczące sygnalizacji, liczby pasów ruchu, oznakowania poziomego drogi, oświetlenia, warunków pogodowych, ograniczenia prędkości, przeszkód na poboczu drogi;

5) informację o skutkach wypadku: liczbę zabitych i rannych w wypadku;

6) charakterystykę uczestników wypadku: wiek, płeć, obywatelstwo, poziom alkoholu lub środka odurzającego w organizmie, stosowanie lub niestosowanie wyposażenia ochronnego;

7) dane dotyczące pojazdów uczestniczących w wypadku: rodzaj, wiek, wyposażenie ochronne oraz datę ostatniego badania technicznego;

8) informacje dotyczące rodzaju i przebiegu wypadku, z uwzględnieniem manewrów pojazdu i kierującego;

9) o ile jest to możliwe informacje dotyczące czasu przybycia służb ratowniczych oraz przyjęcia zgłoszenia.

3. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, Policja przekazuje do Sekretariatu Krajowej Rady, o którym mowa w art. 140f, w terminie do 31 marca każdego roku, za rok poprzedni.

Art. 131. [Delegacja]

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa i porządku podczas wykonywania kontroli ruchu drogowego oraz sprawnego jej przebiegu, określi, w drodze rozporządzenia:

1) organizację, szczegółowe warunki i sposób wykonywania kontroli ruchu drogowego;

2) wymagany sposób zachowania się kontrolowanego uczestnika ruchu;

3) szczegółowe warunki wykonywania kontroli ruchu drogowego przez osoby, o których mowa w art. 129e;

4) szczegółowe warunki udzielania upoważnień do wykonywania kontroli ruchu drogowego oraz wzór upoważnienia.

2. Minister Obrony Narodowej, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa i porządku w czasie wykonywania kontroli drogowej oraz spraw-

ne wykonywanie czynności w tym zakresie, w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw transportu oraz spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

1) organizację, warunki i sposób wykonywania czynności, o których mowa w art. 129 ust. 4;

2) warunki i tryb współdziałania Żandarmerii Wojskowej z Policją w sprawach, o których mowa w art. 130 ust. 1.

Rozdział 2
Zatrzymywanie i zwracanie dowodów rejestracyjnych

Art. 132. [Zatrzymanie dowodu rejestracyjnego]

1. Policjant zatrzyma dowód rejestracyjny (pozwolenie czasowe) w razie:

1) stwierdzenia lub uzasadnionego przypuszczenia, że pojazd:

a) zagraża bezpieczeństwu w szczególności po wypadku drogowym, w którym zostały uszkodzone zasadnicze elementy nośne konstrukcji nadwozia, podwozia lub ramy,

b) zagraża porządkowi ruchu,

c) narusza wymagania ochrony środowiska;

2) stwierdzenia, że pojazd nie został poddany badaniu technicznemu w wyznaczonym terminie lub termin badania nie został wyznaczony prawidłowo;

3) stwierdzenia zniszczenia dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) w stopniu powodującym jego nieczytelność;

4) uzasadnionego podejrzenia podrobienia lub przerobienia dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego);

5) stwierdzenia, że badanie techniczne zostało dokonane przez jednostkę do tego nieupoważnioną;

6) nieokazania przez kierującego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie, jeżeli pojazd ten jest zarejestrowany w kraju, o którym mowa w art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. c;

7) uzasadnionego przypuszczenia, że dane w nim zawarte nie odpowiadają stanowi faktycznemu.

2. W razie zatrzymania dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego), policjant wydaje kierowcy pokwitowanie. Może on zezwolić na używanie pojazdu przez czas nieprzekraczający 7 dni, określając warunki tego używania w pokwitowaniu. Zezwolenie nie może być wydane w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz w pkt 6.

3. Zatrzymany dokument, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 pkt 4, 6 i 7, odpowiedni organ Policji przesyła niezwłocznie organowi, który go wydał, z zastrzeżeniem ust. 5.

3a. Odpowiednie organy Policji zawiadomią właściwego dyrektora izby skarbowej o fakcie zatrzymania dowodu rejestracyjnego w przypadku powzięcia uzasadnionego przypuszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, w sytuacji, gdy dotyczy to spełnienia przez pojazd wymagań technicznych określonych w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

4. W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1, 3 i 4 dowód rejestracyjny (pozwolenie czasowe) zatrzyma również jednostka upoważniona do przeprowadzania badań technicznych. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

5. Zatrzymany dokument pojazdu zarejestrowanego za granicą, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 pkt 4 i 6, pozostawia się w jednostce Policji przez okres 7 dni. Po upływie tego terminu dokument przekazywany jest przedstawicielstwu państwa, w którym pojazd jest zarejestrowany.

6. Zwrot zatrzymanego dokumentu następuje niezwłocznie po ustaniu przyczyny uzasadniającej jego zatrzymanie, z zastrzeżeniem art. 133.

Art. 133. [Zwrot zatrzymanych dokumentów]

1. W przypadku określonym w art. 132 ust. 1 pkt 6 odpowiedni organ Policji zwraca zatrzymany dokument po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie.

2. Jeżeli z przedstawionego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wynika, że przed zatrzymaniem dowodu rejestracyjnego umowa ta nie była zawarta, warunkiem zwrotu zatrzymanego dokumentu jest dodatkowo wniesienie opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia określonej w odrębnych przepisach.

Art. 134. [Uprawnienia Żandarmerii Wojskowej]

W stosunku do pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych pojazdów kierowanych przez żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową uprawnienia i obowiązki policjantów określone w art. 132 ust. 1–3 i art. 133 ust. 1 wykonują również żołnierze Żandarmerii Wojskowej.

Art. 134a. [Uprawnienia inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego]

W stosunku do pojazdów wykonujących przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, a także w przy-

padku kontroli, o której mowa w art. 129a ust. 1 pkt 2–4, uprawnienia i obowiązki policjantów oraz organów Policji określone w art. 132 ust. 1–3, 5 i 6 oraz w art. 133 wykonują również odpowiednio inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego oraz organy tej inspekcji.

Rozdział 3
Zatrzymywanie praw jazdy i pozwoleń oraz cofanie i przywracanie uprawnień do kierowania pojazdami

Art. 135. [Zatrzymanie prawa jazdy]

1. Policjant:

1) zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem w razie:

a) uzasadnionego podejrzenia, że kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

b) stwierdzenia zniszczenia prawa jazdy w stopniu powodującym jego nieczytelność,

c) podejrzenia podrobienia lub przerobienia prawa jazdy,

d) gdy upłynął termin ważności prawa jazdy,

e) gdy wobec kierującego pojazdem wydane zostało postanowienie lub decyzja o zatrzymaniu prawa jazdy,

f)[55] **gdy wobec kierującego pojazdem orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów lub wydano decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami,**

g) przekroczenia przez kierującego pojazdem liczby 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego,

h)[56] **przekroczenia przez kierującego pojazdem w okresie 1 roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy liczby 20 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego lub stwierdzenia, na podstawie prawomocnych rozstrzygnięć, że w okresie 2 lat od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy popełnił on przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub trzy wykroczenia określone w art. 86 § 1 lub 2, art. 87 § 1, art. 92a w przypadku przekroczenia dopuszczalnej prędkości o ponad**

---

[55] Art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. f) w brzmieniu ustalonym przez art. 7 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[56] Art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. h) w brzmieniu ustalonym przez art. 7 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

30 km/h lub art. 98 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2013 r., poz. 482, z późn. zm.),

h)[57] ***(utraciła moc),***

i)[58] **stwierdzenia braku dokumentu, o którym mowa w art. 38 pkt 3a lub 4a, lub prowadzenia pojazdu niewyposażonego w blokadę alkoholową w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 5 pkt 7 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;**

1a)[59] **zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem w przypadku ujawnienia czynu polegającego na:**

a) kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym lub

b) przewożeniu osób w liczbie przekraczającej liczbę miejsc określoną w dowodzie rejestracyjnym (pozwoleniu czasowym) lub wynikającą z konstrukcyjnego przeznaczenia pojazdu niepodlegającego rejestracji; przepis nie dotyczy przewozu osób autobusem w publicznym transporcie zbiorowym w gminnych, powiatowych i wojewódzkich przewozach pasażerskich w rozumieniu ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz.U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13, z późn. zm.), o ile w pojeździe przewidziane są miejsca stojące;

2) może zatrzymać prawo jazdy za pokwitowaniem w razie uzasadnionego podejrzenia, że kierowca popełnił przestępstwo lub wykroczenie, za które może być orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów.

1a.[60] **Przepisu ust. 1 pkt 1a lit. b nie stosuje się, jeżeli liczba przewożonych osób w sposób, o którym mowa w tym przepisie, nie przekracza:**

1) 5 – w przypadku przewożenia ich autobusem;

2) 2 – w przypadku przewożenia ich samochodem osobowym, samochodem ciężarowym lub w przyczepie ciągniętej przez ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny.

1b.[61] **Kierujący, o którym mowa w art. 136 ust. 1a, jest obowiązany podać organowi kontroli ruchu drogowego adres do doręczeń. W przypadku niewskazania adresu do doręczeń stosuje się przepisy art. 40 § 4 i 5**

---

[57] Art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. h) utraciła moc na podstawie art. 8 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[58] Art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. i) dodana przez art. 7 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[59] Art. 135 ust. 1 pkt 1a dodany przez art. 7 lit. a) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[60] Art. 135 ust. 1a dodany przez art. 7 lit. b) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[61] Art. 135 ust. 1b dodany przez art. 7 lit. b) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

Kodeksu postępowania administracyjnego, o czym poucza się kierującego.

2. Pokwitowanie zatrzymania prawa jazdy z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b–d oraz w pkt 2, uprawnia do kierowania pojazdem w ciągu 7 dni.

3.[62] **Pokwitowanie zatrzymania prawa jazdy z przyczyn, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, uprawnia do kierowania pojazdem w okresie 24 godzin od chwili zatrzymania, a w przypadku, o którym mowa w art. 136 ust. 1a – w okresie 72 godzin.**

4.[63] **W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. i, w zakresie braku dokumentu, o którym mowa w art. 38 pkt 3a lub 4a, starosta wydaje zatrzymane prawo jazdy po przedstawieniu dokumentu.**

Art. 136. [Przekazanie sprawy sądowi]

1. Zatrzymane prawo jazdy, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. c, Policja przekazuje niezwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni, według właściwości, sądowi uprawnionemu do rozpoznania sprawy o wykroczenie, prokuratorowi lub staroście.

1a.[64] **Jeżeli prawo jazdy zostało wydane przez państwo inne niż Rzeczpospolita Polska i kierujący pojazdem nie ma miejsca zamieszkania na jej terytorium, prawo jazdy przekazuje się niezwłocznie staroście właściwemu ze względu na miejsce naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym. Starosta niezwłocznie przekazuje zatrzymane prawo jazdy do właściwego organu państwa, w którym zostało ono wydane.**

2. W razie przeprowadzenia badania krwi lub moczu dla oceny trzeźwości lub zawartości środka działającego podobnie do alkoholu, prawo jazdy przekazuje się wraz z wynikiem tego badania. Jeżeli jednak wynik tego badania nie został uzyskany w ciągu 30 dni od dnia zatrzymania prawa jazdy, należy niezwłocznie zwrócić je właścicielowi.

Art. 137. [Postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy]

1. Postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy, w przypadkach określonych w art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz pkt 2, wydaje w terminie 14 dni od dnia otrzymania prawa jazdy:

---

[62] Art. 135 ust. 3 dodany przez art. 7 lit. c) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[63] Art. 135 ust. 4 dodany przez art. 7 lit. c) ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[64] Art. 136 ust. 1a dodany przez art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

1) prokurator – w toku postępowania przygotowawczego, a sąd – po przekazaniu sprawy do sądu;

2) w sprawie o wykroczenie – sąd właściwy do rozpoznania sprawy.

2. O wydaniu postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy zawiadamia się właściwego starostę.

3. Na postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy służy zażalenie.

Art. 138. (uchylony).

Art. 139. [Pozwolenie do kierowania tramwajem]

1. Przepisy art. 135–137 stosuje się odpowiednio do pozwolenia na kierowanie tramwajem.

2. Przepisu art. 135 nie stosuje się do szefów i cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych państw obcych oraz misji specjalnych i organizacji międzynarodowych korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności, a także do innych osób korzystających z tych przywilejów i immunitetów.

3. W stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową oraz innych osób kierujących pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej uprawnienia i obowiązki policjantów określone w art. 135 ust. 1 i art. 136 ust. 1 wykonują również żołnierze Żandarmerii Wojskowej.

4. W przypadku kontroli, o której mowa w art. 129a ust. 1, uprawnienia i obowiązki policjantów określone w art. 135 ust. 1 i art. 136 ust. 1 wykonują w stosunku do kierujących pojazdami również inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.

Art. 140. [Decyzja o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym]

1. Decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym wydaje starosta w razie:

1. [65] ***(uchylony).***

1) (uchylony);

1a) (uchylony);

2) (uchylony);

---

[65] Art. 140 ust. 1 uchylony przez art. 125 pkt 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

3) przekroczenia, w okresie 1 roku od dnia wydania po raz pierwszy prawa jazdy, liczby 20 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego; decyzja o cofnięciu uprawnienia wydawana jest na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji;

3)[66] ***(uchylony);***

3a)[67] **stwierdzenia, na podstawie prawomocnych rozstrzygnięć, że kierujący pojazdem silnikowym w okresie 2 lat od dnia wydania mu po raz pierwszy prawa jazdy popełnił:**

a) przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji,

b) trzy wykroczenia określone w art. 86 § 1 lub 2, art. 87 § 1, art. 92a w przypadku przekroczenia dopuszczalnej prędkości o ponad 30 km/h lub art. 98 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń

– przy czym decyzja o cofnięciu uprawnienia jest wydawana na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji;

3a)[68] ***(uchylony),***

4) niepoddania się:

4)[69] ***(uchylony).***

a) sprawdzeniu kwalifikacji w trybie określonym w art. 114 ust. 1 pkt 1,

a)[70] ***(uchylona),***

b) (uchylona),

c) (uchylona).

2. (uchylony).

3. (uchylony).

4. (uchylony).

5. (uchylony).

Art. 140a. (uchylony).

---

[66] Art. 140 ust. 1 pkt 3 uchylony przez art. 125 pkt 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[67] Art. 140 ust. 1 pkt 3a dodany przez art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 541). Zmiana weszła w życie 18 maja 2015 r.

[68] Art. 140 ust. 1 pkt 3a uchylony przez art. 125 pkt 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[69] Art. 140 ust. 1 pkt 4 uchylony przez art. 125 pkt 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

[70] Art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a) uchylona przez art. 125 pkt 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. Nr 30, poz. 151; ost. zm.: Dz.U. z 2015 r., poz. 541). Zmiana wejdzie w życie 4 stycznia 2016 r.

Rozdział 4
Kary pieniężne za przejazd pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu

Art. 140aa. [Kara pieniężna za przejazd po drogach publicznych pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia]

1. Za przejazd po drogach publicznych pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, lub niezgodnie z warunkami określonymi dla tego zezwolenia nakłada się karę pieniężną, w drodze decyzji administracyjnej.

2. Decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej wydaje właściwy ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli organ Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Straży Granicznej, Służby Celnej lub zarządca drogi.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada się na:

1) podmiot wykonujący przejazd;

2) podmiot wykonujący inne czynności związane z przewozem drogowym, a w szczególności na organizatora transportu, nadawcę, odbiorcę, załadowcę lub spedytora, jeżeli okoliczności lub dowody wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia określonego w ust. 1.

4. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, wobec podmiotu wykonującego przejazd, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się, jeżeli:

1) okoliczności sprawy i dowody wskazują, że podmiot, o którym mowa w ust. 3 pkt 1:

a) dochował należytej staranności w realizacji czynności związanych z przejazdem,

b) nie miał wpływu na powstanie naruszenia, lub

2) rzeczywista masa całkowita pojazdu nienormatywnego nie przekracza dopuszczalnej wielkości lub wielkości określonej w zezwoleniu, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, a przekroczenie dotyczy wyłącznie nacisku osi pojazdu w przypadku przewozu ładunków sypkich oraz drewna.

5. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, wobec podmiotu wykonującego przejazd oraz inne czynności związane z przejazdem drogowym pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

6. W przypadku stwierdzenia przejazdu po drogach publicznych pojazdów nienormatywnych należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi dla tego zezwolenia or-

gan kontroli, o którym mowa w ust. 2, powiadamia właściwy terytorialnie ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli organ Żandarmerii Wojskowej.

7. Organ Żandarmerii Wojskowej, o którym mowa w ust. 6, występuje do dowódcy jednostki wojskowej organizującej przejazd drogowy lub do jego przełożonego z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz.U. Nr 190, poz. 1474).

Art. 140ab. [Wysokość kary pieniężnej]

1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 140aa ust. 1, ustala się w wysokości:

1) 1500 zł – za brak zezwolenia kategorii I i II;

2) 5000 zł – za brak zezwolenia kategorii III–VI;

3) za brak zezwolenia kategorii VII:

a) 500 zł – gdy nacisk jednej lub wielu osi, rzeczywista masa całkowita lub wymiary pojazdu przekraczają dopuszczalne wartości nie więcej niż o 10%,

b) 2000 zł – gdy nacisk jednej lub wielu osi, rzeczywista masa całkowita lub wymiary pojazdu przekraczają dopuszczalne wartości o więcej niż 10% i nie więcej niż 20%,

c) 15 000 zł – w pozostałych przypadkach;

4) 5000 zł – za przejazd pojazdu nienormatywnego przez most lub wiadukt bez potwierdzonego zawiadomienia zarządcy drogi, o którym mowa w art. 64c ust. 9;

5) 3000 zł – za przejazd pojazdu nienormatywnego przez most lub wiadukt niezgodnie z warunkami określonymi przez zarządcę drogi, o którym mowa w art. 64c ust. 9;

6) 6000 zł – za przejazd pojazdu nienormatywnego przez most lub wiadukt przy zgłoszonym przez zarządcę drogi sprzeciwie, o którym mowa w art. 64c ust. 10;

7) 2000 zł – za niedotrzymanie warunków przejazdu określonych dla zezwolenia kategorii VII lub podanych w tym dokumencie.

2. W przypadku naruszeń zakazu, o którym mowa w art. 64 ust. 2, za przejazd pojazdem nienormatywnym nakłada się karę jak za przejazd bez zezwolenia.

Art. 140ac. [Odwołanie od decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej]

1. Od decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 140aa ust. 1, przysługuje odwołanie do organu nadrzędnego w stosunku do organu, który tę karę wymierzył, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od jej doręczenia, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ kontroli, który wydał decyzję osta-

teczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

3. Karę pieniężną uiszcza się w formie przekazu na wskazany w decyzji rachunek bankowy. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa obowiązany podmiot.

4. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 2, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Obowiązek uiszczenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym kara powinna zostać uiszczona.

Art. 140ad. [Kontrola – pobór kaucji]

1. W przypadku gdy podczas kontroli zostanie stwierdzone naruszenie, o którym mowa w art. 140aa ust. 1, przez zagraniczny podmiot mający siedzibę w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową o wzajemnej egzekucji kar pieniężnych, osoba przeprowadzająca kontrolę pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej.

2. Kaucję pobiera się:

1) podczas kontroli na drodze – w formie gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub za pomocą karty płatniczej;

2)[71] **w terminie późniejszym – w formie przelewu na wyodrębniony rachunek bankowy organu prowadzącego postępowanie administracyjne w sprawie o nałożenie kary, a w przypadku poboru kaucji przez organy celne – na wyodrębniony rachunek bankowy izby celnej określonej w przepisach odrębnych, przy czym koszty przelewów ponosi obowiązany podmiot.**

3. Kaucja przechowywana jest na nieoprocentowanym rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 2 pkt 2. Koszty związane z uiszczeniem kaucji w formie przelewu na rachunek bankowy lub za pomocą karty płatniczej – związane z autoryzacją transakcji i przekazem środków na właściwy rachunek bankowy – pokrywa obowiązany podmiot.

4. Kaucję przekazuje się:

1) na rachunek bankowy określony w decyzji o nałożeniu kary, w terminie, o którym mowa w art. 140 ac ust. 2, albo

2) na rachunek bankowy podmiotu, który ją wpłacił, w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji lub orzeczenia uchylającego decyzję o nałożeniu kary pieniężnej.

---

[71] Art. 140ad ust. 2 pkt 2 w brzmieniu ustalonym przez art. 10 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 211). Zmiana weszła w życie 1 kwietnia 2015 r.

5. W przypadku gdy wysokość nałożonej kary jest mniejsza od wysokości pobranej kaucji, do powstałej różnicy stosuje się odpowiednio przepis ust. 4 pkt 2.

6. Odpowiedzialność za szkody spowodowane ruchem pojazdów nienormatywnych ponosi wykonujący przejazd pojazdem nienormatywnym.

Art. 140ae. [Przekazywanie kar pieniężnych]

1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 140aa ust. 1, są przekazywane odpowiednio do budżetów jednostek samorządu terytorialnego lub na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

2. Środki z tytułu kar gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad są przekazywane w terminie pierwszych 2 dni roboczych po upływie tygodnia, w którym wpłynęły, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem na budowę lub przebudowę dróg krajowych, drogowych obiektów inżynierskich i przepraw promowych oraz na zakup urządzeń do ważenia pojazdów.

3. Urzędy celne i wojewódzkie inspektoraty transportu drogowego otrzymują prowizję od pobranych kar pieniężnych w wysokości 12% nałożonej kary.

4. Prowizja, o której mowa w ust. 3, stanowi dochód budżetu państwa.

5. Od kar pieniężnych urzędy celne i wojewódzkie inspektoraty transportu drogowego odliczają prowizję, a pozostałą część kary, w terminie 4 dni po upływie każdych kolejnych 10 dni miesiąca, przekazują odpowiednio do podmiotów wymienionych w ust. 1.

DZIAŁ Va

DZIAŁANIA NA RZECZ BEZPIECZEŃSTWA RUCHU DROGOWEGO

Art. 140b. [Krajowa Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego]

1. Tworzy się Krajową Radę Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego, zwaną dalej „Krajową Radą".

2. Krajowa Rada działa przy ministrze właściwym do spraw transportu jako międzyresortowy organ pomocniczy Rady Ministrów w sprawach bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Art. 140c. [Zadania Krajowej Rady]

1. Krajowa Rada określa kierunki i koordynuje działania administracji rządowej w sprawach bezpieczeństwa ruchu drogowego.

2. Do zadań Krajowej Rady w zakresie poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego należy w szczególności:

1) proponowanie kierunków polityki państwa;

2) opracowywanie programów poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego w oparciu o propozycje przedstawiane przez właściwych ministrów i ocena ich realizacji;

3) inicjowanie badań naukowych;

4) inicjowanie i opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych;

5) inicjowanie kształcenia kadr administracji publicznej;

6) inicjowanie współpracy zagranicznej;

7) współpraca z właściwymi organizacjami społecznymi i instytucjami pozarządowymi;

8) inicjowanie działalności edukacyjno-informacyjnej;

9) analizowanie i ocena podejmowanych działań;

10) ustalanie, co najmniej raz na trzy lata, średniego kosztu społeczno-ekonomicznego wypadku drogowego, w którym jest zabity, oraz średniego kosztu społeczno-ekonomicznego wypadku drogowego, w którym osoba doznała obrażeń ciała w rozumieniu art. 156 § 1 albo art. 157 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), powstałego w transeuropejskiej sieci drogowej.

3. Przy ustalaniu średniego kosztu społeczno-ekonomicznego wypadków drogowych, o których mowa w ust. 2 pkt 10, uwzględnia się:

1) utratę produktywności zabitych i rannych w wypadkach drogowych;

2) koszty leczenia i rehabilitacji poszkodowanych w wypadkach drogowych;

3) koszty administracyjne wypadków drogowych;

4) straty materialne powstałe w wyniku wypadków drogowych.

Art. 140d. [Skład Krajowej Rady]

W skład Krajowej Rady wchodzą:

1) Przewodniczący – minister właściwy do spraw transportu;

2) zastępcy Przewodniczącego:

a) sekretarz lub podsekretarz stanu w ministerstwie właściwym do spraw wewnętrznych,

b) sekretarz lub podsekretarz stanu w ministerstwie właściwym do spraw transportu;

3) sekretarz Krajowej Rady wskazany przez ministra właściwego do spraw transportu;

4) członkowie Krajowej Rady wskazani przez: Prezesa Rady Ministrów spośród wojewodów, Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz mini-

strów właściwych do spraw: administracji publicznej, budżetu, finansów publicznych, gospodarki, budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, oświaty i wychowania, środowiska, transportu, wewnętrznych, pracy oraz Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Straży Pożarnej, Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Art. 140e. [Przewodniczący Krajowej Rady]

1. Przewodniczący Krajowej Rady kieruje jej pracami i reprezentuje ją na zewnątrz.

2. Przewodniczący Krajowej Rady otrzymuje od ministrów i innych organów, których przedstawiciele są członkami Krajowej Rady:

1) sprawozdania i informacje dotyczące realizacji zadań określonych w programach bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) informacje dotyczące stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego, w szczególności informacje umożliwiające ustalanie średniego kosztu społeczno-ekonomicznego wypadków, o których mowa w art. 140c ust. 2 pkt 10.

3. Przewodniczący Krajowej Rady składa Radzie Ministrów corocznie, do końca marca, sprawozdanie dotyczące stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz działań realizowanych w tym zakresie.

4. Prezes Rady Ministrów składa Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi corocznie, do końca kwietnia, sprawozdanie dotyczące stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz działań realizowanych w tym zakresie.

Art. 140f. [Sekretariat Krajowej Rady]

1. Krajowa Rada wykonuje swoje zadania przy pomocy Sekretariatu Krajowej Rady.

2. Sekretariat Krajowej Rady działa jako wewnętrzna jednostka organizacyjna ministra właściwego do spraw transportu.

3. Szczegółową organizację i tryb prac Krajowej Rady określa regulamin przyjęty w drodze uchwały na pierwszym posiedzeniu Krajowej Rady.

Art. 140g. [Wojewódzka Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego]

1. Tworzy się Wojewódzką Radę Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego, zwaną dalej „Wojewódzką Radą".

2. Wojewódzka Rada działa przy marszałku województwa jako wojewódzki zespół koordynacyjny w sprawach bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Art. 140h. [Zadania Wojewódzkiej Rady]

1. Wojewódzka Rada koordynuje i określa kierunki działań administracji publicznej w sprawach bezpieczeństwa ruchu drogowego.

2. Do zadań Wojewódzkiej Rady w zakresie, o którym mowa w ust. 1, należy w szczególności:
1) opracowywanie regionalnych programów poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego;
2) opiniowanie projektów aktów prawa miejscowego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego;
3) zatwierdzanie planu wydatków wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego w części przeznaczonej na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego;
4) inicjowanie kształcenia kadr administracji publicznej i szkolenie w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego;
5) inicjowanie współpracy międzywojewódzkiej;
6) współpraca z właściwymi organizacjami społecznymi i instytucjami pozarządowymi;
7) inicjowanie działalności edukacyjno-informacyjnej;
8) analizowanie i ocena podejmowanych działań.
3. Szczegółową organizację i tryb pracy Wojewódzkiej Rady określa regulamin przyjęty przez radę w drodze uchwały.

Art. 140i. [Skład Wojewódzkiej Rady]
W skład Wojewódzkiej Rady wchodzą:
1) przewodniczący – marszałek województwa;
2) zastępcy przewodniczącego:
a) wojewoda,
b) wojewódzki komendant Policji;
3) sekretarz – wskazany przez marszałka województwa;
4) członkowie Wojewódzkiej Rady:
a) wojewódzki inspektor transportu drogowego,
b) dyrektor właściwego terenowo oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad,
c) przedstawiciel wojewody,
d) przedstawiciel wojewódzkiego sztabu wojskowego,
e) przedstawiciel kuratora oświaty,
f) przedstawiciel zarządu województwa,
g) przedstawiciel zarządów powiatu,
h) przedstawiciel wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast,
i) przedstawiciel komendanta wojewódzkiego Policji,
j) przedstawiciel komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej,
k) przedstawiciel zarządu dróg wojewódzkich,
l) przedstawiciel wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego,
m) przedstawiciel zarządów dróg powiatowych,

n) osoby wskazane przez marszałka województwa w szczególności reprezentujące działające na terenie województwa organizacje pozarządowe, których celem statutowym jest problematyka bezpieczeństwa ruchu drogowego, przy czym marszałek województwa może wskazać nie więcej niż 12 osób.

Art. 140j. [Przewodniczący Wojewódzkiej Rady]

1. Przewodniczący Wojewódzkiej Rady kieruje jej pracami i reprezentuje ją na zewnątrz.

2. Przewodniczący Wojewódzkiej Rady otrzymuje od organów, których przedstawiciele są członkami Wojewódzkiej Rady:

1) sprawozdania i informacje dotyczące realizacji zadań określonych w programach bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) informacje dotyczące stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

3. Przewodniczący Wojewódzkiej Rady składa Przewodniczącemu Krajowej Rady corocznie, do końca stycznia, sprawozdanie dotyczące stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego na terenie województwa oraz działań realizowanych w tym zakresie.

Art. 140k. [Obsługa Wojewódzkiej Rady]

Obsługę Wojewódzkiej Rady zapewnia wyznaczony przez marszałka województwa wojewódzki ośrodek ruchu drogowego.

Art. 140l. [Prawo głosu doradczego w pracach Rady]

W pracach Krajowej Rady i Wojewódzkiej Rady mogą brać udział z głosem doradczym:

1) przedstawiciele organizacji pozarządowych, których statutowy zakres działalności obejmuje zagadnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) pracownicy naukowi wyższych uczelni lub jednostek badawczo-rozwojowych;

3) niezależni eksperci.

DZIAŁ Vb
KARY PIENIĘŻNE

Art. 140m. [Odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu pojazdu bez wymaganego świadectwa]

1. Kto:

1) wbrew przepisowi art. 70g ust. 1 wprowadził do obrotu nowy pojazd bez wymaganego odpowiedniego świadectwa homologacji typu lub innego

równoważnego dokumentu, o których mowa w art. 70j ust. 1, art. 70k ust. 1, art. 70o ust. 1, art. 70zo ust. 1, art. 70zp ust. 1 albo art. 70zu ust. 1,

2) wbrew przepisowi art. 70g ust. 5 ponownie wprowadził do obrotu pojazdy wycofane z obrotu,

3) wbrew przepisowi art. 70g ust. 6 wprowadził do obrotu nowy przedmiot wyposażenia lub część,

4) wbrew przepisowi art. 70g ust. 8 ponownie wprowadził do obrotu przedmiot wyposażenia lub część wycofane z obrotu

– podlega karze pieniężnej w wysokości nie większej niż 25% wartości sprzedaży wynikającej z wprowadzenia do obrotu tego pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części.

2. Kto wbrew obowiązkowi nie wykonuje decyzji, o których mowa w art. 70g ust. 4 lub ust. 10, podlega karze pieniężnej w wysokości nie większej niż 50% wartości sprzedaży wynikającej z wprowadzenia do obrotu tego pojazdu, przedmiotu wyposażenia lub części.

Art. 140n. [Nakładanie kar pieniężnych]

1. Kary pieniężne, w sprawach określonych w art. 140m, nakładane są w drodze decyzji administracyjnej.

2. Kary pieniężne, o których mowa w art. 140m:

1) za wprowadzenie do obrotu albo niewycofanie z obrotu pojazdów, przedmiotów wyposażenia lub części, o których mowa w art. 70d ust. 1 i ust. 6 pkt 2 przeznaczonych dla konsumentów, nakłada właściwy organ Inspekcji Handlowej;

2) za wprowadzenie do obrotu albo niewycofanie z obrotu pojazdów, o których mowa w art. 70d ust. 1, ust. 4 i ust. 6 pkt 2, nieprzeznaczonych dla konsumentów, nakłada Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego.

3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 2:

1) pkt 1 stanowią dochód budżetu państwa;

2) pkt 2 stanowią przychód Transportowego Dozoru Technicznego.

4. Ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia ustawy.

5. Kary pieniężne są wnoszone na odrębne rachunki bankowe odpowiednio budżetu państwa albo Transportowego Dozoru Technicznego, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

6. Do kar pieniężnych, o których mowa w art. 140m, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy

z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749, 1101 i 1342).

DZIAŁ VI

ZMIANY W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH ORAZ PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Art. 141–148. (pominięte).

Art. 149. [Delegacja]

Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Sprawiedliwości, kierując się potrzebą zapewnienia stabilnego obrotu pojazdami samochodowymi, może określić, w drodze rozporządzenia:

1) obowiązek uzyskania karty pojazdu przez właścicieli pojazdów zarejestrowanych przed dniem, o którym mowa w art. 152 pkt 3;

2) warunki, terminy i tryb uzyskiwania karty pojazdu przez osoby, o których mowa w pkt 1, organy właściwe do ich wydania, dokumenty stosowane w tych sprawach oraz wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu.

Art. 150. [Ważność prawa jazdy]

1. Prawa jazdy i inne dokumenty uprawniające do kierowania pojazdami lub potwierdzające dodatkowe kwalifikacje i wymagania w stosunku do kierujących pojazdami, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność do czasu ich wymiany dokonywanej na koszt osoby uprawnionej w zakresie, na jaki zostały wydane. Osoba uprawniona dokonująca wymiany jest obowiązana do uiszczenia opłaty ewidencyjnej.

2. Minister właściwy do spraw transportu, uwzględniając wszystkie wydawane przed dniem wejścia w życie ustawy dokumenty uprawniające do kierowania pojazdem oraz koszty związane z ich wymianą, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i terminy wymiany praw jazdy i innych dokumentów uprawniających do kierowania pojazdami lub potwierdzających dodatkowe kwalifikacje kierujących pojazdami oraz wysokość opłat za ich wymianę.

Art. 151. [Przepisy uchylone]

1. Traci moc ustawa z dnia 1 lutego 1983 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 1992 r. Nr 11, poz. 41 i Nr 26, poz. 114 oraz z 1995 r. Nr 104, poz. 515), z wyjątkiem art. 60, 69–70 i 72–82, które tracą moc z dniem 30 czerwca 1999 r.

2. (pominięty).

Art. 152. [Wejście w życie]

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r., z wyjątkiem:

1) art. 49 ust. 2 pkt 5, art. 80, 99 i 109 ust. 4, które wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1998 r.;

2) art. 39 ust. 3 i art. 85, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.;

3) art. 74 ust. 2 pkt 2 lit. a, art. 77, 87, 88, 90–98 i 100–108, które wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1999 r.

Załączniki do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.

Załącznik nr 1

KATEGORIE ZEZWOLEŃ
NA PRZEJAZD POJAZDU NIENORMATYWNEGO

Lp.	Zezwolenie	Pojazdy nienormatywne	Drogi
1	2	3	4
1	kategorii I	a) o wymiarach oraz rzeczywistej masie całkowitej nie większych od dopuszczalnych, b) o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t;	gminne, powiatowe, wojewódzkie wskazane w zezwoleniu
2	kategorii II	a) o długości, wysokości oraz rzeczywistej masie całkowitej nie większych od dopuszczalnych, b) o naciskach osi nie większych od dopuszczalnych dla danej drogi, c) o szerokości nieprzekraczającej 3,5 m;	publiczne, z wyjątkiem ekspresowych i autostrad
3	kategorii III	a) o naciskach osi i rzeczywistej masie całkowitej nie większych od dopuszczalnych, b) o szerokości nieprzekraczającej 3,2 m, c) o długości nieprzekraczającej: – 15 m dla pojedynczego pojazdu, – 23 m dla zespołu pojazdów, d) o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m;	publiczne
4	kategorii IV	a) o rzeczywistej masie całkowitej nie większej od dopuszczalnej, b) o szerokości nieprzekraczającej 3,4 m, c) o długości nieprzekraczającej: – 15 m dla pojedynczego pojazdu, – 23 m dla zespołu pojazdów, – 30 m dla zespołu pojazdów o skrętnych osiach, d) o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m,	krajowe

		e) o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t;	
5	kategorii V	a) o naciskach osi nie większych od dopuszczalnych dla danej drogi, b) o szerokości nieprzekraczającej 3,4 m, c) o długości nieprzekraczającej: – 15 m dla pojedynczego pojazdu, – 23 m dla zespołu pojazdów, – 30 m dla zespołu pojazdów o skrętnych osiach, d) o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m, e) o rzeczywistej masie całkowitej nieprzekraczającej 60 t;	publiczne
6	kategorii VI	a) o szerokości nieprzekraczającej: – 3,4 m dla drogi jednojezdniowej, – 4 m dla drogi dwujezdniowej klasy A, S i GP, b) o długości nieprzekraczającej: – 15 m dla pojedynczego pojazdu, – 23 m dla zespołu pojazdów, – 30 m dla zespołu pojazdów o skrętnych osiach, c) o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m, d) o rzeczywistej masie całkowitej nieprzekraczającej 60 t, e) o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t;	krajowe – zgodnie z wykazem dróg, o którym mowa w art. 64c ust. 8
7	kategorii VII	a) o wymiarach oraz rzeczywistej masie całkowitej większych od wymienionych w kategoriach I–VI, b) o naciskach osi przekraczających wielkości przewidziane dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t;	wyznaczona trasa wskazana w zezwoleniu

Załącznik nr 2

KATEGORIE POJAZDÓW

1. Kategoria M: pojazdy samochodowe przeznaczone do przewozu osób mające co najmniej cztery koła, w tym:

1) kategoria M_1: pojazdy do przewozu osób, mające nie więcej niż osiem miejsc oprócz siedzenia kierowcy;

2) kategoria M_2: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu osób, mające więcej niż osiem miejsc oprócz siedzenia kierowcy i mające maksymalną masę całkowitą nieprzekraczającą 5 t;

3) kategoria M_3: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu osób, mające więcej niż osiem miejsc oprócz siedzenia kierowcy i mające maksymalną masę całkowitą przekraczającą 5 t.

2. Kategoria N: pojazdy samochodowe mające co najmniej cztery koła i zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków, w tym:

1) kategoria N_1: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków i mające maksymalną masę całkowitą nieprzekraczającą 3,5 t;

2) kategoria N_2: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków i mające maksymalną masę całkowitą przekraczającą 3,5 t, ale nieprzekraczającą 12 t;

3) kategoria N_3: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków i mające maksymalną masę całkowitą przekraczającą 12 t.

3. Kategoria O: przyczepy, w tym:

1) kategoria O_1: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 750 kg;

2) kategoria O_2: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 750 kg, ale nieprzekraczającej 3,5 t;

3) kategoria O_3: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, ale nieprzekraczającej 10 t;

4) kategoria O_4: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 10 t.

4. Kategoria L: pojazdy dwukołowe lub trójkołowe, niektóre pojazdy czterokołowe, w tym:

1) kategoria L1e – motorowery dwukołowe;

2) kategoria L2e – motorowery trójkołowe;

3) kategoria L3e – motocykle dwukołowe bez bocznego wózka;

4) kategoria L4e – motocykle dwukołowe z bocznym wózkiem;

5) kategoria L5e – motocykle trójkołowe;

6) kategoria L6e – czterokołowce lekkie;

7) kategoria L7e – czterokołowce.

Do kategorii L nie mogą być zaliczone pojazdy:

a) których maksymalna prędkość konstrukcyjna nie przekracza 6 km/h,

b) przeznaczone do kierowania przez osobę pieszą,

c) ciągniki i maszyny używane do celów rolniczych lub podobnych,

d) rowery i wózki rowerowe.

5. Kategoria T: ciągniki rolnicze, w tym:

1) kategoria T_1: ciągniki kołowe o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej nieprzekraczającej 40 km/h, mające oś położoną najbliżej kierowcy, o minimalnym rozstawie kół nie mniejszym niż 1150 mm, masę własną, w stanie gotowości do jazdy, przekraczającą 600 kg i prześwit nie większy niż 1000 mm. W przypadku ciągników ze zmianą pozycji kierowcy (zmiana położenia siedzenia i koła kierownicy), osią położoną najbliżej kierowcy musi być oś z zamontowanymi oponami o największej średnicy;

2) kategoria T_2: ciągniki kołowe o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej nieprzekraczającej 40 km/h, mające minimalny rozstaw kół mniejszy niż 1150 mm, masę własną, w stanie gotowości do jazdy, przekraczającą 600 kg i prześwit nie większy niż 600 mm. W przypadku gdy wysokość środka ciężkości ciągnika (mierzona względem podłoża) podzielona przez minimalny rozstaw kół każdej osi przekracza 0,90, maksymalna prędkość konstrukcyjna jest ograniczona do 30 km/h;

3) kategoria T_3: ciągniki kołowe o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej nieprzekraczającej 40 km/h i masie własnej, w stanie gotowości do jazdy, nieprzekraczającej 600 kg;

4) kategoria T_4: ciągniki kołowe specjalnej konstrukcji o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej nieprzekraczającej 40 km/h, w ramach której ze względu na prześwit i szerokość wyróżnia się kategorie $T_{4.1}$, $T_{4.2}$, oraz $T_{4.3}$;

5) kategoria T_5: ciągniki kołowe o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej przekraczającej 40 km/h.

6. Kategoria C: ciągniki gąsienicowe, w tym ciągniki kategorii C_1, C_2, C_3, C_4, C_5 – według kryteriów podziału jak dla kategorii T. W ramach kategorii C_4 wyróżnia się kategorie $C_{4.1}$, $C_{4.2}$, oraz $C_{4.3}$ według podziału jak dla kategorii $T_{4.1}$, $T_{4.2}$, oraz $T_{4.3}$.

7. Kategoria R: przyczepy rolnicze, w tym:

1) kategoria R_1: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 1,5 t;

2) kategoria R_2: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 1,5 t, ale nieprzekraczającej 3,5 t;

3) kategoria R_3: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, ale nieprzekraczającej 21 t;

4) kategoria R_4: przyczepy o maksymalnej masie całkowitej przekraczającej 21 t.

Każda kategoria przyczep oznaczona jest także indeksem „a" lub „b", zależnie od jej konstrukcyjnej prędkości:

– „a" dla przyczep o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej mniejszej lub równej 40 km/h,

– „b" dla przyczep o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej większej niż 40 km/h.

INDEKS RZECZOWY

Liczby oznaczają numery artykułów ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

A

Autobus 2
– szkolny 2, 18a, 57a
Autostrada 2

B

Badanie
– na zawartość alkoholu 129i
– na zawartość środków działających podobnie do alkoholu 129g
– w razie uczestniczenia w wypadku 129k
Badanie techniczne
– pojazdów 81–83c
– tramwajów i trolejbusów 85
Blokada alkoholowa 2, 66

C

Cechy identyfikacyjne pojazdu 66a
Centralna ewidencja
– kart parkingowych 100f–100i
– kierowców 100a–100e
– pojazdów 80a–80c
Chodnik 2
Ciągnik
– rolniczy 2
– samochodowy 2
Cofanie 23
Cofnięcie prawa jazdy 140
Czasowe wycofanie pojazdu z ruchu 78a
Czterokołowiec 2
– lekki 2

D

Diagnosta 84, 84a
Dokumenty 38
Dopuszczalna ładowność 2
Dopuszczalna masa całkowita 2
Dopuszczalna prędkość 19, 20, 21
Dopuszczenie
– indywidualne WE pojazdu 70zt–70zz
– jednostkowe pojazdu 70zn–70zs
Dowód rejestracyjny 71, 75d, 79b
Droga 2
– dla rowerów 2
– ekspresowa 2
– gminna 10
– krajowa 10
– powiatowa 10
– publiczna 2
– twarda 2
– wewnętrzna 2
– wojewódzka 10
Dziecko 43

E

Egzamin państwowy 114
Elementy odblaskowe 41
Ewidencja kierowców naruszających przepisy 130

H

Hełm ochronny 40
Holowanie pojazdu 31
Homologacja 70a–70zm,
– badania homologacyjne 70y–70ze
– procedura mieszana 70m
– producent 70f, 70q, 70s–70u, 70ze–70zk
– wymagania techniczne 70b–70c

I

Imprezy na drodze
– obowiązki organizatora 65a
– pielgrzymka 65h
– przerwanie imprezy 65f–65g
– zezwolenie 65, 65b–65e

Inspekcja Transportu Drogowego 129a
– uprawnienia 129h, 134a
– zadania 129g

J

Jazda wierzchem 35, 36
Jezdnia 2

K

Kara pieniężna 140ae, 140m–140n
– decyzja 140ac
– kaucja 140ad
– wysokość 140ab
– za przejazd bez zezwolenia 140aa
Karta
– parkingowa 8
– pojazdu 77
Kask ochronny 40
Kategoria pojazdu 2
Kierowca 2
Kierujący pojazdem 2
Kolumna pieszych 2, 12
Kolumna pojazdów 32
Kontrola drogowa 129–140
Kontrola przedsiębiorcy 83c
Krajowa Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego 140b–140f
Krajowy Punkt Kontaktowy 80k–80r

Ł

Ładunek niepodzielny 2

M

Maksymalna masa całkowita 2
Masa własna 2
Motocykl 2
Motorower 2

N

Nacisk osi 2
Naczepa 2
Nadzór nad zarządzaniem ruchem 10
Niedostateczna widoczność 2
Niewidomy 42
Nowy pojazd 2

O

Obowiązki kierowcy 23
Obowiązki kierującego
– pojazdem 16, 19, 22, 24–28, 30, 38, 39
– rowerem 33
Obowiązki pieszego 11
– przechodzenie przez jezdnię 13
– zakazy dla pieszych 14
Obowiązki uczestnika ruchu 3, 5
– uczestnik ruchu 2, 4, 6
Obszar zabudowany 2
Omijanie 2, 23
Opłata rejestracyjna 75
Oryginalny przedmiot wyposażenia 70a
Osoba niepełnosprawna 8
Osoby dające sygnały 6

P

Pas ruchu 2
Pas ruchu dla rowerów 2
Pasy bezpieczeństwa 39
Państwo członkowskie 2
Pędzenie zwierząt 35, 37
Pieszy 2
Pilot 2
Pobocze 2
Pojazd 2
– członowy 2
– do nauki jazdy 55
– homologacji typu pojazdu 70a
– homologacji typu WE pojazdu 70a
– kompletny 2
– marki „SAM” 2
– niekompletny 2
– nienormatywny 2, 64

– produkowany w małych seriach 2
– przewożący dzieci 57
– przewożący osoby niepełnosprawne 58
– samochodowy 2
– silnikowy 2
– skompletowany 2
– służb mundurowych 86
– specjalny 2
– uprzywilejowany 2, 9, 53
– używany do celów specjalnych 2
– wolnobieżny 2
– wykonujący prace na drodze 54
– zabytkowy 2
– zaprzęgowy 34
– z końcowej partii produkcji 2
Polecenie 6
Postój pojazdu 2, 46, 47
– sygnalizowanie 50
– zakaz 49
Potwierdzenie zgodności danych 80c, 100c
Pozwolenie na kierowanie tramwajem 139
Prawo jazdy 150
– cofnięcie 140
– przywrócenie 140
Przedmiot wyposażenia lub część 2
Przejazd
– dla rowerzystów 2, 27
– kolejowy 28
Przejście dla pieszych 2, 26
Przeniesienie własności pojazdu 78
Przewóz
– dzieci 57
– kolejką turystyczną 65j
– ładunku 61
– osób 63
– osób niepełnosprawnych 58
Przyczepa 2
Przystanek 2
– autobusowy 18

R

Rejestracja pojazdu 72–74, 76, 80
Rower 2
Ruch
– kierowany 2
– międzynarodowy 59
– prawostronny 16
– rowerem 33
Rzeczoznawca samochodowy 79a
Rzeczywista masa całkowita 2
– przyczepy 62

S

Samochód
– ciężarowy 2
– osobowy 2
Skrzyżowanie 2, 25
Sprawozdanie z wypadku drogowego 130b
Stacja kontroli pojazdów 83–83b, 84a, 86
Strefa ruchu 2
Strefa zamieszkana 2
Sygnał
– drogowy 6, 7
– dźwiękowy 29
– świetlny 29, 30
Szczególna ostrożność 2

Ś

Śluza dla rowerów 2
Świadectwo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu 2
Świadectwo homologacji
– organ wydający 70h–70l, 70n–70p, 70r–70x
– typu 2
– typu EKG ONZ 2
– typu pojazdu 2
– typu WE 2, 70d–70e
– zakazy 70g

Świadectwo homologacji sposobu montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem 2
Światła
– mijania 51
– pozycyjne 52

T

Tablice rejestracyjne 75a–75c
– organ właściwy 75aa
– rejestr 75a
– wpis do rejestru 75ab, 75ac
Taksówka 2
Tramwaj 2
Trolejbus 2
Tunel 2, 19, 47a
Typ pojazdu 2
Typ przedmiotu wyposażenia lub części 2

U

Uprawnienia
– inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego 129a, 134a
– osób działających w imieniu zarządcy drogi 129d, 129e, 129f
– Policji 129
– strażników leśnych 129c, 129e, 129f
– strażników miejskich 129b, 129e, 129f
– Żandarmerii Wojskowej 134
Urządzenie rejestrujące 2
Ustąpienie pierwszeństwa 2
Usuwanie pojazdu 50a, 130a
– koszty 130a

V

VIN 2

W

Wariant pojazdu 2
Warunki techniczne pojazdu 66, 67
Wersja pojazdu 2
Wirtualna metoda testowania 70a
Włączanie się do ruchu 17
Wojewódzka Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego 140g–140l
Wojewódzki ośrodek ruchu drogowego 116–121
Wózek inwalidzki 2
Wózek rowerowy 2
Wprowadzenie do obrotu 2
Wymijanie 2, 23
Wypadek drogowy 44, 130b
Wyprzedzanie 2, 23
Wyrejestrowanie pojazdu 79

Z

Zakazy
– dla kierującego pojazdem 60
– porządkowe 45
Zamknięcie ruchu pojazdów 15
Zaprzeczenie zgodności danych 80c, 100c
Zasady ruchu 1
Zatrzymanie
– dowodu rejestracyjnego 132–134a
– pojazdu 2, 46, 47, 49
– pozwolenia do kierowania tramwajem 139
– prawa jazdy 135–137
Zespół pojazdów 2
Zezwolenie na przejazd pojazdu nienormatywnego 64, 64a–64e, 64h, 64i
– opłaty 64f, 64g
Zgodność montażu instalacji przystosowującej dany typ pojazdu do zasilania gazem 70a
Zgodność produkcji pojazdu 70a
Zmiana kierunku jazdy 22
Zmiana pasa ruchu 22
Zmniejszona przejrzystość powietrza 30
Znak drogowy 7

Projekt

Projekt w dniu oddawania książki do druku
był na etapie prac legislacyjnych
źrodło: http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=3222

USTAWA

o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw[1)]

– wyciąg –

Art. 1. [Zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym]

W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 i 1448 oraz z 2013 r., poz. 700 i 991) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa:

1) zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu;

2) zasady i warunki dopuszczenia pojazdów do tego ruchu, a także działalność właściwych organów i podmiotów w tym zakresie;

3) wymagania w stosunku do innych uczestników ruchu niż kierujący pojazdami;

4) zasady i warunki kontroli ruchu drogowego;

[1)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

5) zasady odpowiedzialności administracyjnej za naruszenia przepisów ruchu drogowego w zakresie:

a) ujawnionego przy użyciu stacjonarnego urządzenia rejestrującego:

– niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub

– niestosowania się do sygnałów świetlnych,

b) przejazdów pojazdów nienormatywnych,

c) wprowadzenia do obrotu pojazdu lub przedmiotu wyposażenia lub części bez wymaganych dokumentów.";

2) w art. 2 pkt 59 otrzymuje brzmienie:

„59) urządzenie rejestrujące – urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego;";

3) w art. 10 po ust. 10a dodaje się ust. 10b w brzmieniu:

„Art. 10b. Koszty zmiany organizacji ruchu w związku z oznakowaniem urządzeń rejestrujących stosownie do wymagań określonych w art. 131d ponosi podmiot, który je zainstalował.";

4) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2.".

b) uchyla się ust. 1a;

5) w art. 80b:

a) w ust.1:

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) dane zawierające imię i nazwisko (nazwę lub firmę), adres zamieszkania (siedziby), numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo numer identyfikacyjny REGON o:

a) właścicielu pojazdu, o którym w art. 73 ust. 1, ust. 2a albo ust. 4,

b) zakładzie lub wydzielonej jednostce organizacyjnej, o których mowa w art. 73 ust. 2 ustawy, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa wielozakładowego lub innego podmiotu,

c) posiadaczu pojazdu, o którym mowa w art. 73 ust. 5, albo

d) użytkowniku pojazdu użytkowanego w drodze umowy leasingu, o rejestrację którego wnioskuje leasingodawca (właściciel pojazdu),",

– dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) informacje o nałożonych karach administracyjnych za naruszenia, o których mowa w art. 140af ust. 1:

a) datę, czas oraz miejsce ujawnienia naruszenia albo odcinek drogi, na którym zostało popełnione naruszenie,

b) rodzaj naruszenia;",

b) w ust. 2 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wymienione w ust. 1 pkt 5a – Inspekcja Transportu Drogowego;";

6) w art. 129:

a) w ust. 2 pkt 9a otrzymuje brzmienie:

„9a) używania przenośnych urządzeń rejestrujących;",

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Policjant niezwłocznie zatrzymuje pojazd do kontroli po ujawnieniu przy użyciu przenośnego urządzenia rejestrującego naruszenia niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.",

c) ust. 4 i 4a otrzymują brzmienie:

„4. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz w stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową kierujących innymi pojazdami, pilotowanie pojazdów, a także kierowanie ruchem drogowym w związku z pilotowaniem pojazdów wojskowych należy do Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organów porządkowych. W tym zakresie Żandarmerii Wojskowej i wojskowym organom porządkowym przysługują uprawnienia policjantów określone w ust. 2 pkt 1–9, 10–14.

4a. Kontrolę ruchu drogowego mogą przeprowadzać także funkcjonariusze Straży Granicznej lub organów celnych, którym przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1–5, 7–9, 10–12 oraz w art. 130a ust. 4 pkt 1.",

d) dodaje się ust. 6–8 w brzmieniu:

„6. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami, którzy wykonują przewóz drogowy w rozumieniu:

1) ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym,

2) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych

– należy również do inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego. W tym zakresie inspektorom przysługują uprawnienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1–9, 10–14.

7. Inspektor Inspekcji Transportu Drogowego jest obowiązany ująć, w celu niezwłocznego oddania Policji, kierującego pojazdem inngo, niż wymieniony w ust. 6:

1) w stosunku do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie, że kieruje pojazdem w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

2) który naruszył przepisy ruchu drogowego, w przypadku zarejestrowania tego naruszenia przy użyciu przyrządów kontrolno-pomiarowych, z zastrzeżeniem ust. 8,

3) który rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego lub spowodował zagrożenie jego bezpieczeństwa.

8. Inspektor Inspekcji Transportu Drogowego wykonuje kontrolę ruchu drogowego z użyciem przyrządów kontrolno-pomiarowych przeznaczonych

do pomiaru nacisków osi i masy pojazdu w stosunku do kierującego pojazdem innego, niż wymieniony w ust. 6.";

7) art. 129a otrzymuje brzmienie:

„**Art. 129a.** 1. Inspekcja Transportu Drogowego w związku z kontrolą ruchu drogowego jest uprawniona do używania stacjonarnych urządzeń rejestrujących.

2. Inspekcja Transportu Drogowego wykonuje kontrolę ruchu drogowego wobec właściciela pojazdu lub innego podmiotu, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, w przypadku ujawnienia i zapisania przez stacjonarne urządzenie rejestrujące naruszenia niestosowania się do:

1) ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym,

2) sygnałów świetlnych.";

8) w art. 129b:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kierującego pojazdem niestosującego się do zakazu ruchu w obu kierunkach, określonego odpowiednim znakiem drogowym;",

b) w ust. 3 uchyla się pkt 3 i 7,

c) uchyla się ust. 4;

9) po art. 129f dodaje się art. 129fa w brzmieniu:

„**Art. 129fa.** 1. Inspekcja Transportu Drogowego w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa odpowiednio w art. 129a ujawnia przy użyciu stacjonarnych urządzeń rejestrujących naruszenia niestosowania się do:

1) ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym;

2) sygnałów świetlnych.

2. Do naruszeń, o których mowa w ust. 1, ujawnionych przy użyciu stacjonarnego urządzenia rejestrującego, do których zastosowano przepisy niniejszej ustawy nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2013 r., poz. 482).";

10) uchyla się art. 129g i art. 129h;

11) w dziale V po rozdziale 1 dodaje się rozdział 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a
Zasady używania urządzeń rejestrujących w kontroli ruchu drogowego

Art. 131a. Urządzenia rejestrujące używane do kontroli ruchu drogowego dzielą się na:

1) stacjonarne;

2) przenośne.

Art. 131b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego lokalizuje stacjonarne urządzenia rejestrujące i instaluje trwale w pasie drogowym drogi publicznej. Do obowiązków Głównego Inspektora Transportu Drogowego należy również bieżąca eksploatacja i obsługa stacjonarnych urządzeń rejestrujących, a także ich usuwanie oraz utrzymanie zewnętrznej infrastruktury dla zainstalowanych urządzeń.

2. Zadania, o których mowa w ust. 1, są finansowane przez Inspekcję Transportu Drogowego z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

Art. 131c. 1. Lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego określa się na okres 40 miesięcy, uwzględniając:

1) analizę stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego;

2) informację o miejscu lokalizacji wymaganą dla projektu organizacji ruchu;

3) pozytywną opinię:

a) właściwego komendanta wojewódzkiego Policji,

b) właściwej Wojewódzkiej Rady Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego

– w zakresie zasadności lokalizacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego.

2. W przypadku gdy analiza, informacja i opinia, o których mowa w ust. 1, potwierdzają zasadność lokalizacji stacjonarnego urządzenia rejestrującego, minister właściwy do spraw transportu w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego, wyraża zgodę na lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego na okres 40 miesięcy.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, załącza się dokumenty, o których mowa w ust. 1, sporządzone zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 131g.

4. Kolejną zgodę na lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego zainstalowanego w pasie drogowym drogi publicznej na okres 40 miesięcy uzyskuje się nie później niż 30 dni przed upływem okresu 40 miesięcy po spełnieniu wymagań, o których mowa w ust. 1.

5. W przypadku nieuzyskania zgody organu, o którym mowa w ust. 2, stacjonarnego urządzenia rejestrującego nie instaluje się w planowanej lokalizacji w pasie drogowym drogi publicznej, a zainstalowane stacjonarne urządzenie rejestrujące usuwa się z dotychczasowej lokalizacji w pasie drogowym drogi publicznej przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 131d. 1. Stacjonarne urządzenia rejestrujące ujawniające i zapisujące naruszenia niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym oznakowuje się odpowiednim znakiem drogowym.

2. Urządzeń, o których mowa w ust. 1, używa się do pomiaru prędkości w określonej lokalizacji drogi publicznej albo na określonym odcinku tej drogi.

3. Pomiar prędkości na określonym odcinku drogi przy użyciu stacjonarnych urządzeń rejestrujących odbywa się wyłącznie na obszarze zabudowanym.

Art. 131e. Przenośne urządzenie rejestrujące lokalizuje się w pasie drogowym drogi publicznej na czas kontroli ruchu drogowego.

Art. 131f. 1. Urządzenia rejestrujące rejestrują dane:

1) obraz pojazdu, którym zostały naruszone przepisy ruchu drogowego wraz z numerem rejestracyjnym pojazdu;

2) datę, czas oraz określenie miejsca ujawnienia naruszenia; albo odcinka drogi, na którym zostało popełnione naruszenie;

3) prędkość z jaką poruszał się pojazd albo średnią prędkość z jaką poruszał się pojazd na określonym odcinku drogi, na którym zostało popełnione naruszenie;

4) prędkość dopuszczalną w miejscu ujawnienia naruszenia albo prędkość dopuszczalną dla określonego odcinka drogi, na którym zostało popełnione naruszenie;

5) numer identyfikacyjny urządzenia rejestrującego.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, rejestruje się tylko w przypadku naruszenia polegającego na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym,

3. Dane, o których mowa w ust. 1, zarejestrowane przez:

1) stacjonarne urządzenia rejestrujące przetwarza Inspekcja Transportu Drogowego;

2) przenośne urządzenia rejestrujące przetwarza Policja.

Art. 131g. Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie przyczyny i miejsca zaistniałych wypadków drogowych, przeciwdziałanie tym wypadkom oraz zapewnienie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i właściwej organizacji kontroli ruchu drogowego z użyciem urządzeń rejestrujących, określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki lokalizacji w pasie drogowym dróg publicznych urządzeń rejestrujących:

a) stacjonarnych,

b) przenośnych;

2) tryb i sposób udzielania zgody na lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego w tym kryteria dla sporządzenia analizy stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego, informacji o miejscu lokalizacji oraz opinii, o których mowa w art. 131c ust. 1;

3) sposób dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące.";

12) art. 134a otrzymuje brzmienie:

„Art. 134a. W przypadku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 6 i 8, uprawnienia i obowiązki policjantów oraz organów Policji określone w art. 132

ust. 1–3, 5 i 6 oraz w art. 133 wykonują również odpowiednio inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.";
13) w dziale V dodaje się rozdział 5 w brzmieniu:

„Rozdział 5
Kary pieniężne za naruszenia ujawnione przy użyciu stacjonarnego urządzenia rejestrującego

Art. 140af. 1. Za naruszenie niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub niestosowania się do sygnałów świetlnych, ujawnione przy użyciu stacjonarnego urządzenia rejestrującego nakłada się karę pieniężną, w drodze decyzji administracyjnej.

2. W przypadku naruszenia niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, wartość przekroczenia prędkości dopuszczalnej ustala się z uwzględnieniem możliwości błędu 10 km/h wobec wartości prędkości zmierzonej w miejscu pomiaru.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada się na właściciela pojazdu lub inny podmiot, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 5, przy użyciu którego dokonano naruszenia.

Art. 140ag. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego ustala właściciela pojazdu, którym dokonano naruszenia przepisów ruchu drogowego, lub inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, w oparciu o dane i informacje z Centralnej Ewidencji Pojazdów udostępnianych za pomocą bezpiecznej teletransmisji, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby prowadzonego postępowania administracyjnego w sprawach o nałożenie kary pieniężnej jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

3. W przypadku braku możliwości zapewnienia przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej dostępu Głównego Inspektora Transportu Drogowego do danych i informacji, o których mowa w ust. 1, za pomocą bezpiecznej teletransmisji, minister ten zapewni możliwość wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, w oparciu o elektroniczny dostęp do tych danych i informacji za pomocą środków innych niż z wykorzystaniem bezpiecznej teletransmisji.

4. Minister właściwy do spraw administracji publicznej może określić w drodze rozporządzenia tryb oraz warunki techniczne korzystania przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego z danych i informacji, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności konieczność ochrony

zarejestrowanych danych i informacji przed nieuprawnioną ingerencją oraz ujawnieniem.

Art. 140ah. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, po ujawnieniu naruszenia niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub niestosowania się do sygnałów świetlnych, i ustaleniu właściciela pojazdu lub innego podmiotu, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, wszczyna z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie o nałożenie kary pieniężnej, o której mowa w art. 140af.

2. W ramach postępowania, o którym mowa w ust. 1, oprócz danych wymienionych w art. 131f ust. 1, są gromadzone dane:

1) imię i nazwisko właściciela lub podmiotu, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5;

2) numer rejestracyjny pojazdu, którym naruszono przepisy;

3) rodzaj naruszenia.

3. Dane, o których mowa w ust. 2 oraz w art. 131f ust. 1, udostępnia się uprawnionym podmiotom:

1) na wniosek;

2) w wersji pierwotnej utrwalonej przez stacjonarne urządzenia rejestrujące.

4. Wniosek zawiera:

1) oznaczenie wnioskodawcy i jego adres;

2) uzasadnienie wniosku;

3) wskazanie żądanych danych i sposobu ich udostępniania;

4) wskazanie okresu, za który dane mają być udostępniane;

5) podpis własnoręczny albo bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, o którym mowa w ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz.U. z 2013 r., poz. 262), albo podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, wnioskodawcy.

Art. 140ai. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego zawiadamia właściciela pojazdu albo inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawach o nałożenie kary pieniężnej.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym:

a) dane z urządzenia rejestrującego, o których mowa w art. 131f ust. 1 i 2,

b) dane o właścicielu pojazdu lub o podmiocie, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, uzyskane z Centralnej Ewidencji Pojazdów;

2) pouczenie o prawach i obowiązkach wynikających z ustawy w tym o możliwości wskazania osoby, która była właścicielem albo innym podmiotem, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5 w chwili ujawnienia naruszenia przepisów ruchu drogowego.

3. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, udostępnia się w wersji pierwotnej utrwalonej przez urządzenie rejestrujące.

4. Właściciel pojazdu albo inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, ma prawo do wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia pod rygorem wydania decyzji w oparciu o dotychczas zgromadzony materiał dowodowy.

Art. 140aj. Postępowania administracyjnego nie wszczyna się:

1) gdy zarejestrowany obraz naruszenia nie zawiera danych niezbędnych do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w sprawach o nałożenie kary pieniężnej, w tym w szczególności zarejestrowany numer rejestracyjny pojazdu jest nieczytelny albo niekompletny w stopniu uniemożliwiającym identyfikację pojazdu;

2) gdy ustalenie właściciela pojazdu albo innego podmiotu, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, na podstawie zarejestrowanych danych jest niemożliwe.

Art. 140ak. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, po upływie terminu, o którym mowa w art. 140ai ust. 4, wydaje decyzję administracyjną o:

1) nałożeniu kary pieniężnej na właściciela pojazdu albo inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5;

2) umorzeniu postępowania administracyjnego w przypadku:

a) gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela pojazdu albo innego podmiotu, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5,

b) użycia pojazdu jako pojazdu uprzywilejowanego,

c) użycia pojazdów przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz organizacji międzynarodowych, korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów bądź powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności oraz do innych osób korzystających z tych przywilejów lub immunitetów,

d) wskazania, przez właściciela pojazdu albo inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, na podstawie dowodu przeniesienia własności pojazdu, osoby, która była właścicielem albo innym podmiotem, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5 w chwili ujawnienia naruszenia przepisów ruchu drogowego,

e) wykazania przez właściciela albo inny podmiot, o którym mowa w art. 80b ust. 1 pkt 5, że kierujący pojazdem działał w stanie wyższej ko-

nieczności w chwili popełnienia naruszenia niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym albo niestosowania się do sygnału świetlnego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. d, dowód przeniesienia własności pojazdu stanowi podstawę wszczęcia postępowania administracyjnego o nałożenie kary pieniężnej wobec nabywcy pojazdu.

3. Dowód przeniesienia własności pojazdu składa się wraz z oświadczeniem o zawiadomieniu starosty w terminie 30 dni o zbyciu tego pojazdu zgodnie z art. 78 ust. 2. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 233 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.).

Art. 140al. 1. Wysokość kary pieniężnej za naruszenie w zakresie niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym przy uwzględnieniu wartości przekroczenia prędkości dopuszczalnej, o której mowa w art. 140af ust. 3 wynosi:

1) o 11 km/h do 20 km/h włącznie – 3%,
2) o 21 km/h do 30 km/h włącznie – 5%,
3) o 31 km/h do 40 km/h włącznie – 9%,
4) o 41 km/h do 50 km/h włącznie – 14%,
5) o 51 km/h i więcej – 20%

– przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

2. Wysokość kary obliczoną na podstawie ust. 1 zaokrągla się w dół do pełnych dziesiątek złotych.

3. Wysokość kary, o której mowa w ust. 2 podlega podwojeniu w przypadku naruszeń ujawnionych w obszarze zabudowanym.

4. Czwarta kara pieniężna i kolejne nałożone w okresie 12 miesięcy od dnia ujawnienia pierwszego naruszenia, o którym mowa w ust. 1, podlegają podwyższeniu o 50%.

Art. 140am. 1. Wysokość kary pieniężnej za naruszenie w zakresie niestosowania się do sygnału świetlnego wynosi 20% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

2. Wysokość kary obliczoną na podstawie ust. 1 zaokrągla się w dół do pełnych dziesiątek złotych.

3. Wysokość kary, o której mowa w ust. 2 podlega podwojeniu w przypadku naruszeń ujawnionych w obszarze zabudowanym.

4. Czwarta kara pieniężna i kolejne nałożone w okresie 12 miesięcy od dnia ujawnienia pierwszego naruszenia, o którym mowa w ust. 1, podlegają podwyższeniu o 50%.

Art. 140an. Minister właściwy do spraw transportu może ogłosić do końca lutego każdego roku w drodze obwieszczenia wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 140al ust. 1 i art. 140am ust. 1.

Art. 140ao. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 140al i 140am, uiszcza się na wskazany w decyzji rachunek bankowy.

2. Kary pieniężne podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Obowiązek uiszczenia kar pieniężnych przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym kary powinny zostać uiszczone.

Art. 140ap. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 140al i 140am, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

2. Środki z tytułu kar, o których mowa w ust. 1, gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego są przekazywane w terminie pierwszych 2 dni roboczych po upływie tygodnia, w którym wpłynęły, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego z przeznaczeniem na finansowanie:

1) zadań inwestycyjnych związanych z poprawą bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach krajowych;

2) budowy lub przebudowy dróg krajowych.

Art. 140aq. Minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, sposób, tryb oraz warunki techniczne przetwarzania przez Inspekcję Transportu Drogowego danych importowanych z urządzeń rejestrujących, których mowa w art. 131f ust. 3 pkt 1, uwzględniając dokumentację i zakres czynności niezbędnych do przeprowadzenia postępowania administracyjnego w sprawach o nałożenie kary pieniężnej, o których mowa w art. 140al i 140am, oraz konieczność ochrony zarejestrowanych danych przed nieuprawnioną ingerencją i ujawnieniem.”;

14) w art. 140h w ust. 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) opiniowanie zasadności lokalizacji stacjonarnych urządzeń rejestrujących.”.

Art. 5. [Zgoda na lokalizację stacjonarnego urządzenia rejestrującego]

1. Dla stacjonarnego urządzenia rejestrującego, którego lokalizacja i instalacja w pasie drogowym drogi publicznej nastąpiła przed wejściem w życie przepisów niniejszej ustawy, zgodę na lokalizację, o której mowa w art. 131c ust. 4 uzyskuje się nie później niż 30 dni przed upływem terminu wyznaczonego dotychczasowymi przepisami, po spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 131c ust. 1.

4. W przypadku nie uzyskania zgody organu, o którym mowa art. 131c ust. 4 Główny Inspektor Transportu Drogowego usuwa zainstalowane stacjonarne urządzenie rejestrujące z dotychczasowej lokalizacji w pasie drogowym drogi publicznej przed upływem okresu, o którym mowa w art. 131c ust. 1.

5. Obudowy urządzeń rejestrujących, niewyposażone w urządzenia rejestrujące, zainstalowane w pasie drogowym dróg publicznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są usuwane przez:

1) Inspekcję Transportu Drogowego – w przypadku dróg krajowych;

2) właściwego zarządcę drogi na koszt właściciela obudowy – w pozostałych przypadkach

– w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 6. [Wykroczenia popełnione przed wejściem w życie ustawy]

1. Postępowania w sprawach o wykroczenia popełnione w zakresie naruszeń niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub niestosowania się do sygnałów świetlnych, ujawnione przy użyciu urządzenia rejestrującego przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzi się na podstawie przepisów obowiązujących w dniu popełnienia wykroczenia, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2.

Art. 7. [Uprawnienia strażników miejskich]

1. Strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego przy użyciu stacjonarnych urządzeń rejestrujących, na dotychczasowych zasadach, przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Postępowania w sprawach o wykroczenia popełnione w zakresie naruszeń niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub niestosowania się do sygnałów świetlnych, ujawnione przy użyciu stacjonarnego urządzenia rejestrującego popełnione w okresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzi się według przepisów postępowania w sprawach o wykroczenia.

3. Stacjonarne urządzenia rejestrujące należące do straży gminnych (miejskich) podlegają nieodpłatnemu przekazaniu Inspekcji Transportu Drogowego w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

4. Przekazanie następuje na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, zawierających wykaz przekazywanych sprawnych urządzeń i ich wyposażenia ze wskazaniem typu (modelu) urządzenia rejestrującego, szczegółowym określeniem miejsca ich instalacji oraz opisem infrastruktury technicznej towarzyszącej instalacji, a także wyszczególnieniem wyposażenia technicznego niezbędnego do eksploatacji wyżej wymienionych urządzeń.

Art. 8. [Nieodpłatne przekazanie urządzeń rejestrujących]

1. Przenośne urządzenia rejestrujące należących do straży gminnych (miejskich) podlegają nieodpłatnemu przekazaniu Policji w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Przekazanie następuje na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych, zawierających wykaz przekazywanych sprawnych urządzeń i ich wyposażenia ze wskazaniem typu (modelu) urządzenia rejestrującego, a także wyszczególnieniem wyposażenia technicznego niezbędnego do eksploatacji wyżej wymienionych urządzeń.

Art. 9. [Dotychczasowe postępowania egzekucyjne]

Postępowania egzekucyjne należności pieniężnych powstałych z tytułu grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji w zakresie naruszeń niestosowania się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, lub niestosowania się do sygnałów świetlnych, ujawnione przy użyciu urządzenia rejestrującego, wszczęte przed dniem wejścia w życia ustawy prowadzi się na podstawie przepisów obowiązujących w dniu wszczęcia postępowania.

Art. 10. [Przepisy przejściowe]

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 86 ust. 3 ustawy o transporcie drogowym, o której mowa w art. 4 zachowują swoją moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 86 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. [Wejście w życie]

Ustawa wchodzi w życie w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Projekt

Projekt w dniu oddawania książki do druku
był na etapie prac legislacyjnych
źrodło: www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=3156

USTAWA

z dnia ..... 2014 r.

o zmianie ustawy Kodeks wykroczeń oraz ustawy Prawo o ruchu drogowym

– wyciąg –

(...)

Art. 2. [Zmiany w ustawie – Prawo o ruchu drogowym]

W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 100a po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W ewidencji gromadzi się także dane o osobach, które kierowały pojazdami mechanicznymi bez odpowiednich uprawnień.";

2) w art. 100b:

a) w ust. 1 w pkt 10 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e:

„e) prowadzenia na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazdu mechanicznego bez odpowiedniego uprawnienia – daty popełnienia wykroczenia;",

b) w ust. 2 w pkt 2 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) w lit. e – odpowiednio do swoich kompetencji: organy kontroli ruchu drogowego, prokurator lub sąd;".

Art. 3. [Wejście w życie]

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

DZIENNIK GAZETA PRAWNA

- Jakie kary grożą za jazdę po spożyciu alkoholu
- Kiedy i komu założony zostanie alkolock
- Co się zmienia w zasadach stosowania fotelików dla dzieci
- Na czym będzie polegał okres próbny dla młodych kierowców
- Co zmieni się w egzaminie teoretycznym na prawo jazdy
- Od kiedy system eCall w każdym samochodzie
- Angliki na drogach
- Rozszerzenie e-myta i walka rządu z korkami
- Bezpieczniejsze wyprzedzanie – nowy patent 2+1 na drogach
- Ekostrefy w miastach, i jak to się robi w innych krajach
- Gdzie pojawi się odcinkowy pomiar prędkości
- Rejestracja przejazdu na czerwonym świetle

9 788364 085154